

BIULETYN INFORMACYJNY

Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

ISSN 1234 - 9771

166

W numerze:

- 26. Rocznica wydarzeń sierpniowych
- Rozwój Związku
- Notes związkowca nr 30

Gdańsk, lipiec - sierpień 2006 r.

DZIAŁ INFORMACJI
|
WYDAWNICTW
ZWIĄZKOWYCH
KK NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

Spis treści

Z OBRAD PREZYDIUM KK.....	3
POSIEDZENIE Z DN. 4.07.2006 R.	3
POSIEDZENIE Z DN. 11.07.2006 R.	3
POSIEDZENIE Z DN. 18.07.2006 R.	5
POSIEDZENIE Z DN. 27.07.2006 R.	6
POSIEDZENIE Z DN. 08.08.2006 R.	8
POSIEDZENIE Z DN. 29.08.2006 R.	12
Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ.....	16
POSIEDZENIE Z DN. 22-23.08.2006 R.	16
DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ	63
WSKAŹNIKI GUS	63
BIURO PEŁNOMOCNIKA DS. OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH	64
DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM.....	66
OPINIA WS. ZAŁOŻEŃ PROJEKTU BUDŻETU PAŃSTWA NA ROK 2007	66
SZKOLENIA ZWIĄZKOWE	67
RADY PRACOWNIKÓW, ROZWÓJ ZWIĄZKU	67
ROZWÓJ ZWIĄZKU	69
DRZ KK.....	69
INFORMACJE RÓŻNE	72
26.ROCZNICA WYDARZEŃ SIERPNIOWYCH	72
Z PRAC KKR.....	77

Numer zamknięto 11.09.2006 r.

Z OBRAD PREZYDIUM KK

POSIEDZENIE Z DN. 4.07.2006 R.

Decyzja Prezydium KK nr 118/06

ws. opinii o propozycji RM dotyczącej średniorocznego wzrostu wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej na 2007 rok

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje propozycję Rady Ministrów z 13 czerwca 2006 roku dotyczącą średniorocznego wzrostu wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń w 2007 roku.

NSZZ „Solidarność” nie może zaakceptować nominalnie zerowego wzrostu płac brutto dla pracowników państwowej sfery budżetowej w 2007 roku w oparciu tylko o zapowiedzi wzrostu płacy netto, ponieważ żadne projekty aktów prawnych dotyczących wzrostu płacy netto nie zostały przedstawione Związkowi ani też partnerom społecznym w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Podtrzymujemy propozycje zawarte w stanowisku strony związkowej Trójstronnej Komisji aby wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w 2007 roku wynosił nie mniej niż 4,5%.

Komunikat

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" obradujące 04 lipca 2006 roku w Kołobrzegu negatywnie zaopiniowało propozycję Rady Ministrów z 13 czerwca dotyczącą *średniorocznego wzrostu wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń w 2007 roku*. NSZZ "Solidarność" nie może zaakceptować nominalnie zerowego wzrostu płac brutto dla pracowników państwowej sfery budżetowej w 2007 roku w oparciu tylko o zapowiedzi wzrostu płacy netto, ponieważ żadne projekty aktów prawnych dotyczących wzrostu płacy netto nie zostały przedstawione Związkowi ani też partnerom społecznym w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych - czytamy w treści decyzji. Prezydium KK podtrzymało propozycje zawarte w stanowisku strony związkowej Trójstronnej Komisji, aby wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w przyszłym roku wynosił nie mniej niż 4,5 proc.

- *Dariusz Wasielewski - rzecznik prasowy KK*

POSIEDZENIE Z DN. 11.07.2006 R.

Decyzja Prezydium KKnr 119/06

ws. rejestracji MKK Pracowników Muzeów podległych Sejmikowi Województwa Mazowieckiego

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” działając na podstawie uchwały KK nr 29/04, rejestruje Międzyzakładową Komisję Koordynacyjną NSZZ „Solidarność” Pracowników Muzeów podległych Sejmikowi Województwa Mazowieckiego z siedzibą w Warszawie.

MKK jest zarejestrowana w Krajowym Rejestrze MKK pod nr „73”.

Decyzja Prezydium KK nr 120/06

ws. upoważnienie Krajowego Sekretariatu Górnictwa i Energetyki do wszczęcia i przeprowadzenia sporu z właściwymi ministrami

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” udziela pełnomocnictwa Krajowemu Sekretariatowi Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność” do wszczęcia i przeprowadzenia sporu z właściwymi ministrami na podstawie postanowienia czwartego ust. 2 porozumienia Rady Ministrów i Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w sprawie reguł postępowania przy rozwiązywaniu sporów między administracją państwową i NSZZ „Solidarność” z dnia 29 maja 1992 r.

Przedmiotem sporu jest:

- Brak dialogu społecznego i nierealizowanie zawartych Porozumień przez właściwych ministrów z sekcjami zrzeszonymi w Sekretariacie Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność”

Do merytorycznego przygotowania i przeprowadzenia sporu Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia zespół w składzie:

1. Kazimierz Grajcarek
2. Barbara Stefaniak - Gnyp
3. Dominik Kolorz
4. Zdzisław Boksa
5. Henryk Czerniak
6. Eugeniusz Jaroszewski

Komunikat

W dniu 11 lipca 2006 roku w Gdańsku odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność", podczas którego omawiano projekt informacji o pracy Komisji Krajowej w okresie mijającej kadencji 2002 - 2006 przygotowywanej dla uczestników zaplanowanego na wrzesień Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność".

Prezydium KK zapoznało się także z wnioskami kierowanymi do Komisji Krajowej lub Krajowego Zjazdu Delegatów przez struktury regionalne, branżowe i zakładowe podczas odbytych w ostatnich miesiącach zebrań wyborczych.

W posiedzeniu prezydium KK uczestniczyli przedstawiciele Sekretariatu Górnictwa i Energetyki: Kazimierz Grajcarek - przewodniczący i Barbara Stefaniak-Gnyp, którzy zrelacjonowali sytuację w poszczególnych sektorach: energetyce, elektrowniach i elektrociepłowniach, górnictwie węgla kamiennego i brunatnego, górnictwie rud cynku i ołowiu, miedzi oraz siarki. Trudna sytuacja w większości sektorów wynika z braku jakiegokolwiek dialogu ze strony rządowej, która jednocześnie nie dotrzymuje już powziętych zobowiązań i nie realizuje podpisanych porozumień. Takie postępowanie w krótkim czasie może doprowadzić do wybuchu zdecydowanych protestów pracowniczych.

Kierownik Działu Rozwoju Związku Krzysztof Zgoda poinformował członków prezydium o prowadzonych aktualnie działaniach na rzecz organizowania pracowników.

- *Dariusz Wasielewski - rzecznik prasowy KK*

POSIEDZENIE Z DN. 18.07.2006 R.

Decyzja Prezydium KK nr 121/06

ws. opinii o projekcie ustawy MB o finansowym wsparciu budownictwa dla najuboższych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje projekt (wersja 3.0) ustawy Ministra Budownictwa o finansowym wsparciu budownictwa dla najuboższych.

Jednakże zwracamy uwagę, że lokale zbywane zgodnie z art. 20 ust. 2 projektu powinny być zastępowane lokalami nie tylko o porównywalnej liczbie i powierzchni, ale także o podobnym standardzie i wyposażeniu.

Wnosimy o uruchomienie mechanizmów monitorujących efekty proponowanych rozwiązań w celu ewentualnej weryfikacji wprowadzanych przepisów.

Decyzja Prezydium KK nr 122/06

ws. dofinansowania konferencji dla Białoruskiego Demokratycznego Kongresu Związków Zawodowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 123/06

ws. wsparcia finansowego Biura Łącznikowego MKWZZ w Hongkongu

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 124/06

ws. dotacji finansowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 125/06

ws. zaliczki na organizację XX KZD

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 126/06

ws. przekazania środków funduszu wspierania statutowych zadań Związku

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 127/06

**ws. pomocy z Krajowego Funduszu Pomocy dla członków NSZZ „Solidarność”
szykanowanych za działalność związkową**

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 128/06

ws. pomocy finansowej dla szykanowanego działacza z Frito Lay

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 129/06

ws. prolongaty spłaty pożyczki udzielonej Regionowi Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność”

(do użytku służbowego)

Komunikat

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" obradujące 18 lipca 2006 roku w Gdańsku pozytywnie zaopiniowało projekt (wersja 3.0) ustawy Ministra Budownictwa o *finansowym wsparciu budownictwa dla najuboższych*. Zwrócono jednocześnie uwagę, że lokale zbywane zgodnie z art. 20 ust. 2 projektu powinny być zastępowane lokalami nie tylko o porównywalnej liczbie i powierzchni, ale także o podobnym standardzie i wyposażeniu.

W trakcie posiedzenia omawiano sprawy finansowe związku.

Zapoznano się także z założeniami projektu budżetu państwa na rok 2007.

- *Dariusz Wasielewski - rzecznik prasowy KK*

POSIEDZENIE Z DN. 27.07.2006 R.

Decyzja Prezydium KK nr 130/06

ws. opinii o Założeniach projektu budżetu państwa na rok 2007

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” po przeanalizowaniu Założeń projektu budżetu państwa na rok 2007 stwierdza, że:

1. Wątpliwości budzi optymizm dotyczący trwałej tendencji spadkowej liczby bezrobotnych (2.240 tys.), a także stopy bezrobocia do poziomu 14,4% na koniec 2007 r.

Założenia dotyczące tej sfery są nierealne ze względu na następujące czynniki:

- słaba absorpcja środków unijnych na tworzenie nowych miejsc pracy;
- brak rozwiązań systemowych, takich jak obowiązkowe ubezpieczenie od ryzyka bezrobocia czy krajowy fundusz szkoleń pracowniczych na co wielokrotnie zwracała uwagę NSZZ „Solidarność”;
- zła ustawa o promocji zatrudnienia i nieefektywne publiczne służby zatrudnienia.

Nie ma informacji na temat programów umożliwiających przekwalifikowanie się osobom przewidzianym do zwolnienia w jednostkach sfery budżetowej.

Szczególny niepokój budzą aktualne dane dotyczące liczby bezrobotnych zarejestrowanych bez prawa do zasiłku (86,5%).

2. Zapowiadana reforma systemu podatkowego mająca przynieść rozwiązania prozatrudnieniowe okazała się jedynie kosmetyką.
3. Zmiany zaproponowane w nowelizacji ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczące zmian wysokości składek na fundusz rentowy i chorobowy w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zostały poddane dialogowi (należy przypomnieć, że reforma systemu ubezpieczeń społecznych była wprowadzana na drodze konsensusu społecznego). Proponowane zmiany są nie do zaakceptowania przez związek. Nie omówiono z partnerami społecznymi, wynikających z proponowanych przez rząd rozwiązań, zagrożeń dla systemu ubezpieczeń, takich jak:
 - drastyczne zwiększenie dotacji budżetowej do FUS, (co samo w sobie zagraża dalszemu funkcjonowaniu systemu);
 - presja na ograniczenie waloryzacji rent i emerytur;
 - naciski na zmniejszenie ilości i wysokości świadczeń;
 - podważenie zaufania społecznego do samego systemu, jak również do struktur państwa.
4. W związku z pkt. 3 NSZZ „Solidarność” oczekuje, że zostaną przedstawione gwarancje rządowe podwyższania wynagrodzeń dla pracowników sfery budżetowej, ochrony zdrowia i oświaty, w przypadku, gdy zmiany w systemie ubezpieczeń społecznych nie zostaną zaakceptowane przez Parlament RP.
5. Aktualne są postulaty NSZZ „Solidarność” zawarte w stanowisku strony pracowników Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych stanowiące że:
 - nominalny wzrost przeciętnego wynagrodzenia brutto powinien wynosić nie mniej niż 4,3%;
 - wskaźnik wzrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców powinien wynosić nie mniej niż 4,3%;
 - wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej powinien wynosić nie mniej niż 4,5%;
 - minimalne wynagrodzenie za pracę powinno wzrosnąć o co najmniej 5,1% plus połowa realnego wzrostu wynagrodzeń (1%) czyli 6,1%;
 - wskaźnik waloryzacji emerytur i rent z FUS powinien wzrosnąć o co najmniej 1,9% plus połowa realnego wzrostu wynagrodzeń (1%) czyli 2,9%.
6. Planowany wzrost akcyzy na oleje opałowe, paliwa i gaz przyczyni się do wzrostu kosztów przedsiębiorstw powodując spadek skłonności do inwestowania. Natomiast dla gospodarstw domowych podwyżka stawek akcyzy poprzez wzrost cen podstawowego koszyka dóbr spowoduje spadek spożycia indywidualnego. Również istotnym czynnikiem negatywnie wpływającym na poziom spożycia indywidualnego jest permanentny wzrost cen mieszkań.
7. Brak informacji o kierunkach prywatyzacji oraz o planowanych dochodach pozyskanych z tego źródła. Nie zamieszczono również danych dotyczących wysokości dochodów pochodzących z dywidend od jednoosobowych spółek skarbu państwa.
8. Pomimo bardzo trudnej sytuacji w ochronie zdrowia brakuje informacji o działaniach dotyczących tego sektora, w szczególności w zakresie wzrostu wynagrodzeń dla pracowników oraz zmian systemowych.

9. Projektodawca niekonsekwentnie wypowiada się na temat sytuacji na rynkach ropy naftowej (w jednym miejscu mówi się o dużych wahaniami cen wynikającym z niestabilności rynku ropy naftowej, natomiast w innym podaje się oczekiwaną stabilizację jako uzasadnienie dla rezygnacji z czasowego obniżenia stawki akcyzy na benzynę bezołowiową).

POSIEDZENIE Z 8.08.2006 R.

Apel Prezydium KK nr 131/06

ws. nadania pośmiertnego awansu na stopień generalski

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” popierając apel organizacji kombatanckich zwraca się do Prezydenta RP o nadanie pośmiertnego awansu na stopień generalski dla pułkownika Ryszarda Kuklińskiego – Honorowego Członka NSZZ „Solidarność”.

Decyzja Prezydium KK nr 132/06

ws. opinii o projekcie ustawy MPIP ws. zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o podatku rolnym

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu ustawy Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o podatku rolnym.

Decyzja Prezydium KK nr 133/06

ws. opinii o projekcie rozporządzenia RM w sprawie udzielania pomocy przedsiębiorcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do proponowanej zmiany w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów z 3 lipca 2006 r w sprawie udzielania pomocy przedsiębiorcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne dotyczącej możliwości uzyskania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o możliwości dalszego korzystania z pomocy publicznej przez pracodawcę zatrudniającego osoby niepełnosprawne, który przekroczył określony przepisami Rozporządzenia Komisji WE nr 2204/2002 z 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia, pułap otrzymanej pomocy w wysokości 15 mln EURO przez dowolny okres trzyletni.

Decyzja Prezydium KK nr 134/06

ws. opinii o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” opiniując rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie wyraża zgody na skrócenie terminu zawarcia uzgodnienia w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych w sprawie dodatkowego zwiększenia wskaźnika waloryzacji ponad wskaźnik określony w projekcie ustawy w art. 89 ust. 1. Skrócenie terminu poniżej 14 dni (proponuje się 5 dni) uniemożliwi partnerom społecznym przeprowadzenie jakiegokolwiek konsultacji przed zajęciem stanowiska w tak ważnej dla środowiska emerytów i rencistów sprawie, jaką jest waloryzacja ich świadczeń.

Pozostałe zmiany polegające na wprowadzeniu corocznej waloryzacji świadczeń z uwzględnieniem inflacji oraz 20 procentowego realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, a także skróceniu terminu wyrównywania świadczeń z tak zwanego „starego portfela” emerytur i rent opiniujemy pozytywnie.

Decyzja Prezydium KK nr 135/06

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność” podczas koncertu Davida Gilmoura z Pink Floyd organizowanego przez Fundację Gdańską.

Decyzja Prezydium KK nr 136/06

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” na wniosek Zarządu Regionu Wielkopolska wyraża zgodę na umieszczenie znaku graficznego NSZZ „Solidarność” na stronie internetowej www.belarusnews.co.uk (Białoruski Prospekt-Belarusian Prospekt) prowadzonej przez Białoruskie Kulturalno Naukowe Centrum w Poznaniu. .

Decyzja Prezydium KK nr 137/06

ws. upoważnienia do podpisania protokołu dodatkowego do PUZP dla pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia Mirosława Kamieńskiego – przewodniczącego Sekcji Krajowej NSZZ „Solidarność” Pracowników Cywilnych MON do podpisania w imieniu NSZZ „Solidarność” protokołu dodatkowego nr 15 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 roku.

Decyzja Prezydium KK nr 138/06

ws. przedstawiciela NSZZ „Solidarność” do grupy roboczej EKZZ ds. Zrównoważonego Rozwoju

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyznacza Agnieszkę Dojlido jako przedstawicielkę NSZZ „Solidarność” w grupie roboczej EKZZ ds. Zrównoważonego Rozwoju.

Komunikat

Z apelem o pośmiertne nadanie stopnia generalskiego pułkownikowi Ryszardowi Kuklińskiemu zwróciło się do Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" podczas posiedzenia w dniu 08 sierpnia 2006 roku w Gdańsku. Prezydium KK poparło liczne głosy środowisk kombatanckich. Pułkownik Ryszard Kukliński jest Honorowym Członkiem NSZZ "Solidarność" - tytuł ten nadał mu Krajowy Zjazd Delegatów obradujący jesienią 1998 roku w Jastrzębiu Zdroju.

W trakcie posiedzenia zaopiniowano projekty ustaw: Ministra Pracy i Polityki Społecznej *ws. zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o podatku rolnym; rządowy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także projekt rozporządzenia Rady Ministrów ws. udzielania pomocy przedsiębiorcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne.*

Omówiono także projekt porządku obrad Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" zaplanowanych na 22-23 sierpnia w Warszawie.

- *Dariusz Wasielewski rzecznik prasowy KK*

Posiedzenie z dn. 21.08.2006 r.

Decyzja Prezydium KK nr 139/06

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie szczególnych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczególnych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy, zwracając jednocześnie uwagę na możliwość powstania dużych problemów finansowych i organizacyjnych dla samorządów terytorialnych.

Decyzja Prezydium KK nr 140/06

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie standardów usług rynku pracy

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie standardów usług rynku pracy realizowanych przez publiczne służby zatrudnienia oraz terminów dostosowania tych służb do wymaganych standardów z powodu:

1. braku gwarancji dla każdego bezrobotnego otrzymania możliwości (np. w formie szkoleń) zmiany kwalifikacji, praktyk zawodowych oraz zatrudnienia przed upływem 6 miesięcy pozostawania bez pracy dla młodzieży i 12 miesięcy w przypadku dorosłych,
2. nie objęcia standardami możliwości podejmowania własnej działalności gospodarczej z gwarancją zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych dla zainteresowanego bezrobotnego,
3. nie objęcia standardami możliwości współfinansowania ze środków Funduszu Pracy zadań w zakresie promocji zatrudnienia podejmowanych przez gminy,
4. nie objęcia standardami wypłacania zasiłków dla bezrobotnych w ramach obowiązkowego ubezpieczenia od ryzyka bezrobocia,
5. nie objęcia standardami grup ryzyka w tym aktywizacji zawodowej i dofinansowania zatrudnienia subwencjonowanego osób po 50 roku życia,
6. zbyt późnego terminu dostosowania standardów.

Decyzja Prezydium KK nr 141/06

ws. opinii o projekcie Strategii Rozwoju Kraju 2007-2015

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt Strategii Rozwoju Kraju 2007-2015 wstępnie zaakceptowany przez Radę Ministrów 27 czerwca 2006 r. ponieważ:

- strategia (podstawowy dokument nt. rozwoju kraju) niewłaściwie określa cel główny, jakim zgodnie ze Strategią Lizbońską, powinien być wysoki wzrost gospodarczy i przyrost nowych, dobrych miejsc pracy szczególnie dla bezrobotnych długotrwałych i młodzieży;
- prognozowane wskaźniki są za niskie, a niektórych brak;

- nie wymienia branż i przedsiębiorstw w nowoczesnych obszarach przemysłu, najbardziej konkurencyjnych i będących głównym eksporterem polskich produktów ani nie ujawnia systemu ochrony rynku wewnętrznego przed zalewem tandetnych produktów ze Wschodu;
- nie wprowadza ułatwień w dostępie do kapitału mikroprzedsiębiorcom i pracodawcom z małych i średnich przedsiębiorstw oraz osobom bezrobotnym, chcącym prowadzić własną działalność gospodarczą, w sytuacji braku odpowiednich środków pieniężnych na dofinansowanie projektów rozwojowych ze źródeł publicznych i prywatnych;
- nie wymienia nowych form wsparcia dla rozwoju budownictwa socjalnego czy hotelowego (dla osób poszukujących pracy) ani dostępu do tanich kredytów mieszkaniowych, co jest jedną z głównych przyczyn zaniku mobilności geograficznej i emigracji ludzi młodych;
- nie ukazuje zasad polityki migracyjnej w celu ochrony polskich pracowników zarówno w kraju jak i za granicą;
- nie informuje o przedsięwzięciach państwa w celu prowadzenia polityki prorodzinnej, ani o rozwiązaniach, którymi zamierza się zachęcić przedsiębiorców do zatrudniania osób wychowujących dzieci lub osób z innych grup wykluczenia;
- nie uwzględnia gwarancji dostępu każdemu gospodarstwu domowemu do energii elektrycznej, internetu i telefonu;
- nie informuje o skuteczniejszym systemie zachęt do inwestowania w edukację tak przez pracodawców jak i pracowników. Jak wykazują badania większość pracodawców nie jest zainteresowana długotrwałym rozwojem firm tworzeniem nowych miejsc pracy, podwyższaniem kwalifikacji pracowników oraz podwyższaniem płac pracowników. W rezultacie, przy niskiej zdolności do tworzenia miejsc pracy w sektorach o największym potencjale wzrostu, zagrożony jest główny cel jakim jest tworzenie nowych dobrych miejsc pracy;
- nie wymienia działań państwa nakierowanych na likwidację coraz większych nierówności międzyregionalnych. Z badań wynika, że metropolie, zwłaszcza Warszawa, pracują na rzecz najbogatszych grup ludzkich kosztem reszty kraju;
- nie zawiera informacji o stanie wdrażania 16 regionalnych celów strategicznych, co przy dotychczasowych konfliktach kompetencyjnych między centrum a jednostkami samorządów terytorialnych oraz wąskim gardle, związanym z dotychczasową realizacją projektów zagrożić może niepełną absorpcją unijnych środków.

Niepokoić też muszą proponowane półśrodki w zakresie koordynacji działań na rynku pracy przy strukturalnej słabości zdecentralizowanego systemu publicznych służb zatrudnienia i braku zintegrowanego ogólnokrajowego systemu danych dotyczących polskiego rynku pracy.

Wreszcie projekt SRK na lata 2007-2015 nie wymienia obowiązujących powszechnie systemów zabezpieczeń jak zasiłki przedemerytalne dla pracowników zwalnianych z przyczyn zakładu pracy czy zasiłków dla bezrobotnych w ramach obowiązkowego systemu ubezpieczeń od ryzyka bezrobocia w sytuacji, gdy nie ma wiele propozycji dla zatrudnienia osób powyżej 50 roku życia.

W sytuacji gdy 80% nowych miejsc pracy są to miejsca pracy na czas krótko określony, brakuje choćby takiego ogranicznika jak określenie maksymalnego okresu trwania umowy o pracę zawartą na czas określony.

Dokument w tej wersji nie daje żadnych gwarancji, że w 2015 roku Polska będzie krajem o wysokim poziomie zatrudnienia i życia mieszkańców (może poza Mazowszem) zwłaszcza, że inne dokumenty strategiczne państwa nie są nakierowane wprost na proces tworzenia dobrych miejsc pracy poprzez działania proinwestycyjne.

Decyzja Prezydium KK nr 142/06

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność” w publikacji zbiorowej pod tytułem „Druki ulotne”, wydanej przez wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego spółka z o.o. we Wrocławiu.

Publikacja zawierać będzie kopie kopert z logo Solidarności wydanych przez Poczcie Obozową w Nowym Łupkowie oraz ośrodek internowania w Załężu.

Decyzja Prezydium KK nr 143/06

ws. dotacji finansowej

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DN. 29.08.2006 R.

Decyzja Prezydium KK nr 144/06

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie składek na Fundusz Pracy (...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie opłacania składek na Fundusz Pracy przez osoby podejmujące zatrudnienie lub inną pracę zarobkową za zagranicą u pracodawcy zagranicznego.

Decyzja Prezydium KK nr 145/06

ws. opinii o prezydenckim projekcie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje prezydencki projekt ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy.

Projekt porządkuje regulacje prawne zawarte w obecnie obowiązującej od 25 lat ustawie i dostosowuje ją do nowych zadań PIP.

Na akceptację zasługują przede wszystkim propozycje:

1. rozszerzenie zadań PIP o kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących legalności zatrudnienia, wykonywania innej pracy zarobkowej oraz zatrudniania cudzoziemców. Powierzenie tych zadań - wykonywane dotychczas przez wojewodów - PIP zwiększy skuteczność działań kontrolnych;
2. znacznego podwyższenia kar za wykroczenia przeciwko prawom pracowników, rozszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową oraz wzmocnienie procesowej pozycji organów PIP w postępowaniu karnym. Powinno to zwiększyć skuteczność przepisów prawa pracy oraz ich przestrzeganie przez pracodawców.

Prezydium KK ponadto postuluje wprowadzenie kadencyjności funkcji Głównego Inspektora Pracy.

Decyzja Prezydium KK nr 146/06

ws. opinii o prezydenckim projekcie ustawy o odpowiedzialności za czyny przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje prezydencki projekt ustawy o odpowiedzialności za czyny przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową.

Jednocześnie wnosimy o uwzględnienie następujących uwag:

- 1) w art. 16 projektu ustawy należy usunąć wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego o przedstawicielu społecznym. W przeciwnym razie związki zawodowe będą pozbawione możliwości występowania w postępowaniu karnym w sprawie odpowiedzialności pracodawcy za czyny zabronione pod groźbą kary w charakterze przedstawiciela społecznego. Według aktualnie obowiązujących przepisów k.p.k. sąd biorąc pod uwagę okoliczności sprawy decyduje o dopuszczeniu do udziału w postępowaniu karnym przedstawiciela społecznego;
- 2) w art. 21 projektu ustawy wprowadza się tzw. przymus adwokacki dla złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności pracodawcy za czyny zabronione pod groźbą kary. Przepis ten jest sformułowany mało precyzyjnie, bowiem sugeruje, że adwokat lub radca prawny powinien podpisać wniosek o wszczęcie postępowania. Powstaje pytanie na czym wobec tego powinna polegać rola pokrzywdzonego – czy on także powinien podpisać ten wniosek czy też jego kompetencje są ograniczone jedynie do „złożenia wniosku” jak przewiduje się w projekcie;
- 3) wprowadzenie tzw. przymusu adwokackiego w art. 21 projektu ustawy stworzy barierę finansową, która znacznie ograniczy możliwość składania wniosków o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności pracodawcy za czyny zabronione pod groźbą kary przez pokrzywdzonych pracowników. Nie będzie ich bowiem stać na pokrycie honorarium adwokata lub radcy prawnego;
- 4) art. 33 projektu ustawy nie precyzuje czy do apelacji stosuje się również przepisy o przymusie adwokackim (art. 21).

Prezydium KK wnioskuje o rozważenie kompleksowego uregulowania odpowiedzialności karnej i wykroczeniowej w sferze prawa pracy, która w obecnie obowiązującym stanie prawnym przewidziana jest między innymi w ustawie o związkach zawodowych, czy ustawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Decyzja Prezydium KK nr 147/06

ws. opinii o projekcie rozporządzenia RM w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2007 roku

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2007 roku.

Prezydium nie akceptuje wysokości minimalnego wynagrodzenia zaproponowanego w projekcie. Propozycja rządowa ustalona jest na najniższym możliwym ustawowo określonym poziomie (936 zł), pomimo że art. 2 ust. 5 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę dopuszcza ustalenie przez Radę Ministrów wysokości wyższej niż propozycje skierowane do negocjacji w Trójstronnej Komisji.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” podtrzymuje propozycje zawarte w stanowiskach strony związkowej Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, aby minimalne wynagrodzenie za pracę w 2007 roku wzrosło co najmniej o 6,1%.

W sytuacji wysokiego wzrostu gospodarczego należy dążyć do poprawy warunków bytowych najuboższych pracowników.

Decyzja Prezydium KK nr 148/06

ws. opinii o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (druk sejmowy 807)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie akceptuje propozycji zawartych w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (druk sejmowy nr 807) umożliwiającej podwyżkę płac dla jednej grupy pracowniczej.

Wnioskujemy o skierowanie projektu do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, w której partnerzy społeczni, w ramach prac nad umową społeczną „Gospodarka-Praca-Rodzina-Dialog”, w Zespole do spraw budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych nad problemem „Mechanizmów wzrostu wynagrodzeń w sektorze przedsiębiorstw, w sferze budżetowej i w samorządowej sferze budżetowej”.

Pozytywne stanowisko Związku jest uzależnione od stworzenia mechanizmów umożliwiających wzrost wynagrodzeń we wszystkich grupach zawodowych.

Decyzja Prezydium KK nr 149/06

ws. opinii o projekcie ustawy MPiPS o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu ustawy Ministra Pracy i Polityki Społecznej o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych oraz niektórych innych ustaw.

Decyzja Prezydium KK nr 150/06

ws. opinii o projekcie dokumentu MPiPS „Analiza propozycji rozwiązań systemu organizacji wypłaty świadczeń ze środków gromadzonych w OFE”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wnioskuje o niezwłoczne przekazanie dokumentu Ministra Pracy i Polityki Społecznej pt.: „Analiza propozycji rozwiązań systemu organizacji wypłaty świadczeń ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych” do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, która w ramach prac nad umową społeczną „Gospodarka-Praca-Rodzina-Dialog”, zajmuje się w Zespole do spraw ubezpieczeń społecznych rozwiązaniem problemu wypłat emerytur z II filara systemu ubezpieczeń społecznych.

Decyzja Prezydium KK nr 151/06

ws. udzielenia pełnomocnictwa do podpisania wniosków o dofinansowanie remontu sali BHP oraz udzielenia upoważnienia do podpisania umowy z Funduszem Gospodarczym Sp. z o.o. do zarządzania tymi środkami

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia dwie spośród trzech wymienionych osób:

1. Janusz Śniadek – Przewodniczący KK
2. Maciej Jankowski – Z-ca przewodniczącego KK

3. Stefan Kubowicz – Skarbnik KK

do podpisywania wniosków o dofinansowanie remontu i adaptację sali BHP oraz do podpisania umowy z Funduszem Gospodarczym Sp. z o.o. na zarządzanie pozyskanymi środkami finansowymi na remont i adaptację sali BHP.

Decyzja Prezydium KK nr 152/06

ws. dostosowania działalności Sekcji Krajowej Pogotowia Ratunkowego i Ratownictwa Medycznego NSZZ „Solidarność” do prawa wewnątrzwiązkowego

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w związku z uchwałą Komisji Krajowej nr 31/06 wzywa Radę Sekcji Krajowej Pogotowia Ratunkowego i Ratownictwa Medycznego NSZZ „Solidarność” do dostosowania działalności sekcji do postanowień Statutu oraz innych przepisów prawa wewnątrzwiązkowego poprzez wyznaczenie terminu wyborów władz Sekcji oraz delegatów na kongres Krajowego Sekretariatu Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność” w terminie 14 dni od daty podjęcia niniejszej decyzji i następnie ich przeprowadzenie zgodnie z postanowieniami Ordynacji Wyborczej.

Decyzja wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Decyzja Prezydium KK nr 153/06

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność” w materiałach informacyjnych propagujących międzynarodową konferencję „Rola kościoła katolickiego w procesie Integracji Europejskiej” w panelu „Czy Solidarność charakteryzuje jeszcze Europę”.

Konferencja odbędzie się w Krakowie w siedzibie Auditorium Maximum Uniwersytetu Jagiellońskiego i jest organizowana m.in. przez posła do Parlamentu Europejskiego Bogusława Sonika.

Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ

POSIEDZENIE Z DN. 22-23.08.2006 R.

Uchwała KK nr 28/06

ws. zmiany dotychczasowej nazwy Regionu Toruńskiego

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” działając na podstawie § 61 ust. 2 w związku z § 22 ust. 4 i 5 Statutu NSZZ „Solidarność” postanawia, co następuje:

1. W związku z rozszerzeniem obszaru działania Regionu Toruńskiego o Region Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej oraz uchwałą nr 6 WZD Regionu Toruńskiego ws. zmiany nazwy Regionu, zmienia się dotychczasową nazwę: Region Toruński na nową: Region Toruńsko – Włocławski i wpisuje się do go Krajowego Rejestru Regionów.
2. Z Krajowego Rejestru Regionów wyrejestrowany zostaje Region Kujawy i Ziemia Dobrzyńska.
3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uchwała KK nr 29/06

ws. finansowania remontu sali BHP i remontu schronu

(do użytku służbowego)

Uchwała KK nr 30/06

ws. przyjęcia sprawozdania z prac KK NSZZ „Solidarność” na XX KZD

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przyjmuje sprawozdanie z pracy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w okresie wrzesień 2002 r. - czerwiec 2006 r. przygotowane na XX Krajowy Zjazd Delegatów.

Sprawozdanie z prac Komisji Krajowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

w okresie wrzesień 2002 r. – czerwiec 2006 r.

REALIZACJA STRATEGII ZWIĄZKU

XV Krajowy Zjazd Delegatów rozpoczynający we wrześniu 2002 roku w Warszawie kadencję 2002 - 2006 zamykał okres bezpośredniego angażowania się Związku w politykę, wytyczał główne obszary aktywności, dokonał zmian personalnych we władzach krajowych Związku.

Przed „Solidarnością” stało wielkie wyzwanie przywrócenia w oczach opinii publicznej wizerunku organizacji będącej przede wszystkim związkiem zawodowym oraz odzyskiwanie zaufania ogółu Polaków, nie tylko członków Związku.

Jan Paweł II w swoim wystąpieniu z listopada 2003 roku opisał naszą sytuację następująco: „Wydaje się, że właśnie upolitycznienie związku – być może spowodowane historyczną koniecznością – doprowadziło do jego osłabienia. (...) Niech mi będzie wolno powiedzieć, że dziś „Solidarność”, jeśli prawdziwie pragnie służyć narodowi, winna wrócić do swoich korzeni, do ideałów, jakie przyświecały jej jako związkowi zawodowemu”.

Pierwsze zebranie nowej Komisji Krajowej zostało zwołane na Jasnej Górze, gdzie przed cudownym obrazem dokonaliśmy aktu zawierzenia Matce Bożej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”.

Solidarność to znaczy: „wszyscy za jednego”.

Jedną z pierwszych decyzji nowej Komisji Krajowej było ogłoszenie 24 października 2002 roku Dniem Solidarności z pracownikami Fabryki Kabli w Ożarowie Mazowieckim. Prezydium Komisji Krajowej w kierowanym do rządu wystąpieniu zaproponowało m.in. utworzenie na terenie fabryki specjalnej strefy ekonomicznej. Pomysł został zrealizowany.

Kontynuując akcje związkowe, w kolejnych latach spieszyliśmy ze wsparciem i pomocą z całego kraju w sytuacjach najbardziej dramatycznych:

- 30 sierpnia 2003 roku załódze Fabryki Wagon S.A w Ostrowie Wielkopolskim,
- 16 września 2003 roku pracownikom spółki Hetman w Elblągu,
- delegaci na XVI KZD w Stalowej Woli manifestowali poparcie dla postulatów Komisji Międzyzakładowej z Huty Stalowa Wola,
- 25 marca 2004 roku zorganizowaliśmy pikietę w Warszawie, we Wrocławiu i Łodzi popierając postulaty protestujących załóg Wrocławskiej Jedyńki i PKS Kozienice,
- 7 kwietnia 2004 roku pojechaliśmy do Szczecina na ogólnopolską manifestację przeciwko antyspołecznej polityce rządu oraz ze wsparciem dla postulatów regionalnych.
- 7 maja 2004 roku odbyła się manifestacja w Kozienicach przeciw zwolnieniu przewodniczącego KZ i 170 pracowników PKS,
- w 2006 roku wystarczyła sama zapowiedź takiej ogólnopolskiej akcji pod siedzibą właściciela w Bydgoszczy, aby podjęto rozmowy i przywrócono do pracy przewodniczącego Komisji Zakładowej z Poznańskiej Goplany.

Wśród innych licznych akcji podejmowanych przez ponadzakładowe struktury Związku, wspierane w zależności od możliwości i potrzeb przez cały Związek, były między innymi protesty:

- Sekretariatu Ochrony Zdrowia,
- Sekcji Węgla Kamiennego i Sekretariatu Górnictwa i Energetyki,
- Sekcji Kolejarzy i Sekretariatu Transportowców.

Struktury te podejmowały różne formy akcji ogólnokrajowych ze strajkami ostrzegawczymi i głodowymi włącznie. Wiele innych struktur występowało i otrzymywało pomoc materialną z Krajowego Funduszu Strajkowego na pokrycie kosztów podejmowanych akcji.

Skuteczność przez koncentrację na wybranych zadaniach

Stosując strategię koncentracji na najważniejszych problemach, w minionej kadencji początkowo pod hasłem: „Ręce precz od Kodeksu pracy” kontynuowaliśmy akcję protestów i sprzeciwu wobec uchwalonej przez sejm w lipcu 2002 liberalizacji Kodeksu pracy, mającej - zdaniem rządu i środowisk pracodawców - przynieść zmniejszenie bezrobocia. Dzisiaj mamy pełne podstawy do nazywania tej nowelizacji „kłamstwem kodeksowym”, gdyż obiecany efekt zmniejszania bezrobocia jako wynik uelastycznienia Kodeksu i prawa pracy nie nastąpił.

Z kolei pod hasłem: „W Polsce nie ma ludzi niepotrzebnych” z końcem 2002 i w 2003 roku „Solidarność” podjęła i prowadziła kampanię na rzecz ochrony ludzi zbliżających się do wieku emerytalnego, zagrożonych utratą pracy. Celem kampanii, m.in. plakatowej, było uzyskanie społecznego poparcia dla obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej przywracającej zasiłki i świadczenia przedemerytalne w wysokości sprzed 31 grudnia 2001 roku. W ramach podjętej w kwietniu i maju akcji w obronie godności ludzi pracy odbyły się m.in.: 25 kwietnia ponad 20 tysięczna manifestacja w Warszawie oraz manifestacje lub pikety w całym kraju w powiatach o największym bezrobociu. Pod obywatelską inicjatywą ustawodawczą ws. zasiłków i świadczeń przedemerytalnych zebrano blisko 700 tys. podpisów i złożono ją do marszałka sejmu 29 kwietnia 2003 roku. W dniu pierwszego czytania projektu w sejmie pod jego siedzibą odbyła się ponad dwutysięczna pokojowa pikietą poparcia dla projektu. Ostatecznie projekt nie zdobył wystarczającego poparcia w Sejmie.

Problem zasiłków i świadczeń przedemerytalnych został zgłoszony w ramach uzgodnień w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych (TK ds. S-G) i będzie podniesiony przez „Solidarność” równoległe z projektem dotyczącym emerytur pomostowych.

Za bardzo ważny społecznie problem uznaliśmy przestępstwo niepłacenia wynagrodzeń. Proceder ten, słabo ścigany przez prokuraturę i sądy, zaczął się upowszechniać jako wygodna forma kredytowania działalności firmy przez nieuczciwych pracodawców. We wrześniu 2003 roku w Elblągu, ogólnopolską manifestacją poparcia dla walczącej o wynagrodzenia i miejsca pracy załogi spółki Hetman, rozpoczęliśmy akcję nagłaśniania i potępiania tego zjawiska. W uchwale KK sformułowaliśmy postulaty zaostrożenia regulacji prawnych. Podjęta została akcja plakatowa w całej Polsce. W wyniku akcji wzrosło społeczne potępienie dla takich zachowań pracodawców oraz wzrosła aktywność Państwowej Inspekcji Pracy w zwalczaniu tego zjawiska.

Okresem szczególniego wzrostu napięć społecznych była jesień 2003 roku. XVI KZD w Stalowej Woli zobowiązał Komisję Krajową do przeprowadzenia ogólnokrajowych konsultacji odnośnie akcji protestacyjnej ze strajkiem generalnym włącznie. Wynik konsultacji wskazywał na poparcie członków Związku dla akcji protestacyjnych innych niż strajk. Komisja Krajowa ogłosiła więc w listopadzie Ogólnopolskie Dni Protestu przeciwko antyspołecznej polityce rządu, w ramach których miało miejsce wiele działań organizowanych przez struktury Związku.

Niezwykle groźną i ciągle narastającą patologią, niosącą wielkie zagrożenie w bardzo wielu obszarach jest uciekanie przez pracodawców od stosunku pracy. W 2004 roku Komisja Krajowa w przyjętej uchwale wskazywała, że nieuczciwa konkurencja, polegająca na formach zatrudnienia omijających Kodeks pracy i układy zbiorowe, urasta do najpoważniejszych zagrożeń dla pracowników i tym samym staje się wyzwaniem stojącym przed Związkiem.

Pod modnymi hasłami uelastyczniania stosunków pracy, obniżania kosztów pracy i zmniejszania bezrobocia kryje się plaga nieuczciwej konkurencji zabijająca na rynku firmy stosujące normalne kodeksowe zatrudnienie, powodująca wzrost bezrobocia i spadek wpływów składek na tzw. systemy solidarnościowe: emerytalny, rentowy i ubezpieczeń zdrowotnych oraz zmniejszenie wpływów podatkowych i obciążanie budżetu kosztami utrzymania ZUS. Nie tzw. „zatrudnianie na czarno”, ale „falszywe samozatrudnienie” oraz upowszechniające się ostatnio pośrednictwo agencji pracy tymczasowej i forma zatrudniania na czas określony stają się głównym źródłem patologii. W zatrudnieniu na czas określony, jak wynika ze statystyk, wśród krajów należących do OECD wyprzedza Polskę tylko Hiszpania, która przed dramatycznie złymi skutkami tej elastyczności musiała bronić się zawieraniem paktów społecznych. Przykład Hiszpanii spowodował, że w Strategii Lizbońskiej mówi się o walce z bezrobociem przez tworzenie tzw. „dobrych miejsc pracy”. Uciekanie od stosunku pracy pozbawia pracowników możliwości realizacji konstytucyjnego prawa do zrzeszania się w związki zawodowe.

Problem walki z bezrobociem oraz o przestrzeganie obowiązującego prawa pracy sprowadza się do obrony godności pracowników. Jak powiedział do nas bp Piotr Jarecki w Warszawie w 2002 roku: „Jeśli znajdziecie skuteczną metodę na obronę godności pracowników w wolnorynkowej i globalizującej się gospodarce, to będzie to dokonanie na miarę już odzyskanej wolności Ojczyzny”.

Umowa społeczna metodą na wielkie problemy

Ranga problemów, które dotyczą pracowników i z którymi boryka się Związek upoważnia, aby wzorem innych krajów europejskich rozwiązywać je na drodze zawierania porozumień społecznych.

Z ofertą podjęcia negocjacji takiego paktu zwracały się do „Solidarności” parokrotnie rząd oraz organizacje pracodawców. Nie podjęliśmy wówczas rozmów, ponieważ jednym z warunków koniecznych do negocjacji i ewentualnego zawarcia umowy jest istnienie wiarygodnego partnera po stronie rządowej.

Dopiero zaproszenie do negocjacji wysunięte przez rząd PiS, zwłaszcza po utworzeniu większościowej koalicji, potraktowaliśmy z powagą. Nadzieję na powodzenie negocjacji i później realizacji uzgodnień zwiększa zadeklarowana przez Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego gotowość objęcia swoim patronatem tej umowy.

W marcu 2006 roku Komisja Krajowa podjęła uchwałę wyrażającą wolę przystąpienia w ramach TK ds. S-G do negocjacji umowy społecznej. Podobną wolę wyrazili wszyscy partnerzy społeczni zasiadający w Trójstronnej Komisji. Obecnie trwają prace przygotowujące właściwe negocjacje.

Dialog z rządem, partiami politycznymi i prezydentem

Wycofanie się z bezpośredniego zaangażowania w politykę oraz wprowadzenie statutowego zakazu łączenia funkcji związkowych z politycznymi sprawiło, że sprawą szczególnej wagi stało się wypracowanie metod współpracy z rządem i z ugrupowaniami parlamentarnymi oraz możliwości oddziaływania na tworzenie prawa w interesie pracowników.

W kadencji sejmu 2001 – 2005 oddziaływaliśmy na kształt prawa głównie poprzez postulaty i argumenty w naszych opiniach do ustaw oraz w obywatelskiej inicjatywie ustawodawczej. Prowadziliśmy dialog z przedstawicielami ówczesnego rządu w TK ds. S-G i przez tzw. trójstronne zespoły branżowe na poziomie krajowym oraz Wojewódzkie Komisje Dialogu Społecznego. Utrzymywaliśmy także robocze kontakty z posłami z ówczesnej opozycji.

Na przełomie 2004 i 2005 roku przed wyborami parlamentarnymi, w oparciu o listę problemów przygotowaną przez Związek, odbyliśmy serię spotkań i konsultacji z PiS, PO i LPR. Komisja Krajowa skierowała apel do członków Solidarności o udział w wyborach parlamentarnych. W wyniku wyborów parlamentarnych w Sejmie i Senacie znalazły się osoby związane z Solidarnością, w tym dwoje członków KK – Ewa Tomaszewska i Stanisław

Szwed. Ponadto Bożena Borys – Szopa powołana została na urząd Głównego Inspektora Pracy

Kandydat na prezydenta Lech Kaczyński był gościem Komisji Krajowej i ta udzieliła mu poparcia. Nowo wybrany prezydent RP spotkał się dwukrotnie z Komisją Krajową i kilkakrotnie z jej przedstawicielami. Naszą współpracę z Prezydentem Lechem Kaczyńskim ocenić należy bardzo pozytywne.

Bardzo negatywnym zjawiskiem są nadal słabości i ułomności dialogu społecznego. Oczekujemy istotnej poprawy w tym obszarze i liczymy, że podjęcie negocjacji w sprawie umowy społecznej będzie temu sprzyjać.

Integracja Europejska

Najbardziej doniosłym w wymiarach politycznym, historycznym i gospodarczym wydarzeniem ostatnich lat dla naszego kraju jest przystąpienie Polski 1 maja 2004 roku do Unii Europejskiej.

Większość obaw związanych z tym zdarzeniem nie potwierdziła się. Spełniony został zasadniczy postulat Związku, który wsparcie dla akcesji wiązał z przyjęciem legislacji socjalnej. Uzyskaliśmy możliwość współtworzenia europejskiego modelu społecznego i wdrażania jego osiągnięć w naszym kraju. Uczestniczymy z głosem stanowiącym w negocjacjach Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych (EKZZ) na poziomie europejskim oraz pośrednio, poprzez proces konsultacyjny z rządem RP, wpływamy na kształt legislacji europejskiej.

Nie udało się na razie nadać mocy prawnej obowiązującej Karcie Praw Podstawowych UE, co związane jest z trudnościami w ratyfikacji Traktatu Konstytucyjnego UE. Częściowo tylko otwarty został rynek pracy UE dla pracowników z nowych krajów członkowskich, mimo że w EKZZ udało się wypracować stanowisko jednoznacznie pozytywne dla pełnej integracji europejskiego rynku pracy.

Z punktu widzenia pracowników głównym celem akcesji do UE jest zasypanie przepaści dzielącej Polskę z krajami „starej unii” w rozwoju gospodarczym i w ślad za tym w poziomie wynagrodzeń oraz standardów socjalnych. To wyrównywanie poziomów może potrwać szereg lat. Dlatego w maju 2006 roku Komisja Krajowa przyjęła stanowisko postulujące powiązanie wzrostu wynagrodzeń ze wzrostem wydajności pracy i nasilenie presji płacowej, wyrażając w ten sposób rosnące oczekiwania społeczne Polaków.

W trosce o pamięć

„Solidarność” ma wyjątkowe powody do pamiętania o swojej historii, obowiązek kulturowania solidarnościowego etosu, oddziaływania w duchu tej tradycji na różne środowiska, zwłaszcza na młode pokolenia Polaków.

Obchody 25 rocznicy podpisania porozumień sierpniowych i powstania NSZZ „Solidarność” udało się przeprowadzić, pomimo różnych zagrożeń, w sposób godny, pozwalający wyrazić wdzięczność, a także oddać honor ludziom i środowiskom, którym Polska i Polacy zawdzięczają odzyskaną wolność, w sposób sprzyjający budowaniu autorytetu Związku. Ogólnopolskie uroczystości odbyły się kolejno w Lublinie, Szczecinie, Gdańsku, Jastrzębiu i Częstochowie na Jasnej Górze.

Punktem kulminacyjnym obchodów były: 30 sierpnia - uroczysty XVIII KZD w hali Olivii w Gdańsku oraz 31 sierpnia - Msza Święta pod pomnikiem Poległych Stoczniowców przy Stoczni Gdańskiej.

Podkreślić jednak trzeba, że to postawa milionów Polaków przyczyniła się do wspólnego sukcesu powstania w roku 1980 „Solidarności” i później odzyskania wolności Ojczyzny. Wiele osób i środowisk w Polsce ma prawo do satysfakcji i dumy ze swoich dokonań oraz zasługuje na wdzięczność rodaków. Podczas rocznicowych obchodów NSZZ „Solidarność” złożył wyrazy uznania i podziękowania im wszystkim, a szczególnie tym, którzy w walce o

wspólne ideały ponieśli ofiary. Na uroczystym zjeździe złożyliśmy te symboliczne podziękowania na ręce „anonimowych bohaterów >Solidarności<”.

W roku Jubileuszu imieniem NSZZ „Solidarność” nazwano wiele ulic, rond, placów i innych miejsc w całym kraju. Słowa podziękowania i wyrazy wdzięczności kierujemy do wszystkich organizatorów i uczestników ogólnopolskich i regionalnych jubileuszowych uroczystości, które przyczyniły się do odbudowy wizerunku „Solidarności” w polskim społeczeństwie.

W minionej kadencji, w Polsce i na świecie miało miejsce wiele wydarzeń związanych z NSZZ „Solidarność” zasługujących na omówienie. Przypomnijmy niektóre:

- 28 sierpnia 2003 roku Międzynarodowy Komitet Doradczy Programu UNESCO „Pamięć Świata” wpisał na listę najważniejszych dokumentów w dziejach ludzkości dwie tablice z 21 postulatami ze strajku w Stoczni Gdańskiej w 1980 roku;
- W czerwcu 2005 roku, na prośbę Guya Rydera, Sekretarza Generalnego Międzynarodowej Konfederacji Wolnych Związków Zawodowych (MKWZZ), wiernie repliki tablic z 21 postulatami zostały umieszczone i wyeksponowane w siedzibie organizacji w Brukseli;
- W grudniu 2004 roku spółka Synergia 99 przekazała w darowiźnie historyczną salę BHP wraz z wydzieloną działką Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Na terenie sali została otwarta wystawa „Polskie drogi do wolności” opowiadająca o wydarzeniach i podpisaniu Porozumień Sierpniowych w 1980 roku;
- W lipcu 2005 roku polski parlament dla upamiętnienia „historycznego zrywu Polaków do Wolności” ustanowił dzień 31 sierpnia świętem: Dniem Solidarności i Wolności;
- Podczas XXI Pielgrzymki Ludzi Pracy na Jasną Górę w Bastionie Św. Rocha wysiłkiem Jasnogórskiej Fundacji „Pro Patria” otwarte zostały pierwsze przestrzenie wystawiennicze i udostępniona pielgrzymom wystawa „Narodowy zryw >Solidarności< w wotach Pielgrzymów Jasnogórskich”.

Aby podkreślić doniosłość rocznic przypadających w kolejnych latach, ogłaszaliśmy:

- Rok 2004 – Rokiem Ks. Jerzego Popiełuszki, ze względu na 20 rocznicę śmierci kapłana,
- Rok 2005 – Rokiem solidarności międzyludzkiej, ze względu na jubileusz XXV - lecia Związku,
- Rok 2006 – Rokiem czerwcowych zrywów robotniczych, ze względu na 50 rocznicę Poznańskiego powstania oraz 30 rocznicę protestów w Płocku, Ursusie i Radomiu.

Największy z Polaków Jan Paweł II

2 kwietnia 2005 roku cały świat i Polska pogrążyły się w żałobie po śmierci największego z Polaków - Jana Pawła II. Jeszcze tak niedawno, na XXV-lecie Jego pontyfikatu, w listopadzie 2003 roku zorganizowaliśmy ogólnopolską pielgrzymkę i odwiedziliśmy ukochanego Ojca Świętego w Watykanie. Wygłosił wówczas skierowane do nas, do NSZZ „Solidarność”, przemówienie które jest dla nas dzisiaj swoistym testamentem. Tak bardzo liczyliśmy, że w roku XXV-lecia Solidarności spotkamy się z Janem Pawłem II w Ojczyźnie. Niestety, tak się nie stało. Liczne delegacje „Solidarności” były obecne na uroczystościach pogrzebowych w Rzymie.

Na uroczystym XVIII KZD 30 sierpnia 2005 roku w Gdańsku złożyliśmy hołd największemu z Polaków i przekazaliśmy do Watykanu specjalnie zadedykowany medal, a jego kopię do Częstochowy. Ponowiliśmy też zobowiązanie obrony godności pracownika, do czego zobowiązywał nas Papież. W pierwszą rocznicę śmierci do grobu w Watykanie udała się około dwutysięczna pielgrzymka Solidarności. Modliliśmy się podczas Mszy Św. odprawionej w Bazylice św. Piotra oraz przy grobie Jana Pawła II.

Priorytety wewnętrzne i kondycja NSZZ „Solidarność”

W sposób bardzo praktyczny priorytety wewnętrzne związku określa uchwała Komisji Krajowej o wspieraniu zadań statutowych. Numer jeden to pomoc pracownikom w organizowaniu się w związek zawodowy. Budowanie związku to „być albo nie być”. Dla „Solidarności” nie ma ważniejszego zadania. Pomocą służą szkolenia związkowe, które także podnoszą umiejętności działaczy i poprawiają jakości naszych działań i ich efektów.

Informacja wewnątrzwiązkowa i pomoc ekspercka dla członków Związku – te zadania Komisja Krajowa uznaje również za ważne dla funkcjonowania organizacji, zatem przeznacza na nie także środki z poziomu krajowego dla regionów i branż.

Ważnym zdarzeniem wewnątrzwiązkowym było w maju 2004 roku na XVII KZD w Spale uchwalenie nowego statutu Związku i później zarejestrowanie go w lipcu przez Sąd Rejonowy w Gdańsku. Statutu, nad którym zespół zjazdowy KZD i w trybie konsultacji różne struktury Związku pracowały przez wiele lat. Uchwalenie zmienionego statutu stało się ważne również ze względu na zawarte w nim rozwiązanie umożliwiające dostosowywanie struktury Związku do zmieniającej się struktury pracodawcy przez wprowadzenie tzw. zakładowych organizacji koordynacyjnych.

Od lat problemem wywołującym spory, dyskusje i napięcia w Związku jest historyczny podział i rozdrobnienie niektórych struktur. Problem został spotęgowany przez zmianę podziału administracyjnego kraju. Zgodnie z fundamentalną zasadą statutu NSZZ „Solidarność” decyzja o przynależności do danej struktury (zasięgu działania w przypadku regionów) należy do bezpośrednio zainteresowanych. Komisja Krajowa, ograniczona do uprawnień rejestracyjnych stara się motywować struktury do łączenia przyjętą uchwałą o standardach, która obliguje je do spełniania minimalnych wymogów. Do końca 2006 roku Zespół KK powinien wypracować zmiany do uchwały o standardach.

Zjawiskiem negatywnym, niewątpliwie osłabiającym Związek są zdarzające się spory i konflikty wewnątrz naszych struktur. Formułowane bywa wobec Komisji Krajowej oczekiwanie, żeby wystąpiła w roli arbitra definitywnie rozstrzygającego spór, gdy tymczasem - zgodnie ze statutem - rola KK najczęściej musi ograniczać się do funkcji mediacyjnej i doradczej. Poświęciliśmy wiele czasu na poszukiwania rozwiązań tych konfliktów w sposób polubowny.

Jedną z najistotniejszych kwestii służących ocenie poszczególnych kadencji jest odpowiedź na pytanie: czy Związek w tym czasie zyskiwał na sile czy tracił?

Brak jednoznacznych parametrów siły Związku nie zwalnia z próby odpowiedzi na to pytanie. Najpierw przyjmijmy za wyznacznik siły Związku jego liczebność. Od początku lat 90, czyli od początku transformacji, liczebność Związku zmniejsza się. Pod koniec lat 90 budowanie Związku uznaliśmy za priorytet, utworzyliśmy specjalny dział i zaczęliśmy na jego działanie przeznaczać środki w budżecie. Na podstawie załącznika nr 1 do niniejszej informacji widać, że pojawiły się - na razie pojedyncze regiony - w których liczebność w czasie kadencji minimalnie wzrosła. Dużo liczniejsza jest grupa regionów, w której spadek liczby członków został mocno zahamowany i dzięki działaniom Związku jest znacząco mniejszy od spadku, który wynika tylko z przyczyn naturalnych tj. około 4 proc. rocznie. Pojawiają się więc pozytywne efekty podejmowanych działań - są one jednak ciągle niezadowalające. Budowanie Związku musi być nadal naszym głównym wewnętrznym priorytetem.

Wyznacznikiem siły może być zaufanie lub brak zaufania do Związku deklarowany w badaniach opinii publicznej. W badaniach OBOP na przełomie lat 2001 i 2002 deklarowane zaufanie kształtowało się na poziomie 14 do 17 procent, a nieufność do „Solidarności” sięgała 64-65 procent ankietowanych Polaków. Na te same pytania ankietowani przez OBOP Polacy na przełomie lat 2005 – 2006 odpowiadali: deklarowane zaufanie 31 – 32 oraz nieufność 52 – 51 procent badanych. Wystąpiła więc znacząca poprawa i „Solidarność” wypada w badaniach dużo lepiej - zwłaszcza w porównaniu z innymi związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców. Pytano także opinię publiczną o tożsamość „Solidarności”. Jeszcze w czerwcu 2005 roku na pytanie, jaką rolę odgrywa dziś w Polsce „Solidarność”, tylko 22 pro-

cent odpowiadało, że związku zawodowego, a aż 37 procent, że partii politycznej. W marcu 2006 roku na to samo pytanie ankietowani odpowiadali: 34 procent - związku zawodowego i 29 procent - partii politycznej. Trwało to długo, ale „Solidarność” powoli odzyskuje w oczach opinii publicznej swoją tożsamość związku zawodowego.

O sile organizacji świadczy również jej kondycja finansowa. W ślad ze zmniejszaniem się liczby członków maleją niestety wpływy ze składek, co musi martwić i niepokoić. Jednak na poziomie krajowym wpływy ze składek nie stanowią wyłącznego zasilenia budżetu. Uporządkowanie sytuacji w podmiotach gospodarczych Związku oraz roztropne gospodarowanie innym majątkiem pozwalają stwierdzić, że w dającej się przewidzieć przyszłości nie ma istotnych zagrożeń dla finansowego funkcjonowania „Solidarności” na poziomie krajowym.

Do mocnych stron Związku należy zaliczyć pozycję NSZZ „Solidarność” w międzynarodowym ruchu związkowym. W minionej kadencji przedstawiciel „Solidarności” wszedł do składu ścisłego kierownictwa EKZZ i - jak się wydaje - mamy poważne szanse zachować tę sytuację na kolejną kadencję. Daje to „Solidarności” nie tylko prestiż, ale realnie zwiększa możliwości współpracy związkowej na arenie międzynarodowej. Budowanie struktury nowej światowej organizacji związkowej powstającej z połączenia Światowej Konfederacji Pracy (ŚKP) i MKWZZ zbliża nas do oczekiwań sformułowanych przez „Solidarność” w 1998 roku

Odpowiedź na pytanie wyjściowe, czy Związek w minionej kadencji odzyskiwał siły, brzmi pozytywnie.

Na pewno chcielibyśmy, aby kondycja Związku była znacznie lepsza, niech więc ten niedosyt będzie silną motywacją do dalszej wytężonej pracy. Wzmacniamy „Solidarność” tam, gdzie istnieje, i budujemy Związek tam, gdzie w tej chwili go nie ma. Realizujemy zadanie postawione nam przez Jana Pawła II, aby nie zabrakło „Solidarności” nigdzie, gdzie pracownicy oczekują pomocy w obronie swoich praw.

I. SPRAWY WEWNĄTRZZWIĄZKOWE

1. Funkcjonowanie Komisji Krajowej

W okresie sprawozdawczym odbyły się 32 posiedzenia Komisji Krajowej. Podjęto 147 uchwał, 42 stanowiska, 5 apeli i jedno podziękowanie. Pracę Komisji organizowało 13-osobowe Prezydium, które obradowało 175 razy i przyjęło 1028 decyzji, 35 stanowisk, 4 apele i 1 oświadczenie.

Przyjęte dokumenty przekazywano m.in. do struktur Związku oraz do wiadomości prezydenta, premiera, sejmu, senatu, poszczególnych ministerstw oraz klubów parlamentarnych.

Prezydium KK pracowało w składzie:

- Janusz Śniadek – przewodniczący KK,
- Maciej Jankowski – z-ca przew. KK (4/5 etatu od 6.01.2003 r.),
- Jerzy Langer – z-ca przew. KK,
- Józef Niemiec – sekretarz KK (do 7.10.2003 r.),
- Małgorzata Franczyk – sekretarz KK (od 1.11.2003 r.),
- Stefan Kubowicz – skarbnik KK,
- Zbigniew Kruszyński – członek Prez. KK,
- Jacek Smagowicz – członek Prez. KK,
- Bogdan Szozda – członek Prez. KK,
- Ewa Tomaszewska – członek Prez. KK (do 19.10.2005 r.),

- Krzysztof Zgoda – członek Prez. KK,
- Julian Konecki – członek Prez. KK (2/5 etatu),
- Bogdan Kubiak – członek Prez. KK (2/5 etatu),
- Józef Mozolewski – członek Prez. KK (2/5 etatu).

Schemat organizacyjny, zadania biur i zakres obowiązków członków prezydium do wglądu w sekretariacie zjazdu. Liczebność Związku na przełomie kadencji przedstawia zał. 1

Członkowie Komisji Krajowej pracowali także w zespołach problemowych KK (ich praca była sukcesywnie opisywana w rocznych sprawozdaniach na kolejne KZD):

Zespół ds. prawa pracy, warunków pracy i układów zbiorowych

Zespół spotkał się 13 razy. Zajmował się projektami ustaw lub zmian w ustawach dotyczących prawa pracy, warunków pracy, uprawnień związków zawodowych i nadzoru nad warunkami pracy, wypracowując stanowiska lub opinie dotyczące m.in. zmian w ustawach:

- Kodeks pracy,
- o związkach zawodowych,
- o rozwiązywaniu sporów zbiorowych,
- o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń,
- o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy,
- o Państwowej Inspekcji Pracy

oraz stanowisko ws. projektu ustawy o informacji i konsultacji.

Zespół ds. polityki społecznej

Zespół spotkał się 14 razy. Opierał swoją działalność na pracy sześciu zespołów tematycznych: ds. wynagrodzeń, ds. ubezpieczeń społecznych, ds. świadczeń na rzecz rodziny, ds. pomocy społecznej, ds. mieszkalnictwa i ds. osób niepełnosprawnych.

Omówiono oraz wypracowano opinie na temat strategii i programów rządowych takich jak:

- Raport „Racjonalizacja wydatków społecznych” (tzw. Plan Hausnera),
- Narodowa Strategia Integracji Społecznej dla Polski,
- Krajowy Plan Działania na rzecz Integracji Społecznej na lata 2004-2006 dla Polski,
- Strategia Polityki Społecznej 2007-2013,
- Narodowy Plan Rozwoju 2007-2013,
- Opracowanie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej „Osoby niepełnosprawne na rynku pracy w Polsce w 2003 r. ”,
- Strategia długofalowego rozwoju sektora mieszkaniowego na lata 2005-2025,
- Program wieloletni „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”,
- Krajowy Program Reform na lata 2005-2008.

Ponadto w zespole omówiono m.in. problemy: waloryzacji rent i emerytur, funkcjonowania domów pomocy społecznej, progów interwencji socjalnej w pomocy społecznej, zakładania spółdzielni socjalnych, wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych, wysokości wynagrodzenia minimalnego.

Zespół ds. przeciwdziałania bezrobociu

Zespół spotkał się 20 razy. W trakcie posiedzeń:

- oceniono krytycznie: Wspólną Ocenę Rządu RP i UE w zakresie polityki zatrudnienia JAP 2001, Strategię Polityki Społecznej 2002-2005, Narodową Strategię Integracji Społecznej 2004, Strategię Polityki Społecznej 2007-2013, Narodową Strategię Wzrostu Zatrudnienia i Rozwoju Zasobów ludzkich 2002-2006, Ramy Odniesienia Polski Zatrudnienie 2003, Strategię Społeczno – Gospodarczą, Przedsiębiorczość – Rozwój i Praca 2002, Narodowy Plan Działań 2005, Krajowy Plan Działań na Rzecz Zatrudnienia 2006, Narodowy Plan Rozwoju 2004-2006, Krajowy Program Reform 2005-2008, założenia i ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rządowy projekt ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i Program Hausnera,
- zapoznano się z dokumentami UE tj. Strategia Lizbońska, Zintegrowane Wytyczne rozwoju gospodarczego i wzrostu zatrudnienia obowiązujące w UE, Diagnoza Społeczna 2003 i 2005, Raport UNDP „w trosce o pracę” rok 2005, Polityka Zatrudnienia 2005, Fundacja Dublińska, Warunki Życia 2003 – 2005,
- napisano uzasadnienie do obywatelskiego projektu ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w celu przywrócenia zasiłków przedemerytalnych,
- trwa opiniowanie Strategii Rozwoju Kraju na lata 2007 – 2015.

Zespół ds. polityki gospodarczej

Zespół zajmował się:

- realizacją zadań wynikających z uchwały programowej oraz innych uchwał Krajowych Zjazdów Delegatów i Komisji Krajowej,
- problematyką branżową,
- założeniami do budżetu na kolejne lata,
- systemem podatkowym w Polsce,
- skutkami podwyższenia stawki VAT w budownictwie,
- „białą” i „zieloną” księgą programu Hausera,
- programem 50+,
- założeniami do Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007-2013,
- problemem samozatrudnienia,
- agencjami pracy tymczasowej,
- opiniowaniem Ustawy o Gwarancjach Swobody Gospodarczej.

Zespół ds. negocjacji emerytur pomostowych

Zespół spotkał się 9 razy. Zajmował się opiniowaniem projektów następujących dokumentów:

- sprawozdania z wykonania zadań Zespołu Ekspertów Medycyny Pracy ds. Zweryfikowania Wykazu Rodzajów Prac w Szczególnych Warunkach i Wykazu Prac o Szczególnym Charakterze (maj 2006 roku),
- obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (tzw. projekt OPZZ, styczeń 2006 roku),
- zmian w ustawie o emeryturach i rentach z FUS w części dotyczącej wcześniejszych emerytur dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (opinie w styczniu i marcu 2005 roku),

- obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (tzw. emerytury górnicze, maj 2005 roku),
- projekt ustawy o emeryturach pomostowych i rekompensatach (grudzień 2004 roku).

Członkowie zespołu uczestniczyli również w pracach Zespołu Ubezpieczeń Społecznych Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych oraz w pracach Sejmowej Komisji Polityki Społecznej.

Zespół ds. polityki zagranicznej, integracji europejskiej i MOP

Zespół spotykał się 8 razy. Zajmował się bieżącymi działaniami Związku w obszarze współpracy zagranicznej i integracji europejskiej oraz przygotowaniem decyzji KK oraz Prezydium KK dotyczących tych spraw. Był też forum wymiany opinii i informacji.

Prace zespołu koncentrowały się w szczególności na:

- współpracy z EKZZ po kongresie w Pradze w 2003 r. i rozszerzeniu Unii Europejskiej,
- promocji jedności związkowej na poziomie międzynarodowym w kontekście współpracy MKWZZ i ŚKP oraz przygotowaniem kongresów obydwóch organizacji,
- omówieniu Traktatu Konstytucyjnego UE i przygotowanie stanowiska KK w tej sprawie,
- działaniach Związku w ramach MOP,
- analizie procesu powstawania Paneuropejskiej Rady Związków Zawodowych,
- współpracy bilateralnej zwłaszcza z organizacjami z państw sąsiednich,
- współpracy przygranicznej,
- wsparciu dla niezależnych związków zawodowych na całym świecie,
- migracji wewnątrz Unii Europejskiej i stopniowym otwieraniu europejskiego rynku pracy,
- manifestacjach „S” na szczeblu europejskim,
- projektach europejskich.

Zespół ds. rozwoju Związku

Członkowie zespołu wypracowali zadania NSZZ zakresie rozwoju NSZZ „Solidarność”, oparte na uchwale programowej XV KZD i strategii NSZZ „Solidarność” pt. „Organizowanie pracowników”. Do spraw najważniejszych zaliczono:

- działanie na rzecz utrwalenia przekonania wśród działaczy związkowych o konieczności pozyskiwania i organizowania pracowników w związek oraz wadze tego zadania,
- uaktywnianie regionów i branż w organizowaniu pracowników.

W okresie sprawozdawczym członkowie zespołu monitorowali przebieg realizacji postawionych na początku kadencji zadań.

Zespół ds. edukacji związkowej

Celem zespołu jest pomoc w budowaniu silnego i efektywnego Związku przez wykorzystywanie różnego rodzaju form szkoleń, w oparciu o wiedzę i doświadczenie kadry własnej lub zewnętrznej. Członkowie zespołu pracowali nad określeniem:

- relacji i powiązań pomiędzy Działem Szkoleń KK a strukturami Związku oraz określeniem grup szkoleniowych (ilu?, kto?, jak wybierać?),
- tematów szkoleniowych i ich zawartości,
- kadry szkoleniowej, w tym zawartości i funkcjonowaniu szkoleniowej bazy danych (instruktorzy, programy i osoby przeszkolone).

Podczas spotkań zespołu wypracowano:

- cele szkoleń,
- priorytety szkoleniowe,
- minimalny zakres wiedzy niezbędny do pracy związkowej,
- sposoby realizacji i monitorowania przyjętych założeń.

Zespół ds. informacji, komunikacji wewnętrznej i promocji

Spotkał się 3 razy. Uzgodniono zasady ujednolicenia i funkcjonowania systemu prowadzenia kont poczty internetowej oraz witryn www. (uch. KK nr 9/04 z 9.03.2004 r.), realizując tym samym część uchwały nr 14 XV KZD ws. jednolitego systemu informatycznego. Na koniec kadencji system prowadzenia kont pocztowych w domenie solidarność.org.pl wprowadzono w 26 regionach, 13 krajowych sekretariatów i 33 sekcjach krajowych. Z inicjatywy zespołu organizowane były szkolenia medialne dla działaczy związkowych „Jak występować w radiu i telewizji” oraz seminaria dla dziennikarzy związkowych w celu poprawy warsztatu i wymiany informacji.

Konwent przewodniczących (poprzednio do maja 2004 r. zespół ds. polityki Związku)

W kadencji zespół spotkał się 23 razy. Spotkania te, przy zmniejszeniu częstotliwości posiedzeń Komisji Krajowej, pełniły ważną rolę informacyjną, konsultacyjną i koordynacyjną oraz służyły wypracowaniu projektów niektórych decyzji na posiedzenia KK.

Na spotkaniach dyskutowano m.in. n/t wytyczaniem strategii Związku wobec aktualnych wydarzeń społecznych, politycznych i gospodarczych oraz zmianami w Statucie, uchwałami okołostatutowymi, standardami funkcjonowania regionów i branż, a także sprawą organizowania pracowników. Ustalano taktykę Związku wobec negocjacji toczących się w Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, omawiano sprawy związane z ogłaszanymi przez Związek akcjami protestacyjnymi i przygotowaniem obchodów 25-lecia NSZZ „Solidarność”.

Posiedzenia Konwentu były też forum dyskusji nad miejscem Związku w polityce. Przed wyborami parlamentarnymi i prezydenckimi zespół spotykał się (spotkania były otwarte dla członków KK) z delegacjami PiS, LPR i PO w celu poznania ich programów wyborczych oraz ich stanowisk wobec kilkunastu problemów postawionych przez Związek.

2. Organizacja i struktura Związku

2.1 Prawo wewnątrzwiązkowe

Zmiana Statutu na XVII KZD w 2004 roku wymusiła zmiany wszystkich uchwał Krajowych Zjazdów Delegatów i Komisji Krajowej dotyczących: członkostwa, spraw proceduralnych i organizacyjnych, pełnienia funkcji związkowych. Opracowano też nową ordynację wyborczą obowiązującą już w 2006 r. przy wyborach władz Związku jednostek wszystkich szczebli, z wyjątkiem wyborów dokonywanych przez KZD. Łącznie Komisja Krajowa wypracowała i przyjęła ok. 40 uchwał tworzących obecnie wewnętrzne prawo Związku.

XIX KZD przyjął w 2005 roku nową uchwałę dotyczącą działalności finansowej Związku.

Do dokumentów wewnątrzwiązkowych można bezpośrednio dotrzeć korzystając z adresu elektronicznego: www.solidarnosc.org.pl/statut .

2.2 Zmiany w strukturach branżowych:

Wyrejestrowane sekcje krajowe:

Budownictwa Kolejowego, Taksówkarzy, Kolumn Transportu Sanitarnego, Budownictwa Wodnego i Hydrotechnicznego, Kolejowej Służby Zdrowia, Przedsiębiorstw i Gospodarstw Pomocniczych podległych Min. Sprawiedliwości (dec. Prez. KK 33/03).

Zarejestrowane sekcje krajowe:

Przemysłu Papierniczego (dec. Prez. KK nr 118/02), Pracowników Handlu (dec. Prez. KK nr 147/02), Pogotowia Ratunkowego i Ratownictwa Medycznego (dec. Prez. KK nr 1/03), Młynarzy, Piekarzy i Ciastkarzy (dec. Prez. KK nr 17/03), Przemysłu Płyt Drewnopodobnych (dec. Prez. KK nr 26/03).

2.3 Zmiany w strukturach regionalnych:

- 1 czerwca 2003 roku Region Ziemia Łódzka rozszerzył obszar działania o powiat radomszczański w województwie łódzkim (uch. KK nr 161/03),
- 1 stycznia 2005 roku został wyrejestrowany Region Leszczyński. Na mocy zawartego porozumienia rozszerzył się obszar działania Regionu Wielkopolska o powiaty: kościański, gostyński, leszczyński, rawicki, miasto Leszno i gminę Kobylin z powiatu krotoszyńskiego w województwie wielkopolskim oraz Regionu Zielonogórskiego o gminy Szlichtynowa i Wschowa z powiatu wschowskiego w województwie lubuskim (uch. KK nr 27/04),
- 15 czerwca 2006 roku został wyrejestrowany Region Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej. Na mocy zawartego porozumienia rozszerzył się obszar działania Regionu Toruńskiego o dotychczasowy obszar Regionu Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej (uch. KK nr 18/06),
- 1 maja 2000 roku Region Gdański rozszerzył zasięg swojego działania o powiat malborski, wcześniej objęty swoim działaniem przez Region Elbląski (uch. KK nr 19/06),
- 1 kwietnia 2006 r. (uch. KK nr 20/06) nastąpiła zmiana zasięgu działania regionów:
 - Region Wielkopolska rozszerzył obszar swojego działania o gminę Kotlin z powiatu jarocińskiego w województwie wielkopolskim (wcześniej Region Wielkopolska Południowa),
 - Region Wielkopolska Południowa rozszerzył obszar swojego działania o gminę Kobylin z powiatu krotoszyńskiego w województwie wielkopolskim (wcześniej Region Wielkopolska),
 - Region Rzeszowski rozszerzył obszar swojego działania o gminy: Majdan Królewski z powiatu kolbuszowskiego w województwie podkarpackim oraz Padew Narodowa z powiatu mieleckiego w województwie podkarpackim (wcześniej Region Ziemia Sandomierska),
 - Region Środkowo-Wschodni rozszerzył obszar swojego działania o gminy: Annapol, Gościeradów, Szastarka, Trzydnik Duży z powiatu kraśnickiego w województwie lubelskim (wcześniej Region Ziemia Sandomierska),
 - Region Wielkopolska rozszerzył obszar swojego działania o gminę Miedzichowo z powiatu nowotymskiego w województwie wielkopolskim (wcześniej Region Gorzów Wielkopolski),
 - Region Gorzowski rozszerzył obszar swojego działania o gminy: Chrzypsko Wielkie, Kwilicz, Sieraków z powiatu międzychodzkiego w województwie wielkopolskim (wcześniej Region Wielkopolska),
 - Region Dolny Śląsk rozszerzył obszar swojego działania o gminy: Dziadowa Kłoda, Mędzybórz, Syców z powiatu oleśnickiego w województwie dolnośląskim (wcześniej Region Wielkopolska Południowa),

- Region Piotrkowski rozszerzył obszar swojego działania o gminę Drzewica z powiatu opoczyńskiego w województwie łódzkim (wcześniej Region Ziemia Radomska),
 - Region Środkowo-Wschodni rozszerzył obszar swojego działania o gminy: Kłoda, Jabłoń, Milanów, Parczew, Podedwórze–Siemień z powiatu parczewskiego w województwie lubelskim (wcześniej Region Mazowsze),
 - Region Wielkopolska Południowa rozszerzył obszar swojego działania o gminę Lutów z powiatu wieruszowskiego w województwie łódzkim (wcześniej Region Ziemia Łódzka),
 - Region Chełmski rozszerzył obszar swojego działania o gminę Hanna z powiatu włodawskiego w województwie lubelskim (wcześniej Region Mazowsze),
6. 23 czerwca 2006 roku został wyrejestrowany Region Piłski. Na mocy zawartego porozumienia Region Wielkopolska rozszerzył obszar swojego działania o dotychczasowy obszar Regionu Piłskiego w województwach: Wielkopolskim i Zachodniopomorskim (uch. KK nr 27/06).

2.4 Dostosowanie do struktury pracodawcy

W okresie kadencji Komisja Krajowa:

- zarejestrowała 7 międzyzakładowych komisji koordynacyjnych przy:

PKN ORLEN S.A, Karpackiej Spółce Gazownictwa sp. z o.o. w Tarnowie, Energia Pro Koncern Energetyczny S.A., Polskim Holdingu Farmaceutycznym S.A., Swedwood Poland sp. z o.o., Energia Pro Koncern Energetyczny S.A. i w Grupie Spółek WITAR.

- wyrejestrowano 10 międzyzakładowych komisji koordynacyjnych przy:

Hochtief Polska sp. z o.o., Południowym Koncernie Energetycznym S.A, Grupie Elektrim, VII NFI, Grupie CENTROZAP, PZU ŻYCIE S.A., Polskiej Hucie Stali S.A., Kompanii Węglowej S.A., Grupie Kapitałowej Zakład Energetyczny Płock S.A., VISTULA S. A..

2.5 Zakładowe organizacje koordynacyjne

Zarejestrowano na mocy decyzji Prezydium KK w oparciu o zasady określone w uchwale KK nr 9/05 oraz w uchwale KK nr 21/05 3 zakładowe organizacje koordynacyjne:

- w Południowym Koncernie Węglowym S.A. w Jaworznie – 1733 członków (dec. Prez. KK nr 365/05),
- Kompanii Węglowej S.A. w Katowicach – 21140 członków (dec. Prez. KK nr 6/06),
- MITTAL STEEL POLAND S.A w Katowicach – 5797 członków (dec. Prez. KK nr 35/06).

Łącznie zakładowe organizacje skupiają 28 670 członków w trzech spółkach akcyjnych.

3. Pozyskiwanie członków i szkolenia związkowe

Komisja Krajowa we współpracy ze strukturami regionalnymi i branżowymi oraz zagranicznymi związkami zawodowymi systematycznie wzmacnia działania służące organizowaniu pracowników w strukturach Związku. Ponadto monitoruje i bada poziom uzwiązkowania w regionach i branżach, sytuację pracowników oraz przekształcenia na rynku pracy. W efekcie wysiłków do Związku wstępuje rokrocznie kilka tysięcy niezrzeszonych pracowników, rośnie też przekonanie o wadze tego działania.

3.1 Rozwój Związku

We wszystkich strukturach Związku organizowano spotkania koordynatorów regionalnych i branżowych ds. rozwoju, szkolenia, spotkania z władzami regionalnymi i branżowymi, seminarium dla pracowników działów: eksperckiego, rozwoju i szkoleń nt. „współpracy dla rozwoju”, publikowano materiały nt. organizowania w „Tygodniku Solidarność” i na stronie internetowej Komisji Krajowej.

3.1.1 Współpraca z regionami i branżami

Dział Rozwoju Związku KK (DRZ KK) prowadził szkolenia dla organizatorów z kraju i dla działaczy (przy współpracy z Działem Szkoleń KK). Systematycznie opracowywano i prezentowano członkom władz regionów i branż działania - prowadzone i planowane - z zakresu rozwoju związku, uwzględniając trendy międzynarodowych organizacji związkowych.

Wraz ze strukturami regionalnymi i branżowymi systematycznie prowadzono działania wspierające istniejące już organizacje związkowe w ich rozwoju oraz pomagano zorganizować się pracownikom w tych firmach, w których nie działa związek zawodowy. Krajowi organizatorzy w mijającej kadencji współpracowali ze wszystkimi zarządami regionów i sekretariatami branżowymi wspierając organizatorów i przygotowując do pracy organizatora stażystów zatrudnionych w w/w regionach i branżach oraz bezpośrednio zaangażowali się przy organizowaniu pracowników w regionach.

Dzięki temu możliwe było zorganizowanie się pracowników oraz wsparcie już istniejących organizacji w takich firmach prywatnych, jak m.in.: sieci hipermarketów: real,-, Carrefour, Tesco, sieci sklepów „Biedronka”, sieć hal sprzedaży hurtowej Makro Cash and Carry, hotele: Marriott, Radisson SAS, producent branży spożywczej Masterfoods, Constar i Frito Lay oraz firmy zajmujące się ochroną osób i mienia Securitas, Group 4 Securicor, Falck Medycyna, Impel (ochrona oraz sprzątanie), Aspen oraz Roltrans, Polkomtel, Netia, Flextronics, Opel, Volkswagen, Avon, Pekao S.A. Swedwood i wielu innych.

Wspólne działania Sekretariatu Transportowców i Komisji Krajowej doprowadziły do powstania MOZ Kierowców Zawodowych NSZZ „Solidarność” a w ramach współdziałania z Sekretariatem Spożyców zorganizowali się pracownicy firmy Constar należącej do amerykańskiego koncernu Smitfield.

DRZ KK kontynuuje koordynowanie projektów organizowania się pracowników w firmach ponadregionalnych. Aby pogłębić i usystematyzować współpracę, regiony zostały podzielone na 6 grup. Każdej grupie wskazana została osoba odpowiedzialna spośród pracowników Biura Organizacji i Rozwoju KK, wspierająca działania związane z rozwojem Związku w poszczególnych regionach, w wybranych firmach oraz koordynująca wymianę informacji pomiędzy Zarządami Regionów, a DRZ KK w zakresie realizowanych planów na rzecz rozwoju.

Za regiony:

- Gdański, Warmińsko-Mazurski, Elbląski, Słupski, Toruńsko-Włocławski, Bydgoski – odpowiedzialnym jest Andrzej Rakiel.
- Wielkopolska, Wielkopolska Południowa, Koszaliński Pobrzeże, Pomorze Zachodnie, Koniński – odpowiedzialnym jest Jan Plata-Przechlewski,
- Mazowsze, Podlaski, Ziemia Radomska, Płocki – Michał Ossowski,
- Środkowo-Wschodni, Rzeszowski, Świętokrzyski, Ziemia Przemyska, Podkarpacie, Małopolska, Ziemia Sandomierska, Chełmski – odpowiedzialnym jest Janusz Zabiega,
- Śląsko-Dąbrowski, Częstochowski, Piotrkowski, Ziemia Łódzka, Podbeskidzie – odpowiedzialnym jest Mariusz Skrzypek,
- Dolny Śląsk, Śląsk Opolski, Zagłębie Miedziowe, Jeleniogórski, Zielonogórski, Gorzów Wielkopolski – odpowiedzialnym jest Tomasz Laskowski.

Od stycznia do połowy marca 2006 roku odbyło się 8 seminariów na temat „Strategia Rozwoju Związku” 7 dla grup zarządów regionów, 1 dla sekretariatów branżowych, w których uczestniczyło 126 osób, w tym przewodniczący regionów i sekretariatów oraz osoby odpowiedzialne za rozwój Związku w tych strukturach. Podczas seminariów potwierdzono, że

„Związek Zawodowy jest organizacją pracowników, którzy organizują się w siłę mogącą spowodować poprawę warunków pracy i życia”.

Niezależnie od stopnia zaawansowania prac na rzecz rozwoju w poszczególnych regionach i branżach, podczas seminariów opracowano plany rozwoju w tych strukturach, (wszystkie zakładają działania na rzecz zwiększenia liczby członków), a także opracowano założenia do strategii rozwoju danej struktury i określono działania, które należy podjąć, by zrealizować zdefiniowane zadanie.

3.1.2 Współpraca z zagranicznymi związkami zawodowymi

CFDT (Francuska Demokratyczna Konfederacja Pracy)

W ramach umowy o współpracy i wymianie doświadczeń między francuskim związkiem CFDT i NSZZ „Solidarność” podpisanej 15.X.2004 r. CFDT udostępnił wypracowane i przetestowane metody oraz narzędzia do intensyfikacji rozwoju Związku.

UNI Property Services (Międzynarodowa Sieć Związkowa - pracownicy usług sektora prywatnego)

We współpracy (także finansowej) z UNI Property Services realizowany jest projekt organizowania pracowników branży ochrony na rynku warszawskim ze względu na największe zagęszczenie firm i pracowników tej branży, tj. około 25 000 osób w tym regionie. Przygotowania rozpoczęto w drugiej połowie 2005 roku. M.in. zebrano niezbędne informacje bezpośrednio w terenie (tzw. spis z natury) o firmach, budynkach i instytucjach przez nich ochraniających oraz liczbie zatrudnionych w tym celu pracowników (odwiedzono ok. 300 obiektów). Wybrano 8 strategicznych dla tego obszaru firm, które obejmują ok. 40% rynku lokalnego. Od stycznia 2006 roku zespół złożony z 6 organizatorów związkowych, analityka, osoby odpowiedzialnej za komunikację oraz prawnika pod nadzorem DRZ KK i przedstawiciela UNI Property Services realizuje przyjęty plan.

3.1.3 Monitorowanie i badanie trendów

Pomimo tego, że udaje się pozyskać do Związku nowe osoby, co roku 4% (ok. 28 000 osób) naszych członków z przyczyn obiektywnych przestaje nimi być. Dziś tylko 25% pracowników pracuje w zakładach, gdzie jest NSZZ „Solidarność”, zaś 75% pracowników pracuje w firmach, w których nie działa żadna organizacja związkowa. Spośród 14,5 miliona osób czynnych zawodowo tylko 634 061 jest członkami naszego Związku.

Z danych GUS dotyczących zatrudnienia pracowników w różnych branżach wiadomo, że sektorem zatrudniającym największą liczbę pracowników jest sektor usług, w ramach którego dynamicznie rozwija się handel – 120 tys. pracowników, ochrona – 250 tys. pracowników i sprzątanie - 400 tys. pracowników.

Zauważalna jest różnica w sytuacji pracowników w firmach, w których działa organizacja związkowa a tymi, którzy nie są zorganizowani w związek zawodowy – zdecydowanie gorsza sytuacja jest w zakładach, w których nie ma organizacji związkowych.

3.2 Szkolenia związkowe

XV KZD oraz Zespół ds. edukacji związkowej KK wskazały, że priorytetowym zadaniem w polityce szkoleniowej jest edukacja w zakresie:

- rozwoju Związku,
- przygotowania członków Związku do udziału w dialogu społecznym,

- wiedzy o Unii Europejskiej.

Realizując te zadania Dział Szkoleń KK przygotował i przeprowadził 269 szkoleń dla 4078 uczestników.

Najważniejszym kierunkiem pracy szkoleniowej w Związku jest wykorzystanie Działu Szkoleń KK jako koordynatora i pomoc w prowadzeniu szkoleń w regionach po uprzednim przygotowaniu kadry regionalnej. Ponadto w praktyce sprawdziło się, że wyłanianie grup regionalnych na potrzeby szkoleniowe pozwala na lepsze wykorzystanie szkoleniowców oraz umożliwia zaplanowanie i przeprowadzenie dużej liczby szkoleń.

3.2.1 Działalność dydaktyczna w zakresie:

- rozwój Związku

Prorytetowe znacznie miały szkolenia przygotowujące działaczy i członków Związku do aktywnej i kompetentnej działalności w pozyskiwaniu nowych członków w istniejących firmach oraz organizowaniu pracowników w nowo powstałych zakładach. Duży nacisk położono na szkolenie osób bezpośrednio zaangażowanych w organizowanie pracowników w firmach, gdzie nie ma związków, czyli organizatorów związkowych oraz stażystów zatrudnianych w KK oraz regionach. Przeprowadzono blisko 150 szkoleń jedno lub kilkudniowych z rozwoju Związku, przeszkalając przeszło 2000 działaczy, członków i pracowników Związku. Aby podnieść świadomość znaczenia organizowania pracowników wśród pracowników zatrudnianych przez Związek, w czerwcu 2005 roku odbyło się wspólne spotkanie przedstawicieli KK i regionów z Działów Eksperymentalnych, Działów Rozwoju i Działów Szkoleń (53 osoby). Współorganizowano wraz z DRZ seminaria dla regionów i branż nt. budowy strategii Związku w tych strukturach.

- przygotowanie do udziału w dialogu społecznym

W ramach projektu PHARE przeprowadzono 20 szkoleń nt. dialogu społecznego dla około 260 osób związanych z wojewódzkimi komisjami dialogu społecznego.

W 30 szkoleniach z Europejskich Rad Zakładowych, układów zbiorowych pracy, negocjacji, ekonomii, bhp i budowania polityki antymobbingowej (współpraca z Pomorskim Instytutem Demokratycznym) wzięło udział 578 osób. Do wszystkich tych szkoleń zostały opracowane programy i materiały szkoleniowe.

W celu przygotowania członków Związku do udziału w dialogu społecznym przeprowadzono 3 tury dziesięciodniowego szkolenia dla liderów związkowych z zakresu zarządzania, komunikacji, negocjacji, finansów, strategii i co najważniejsze – rozwoju Związku. Skorzystało z nich ponad 40 działaczy szczebla krajowego i regionalnego.

W kwietniu 2006 r. zorganizowano dla ekspertów i szkoleniowców regionalnych i branżowych konferencję nt. ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji. Wzięło w niej udział 33 przedstawicieli regionów i branż.

- wiedza o Unii Europejskiej

Przygotowany został program szkolenia i materiał szkoleniowy nt. wiedzy o UE. Przeszkolono kadrę instruktorską z 21 regionów, a przy pomocy 40 instruktorów regionalnych poprowadzono 66 szkoleń dla 1200 osób. Przeszkolenie tak dużej grupy w ciągu 3 miesięcy było możliwe tylko dzięki zaangażowaniu regionów.

3.2.2 Przygotowywanie kadry szkoleniowej Związku

Dział Szkoleń KK zorganizował w mijającej kadencji: przyuczanie metodyczne skierowane dla osób, które chcą pogłębić umiejętności prowadzenia Szkolenia Podstawowego, 2 tury dwustopniowych szkoleń dla kandydatów na przyszłych trenerów (udział wzięło 40 osób), trzykrotnie warsztaty trenerskie dla istniejącej kadry szkoleniowej (uczestniczyło 64 szkoleniowców).

W czasie krajowych warsztatów trenerów związkowych w październiku 2005 roku przeanalizowano dotychczasowe działania szkoleniowe ze szczególnym uwzględnieniem prowadzenia Szkolenia Podstawowego w poszczególnych regionach oraz opracowano plan dalszych działań w tym zakresie.

Zgodnie z wytycznymi Zespołu KK ds. edukacji związkowej, Dział Szkoleń uruchomił w lipcu 2005 roku krajową bazę danych nt. trenerów w strukturach regionalnych i branżowych, programów szkoleniowych i osób przeszkolonych.

3.2.3 Współpraca międzynarodowa w zakresie szkoleń

Kontynuując długoletnią współpracę z CFDT, tym razem w zakresie oceny szkoleń związkowych oraz oceny trenerów związkowych, wypracowano metodologię ewaluacji szkoleń jak i trenerów związkowych. Przy ocenie korzystano również z doświadczeń SEIU - Międzynarodowy Związek Pracowników Usług- USA, LO-Dania, TUC – Wielka Brytania.

W organizacji szkoleń współpracowano z MKWZZ i ETUI – REHS Education - Europejską Akademią Związkową (do maja 2005 roku znana jako ETUCO). Ponadto trenerzy związkowi uczestniczyli w warsztatach metodycznych przygotowujących do pracy Eurotrenera.

We współpracy z SDA (Agencja Rozwoju Społecznego – EKZZ) przeprowadzono trzy seminaria nt. reprezentacji pracowniczej na poziomie rad nadzorczych oraz możliwości stwarzanych przez przedsiębiorstwo europejskie.

Dzięki współpracy międzynarodowej poszerza się wiedza członków Związku o doświadczenia związkowców z innych krajów oraz umacnia się budowa jedności związkowej w Europie i na świecie.

3.2.4 Wnioski na przyszłość

Komisja Krajowa uchwałą nr 73/2001 przyjęła za priorytet organizowanie pracowników w NSZZ „Solidarność”, traktując je jako integralną i zasadniczą funkcję Związku. Głównym zatem zadaniem wszystkich Działów Szkoleń w strukturach powinno być wspieranie działań, które służą rozwojowi Związku. Misją szkoleń w Związku jest doprowadzenie do stanu, w którym wszyscy pracownicy będą świadomi, że zorganizowanie się w związek jest drogą do zmiany ich sytuacji życiowej. Miernikiem określającym stopień jego realizacji będzie liczba związkowców, dla których głównym zadaniem będzie doprowadzenie do takiej świadomości wśród pracowników.

Należy intensyfikować szkolenie Lider oraz Szkolenie Podstawowe, mimo że Szkolenia Podstawowe należą do najtrudniejszych do poprowadzenia. Wymagają bowiem od instruktora nie tylko dogłębnego rozumienia istoty Związku, ale także szeregu umiejętności interpersonalnych, bez których szkoleniowiec nie jest w stanie poprowadzić tego szkolenia, a tym bardziej przekazać idei organizowania jako jedynej szansy dla Związku.

Dział Szkoleń KK nadal będzie pogłębiał współpracę ze wszystkimi regionami oraz strukturami branżowymi w celu ustalenia ich potrzeb szkoleniowych i określeniu roli działu w tym zakresie.

Dla pełniejszej realizacji polityki szkoleniowej należy pogłębić współpracę pomiędzy działami, zwłaszcza działami szkoleń i eksperckimi, zarówno krajowymi, jak i regionalnymi, oraz branżowymi, szczególnie w zakresie informacji, gdyż tylko pełna wymiana informacji daje szansę na spełnienie oczekiwań szkoleniowych członków Związku.

4. Majątek i finanse Związku

4.1 Składki

Składki były głównym źródłem finansowania działalności Komisji Krajowej, pomimo znacznego udziału środków pozaskładkowych (środki pozapłatowe pochodziły wyłącznie z

pożytków pochodzących z dobrego gospodarowania przez Komisję Krajową majątkiem Związku). Poprawiła się współpraca ze skarbnikami i księgowymi regionalnymi i branżowymi, co zaowocowało większą rzetelnością odprowadzania składek i stworzyło szansę na lepsze wykorzystanie posiadanego przez Związek majątku oraz wymianę informacji na temat regulacji finansowo-skarbowych. Problemem jest jednak wydłużanie się okresów spłacania należności składowych, a w konsekwencji nieco mniejsze pożytki dla szczebla krajowego Związku.

4.2 Fundusze wydzielone

Związek posiada wydzielone fundusze celowe tj.:

- Fundusz wspierania statutowych zadań Związku (uch. KK nr 40/2001, nr 41/2001, nr 45/2001),
- Krajowy fundusz pomocy dla członków NSZZ „Solidarność” szykanowanych za działalność związkową (uch. KK nr 102/02, nr 115/02),
- fundusz pomocy osobom represjonowanym w stanie wojennym i ich rodzinom (jego obsługą zajmuje się na mocy uch. KK nr 114/02 Fundacja Promocji Solidarności),
- Krajowy Fundusz Strajkowy (uch. nr 1 XIV KZD).

Fundusz wspierania statutowych zadań Związku:

Zespół KK ds. Funduszu zbierał się 30 razy rozpatrując wnioski i rozliczenia przekazywane przez zarządy regionów i sekretariaty branżowe.

Fundusz pomocy osobom represjonowanym w stanie wojennym i ich rodzinom:

Fundusz rozpoczął działalność w 2003 roku. Do maja 2006 roku Zarząd Fundacji rozpatrzył 195 wniosków o pomoc. W sumie na różne formy pomocy (zapomogi losowe i socjalne, stypendia) wydatkowano kwotę 235 640 zł.

Krajowy Fundusz Strajkowy

Krajowa Rada Funduszu Strajkowego w kadencji odbyła 34 posiedzenia, podejmując 78 uchwał. Na posiedzeniach omawiano wnioski o dofinansowanie akcji protestacyjnych prowadzonych przez Komisję Krajową, Sekretariaty oraz Zarządy Regionów. Na wniosek Funduszu, KK dokonała zwrotu pełnej kwoty wraz z odsetkami środków zainwestowanych przez Fundusz w spółkę „Dekom”. Wprowadzono jednolity formularz wniosku dla struktur występujących o refundację kosztów poniesionych zgodnie z regulaminem Funduszu.

Fundusze działają według ustalonych regulaminów, na bazie uzyskiwanych pożytków od wydzielonych środków. Szczegółowe rozliczenia i sprawozdania są corocznie przedstawiane członkom Komisji Krajowej.

4.3 Majątek, gospodarka finansowa i podmioty z udziałem Związku

Decyzje finansowe i majątkowe podejmowane przez Prezydium KK lub Komisję Krajową były poprzedzane debatą i wnioskami zespołu inwestycyjnego (zespół nazwany Komitetem Inwestycyjnym działa na podstawie zatwierdzonego „Regulaminu gospodarki wydzielonymi aktywami finansowymi” dec. Prez. KK 39/04), co poprawiło i uporządkowało gospodarkę majątkiem Związku.

NSZZ „Solidarność” posiada obecnie lub jest współwłaścicielem następujących nieruchomości:

- w Gdańsku: budynek będący siedzibą KK (wspólnie z Regionem Gdańskim), kompleks nieruchomości DAL gdzie mieści się ośrodek szkoleniowy Związku, gościnne lokale oraz Salę BHP,

- w Warszawie: budynek szkoleniowo–biurowy użytkowany przez Centrum Budowlanych, dwa gościnne lokale mieszkalne, lokal przeznaczony na cele biurowe dla redakcji „Tygodnika Solidarność”,
- w Kielcach budynek biurowy,
- w Kołobrzegu budynek sanatoryjny,
- w Brukseli niewielką kamienicę, przeznaczoną na pokoje gościnne dla osób służbowo reprezentujących Komisję Krajową.

Podjęty został i jest nadal prowadzony remont budynku Komisji Krajowej. Wykonano nową sieć strukturalną (logiczną i elektryczną), wymieniono okna i stolarkę drzwiową, dokonano renowacji podłóg i pomieszczeń biurowych. Kontynuowane są prace nad systemem wentylacji wyciągowej. W celu obniżenia kosztów rozmów telefonicznych podpisano umowę o współpracy z PTK CENTERTEL (z wynegocjowanych usług mogą korzystać wszystkie struktury Związku), ponadto odnowiono tabor samochodowy Komisji Krajowej, tj. zakupiono 3 nowe samochody oraz zmieniono system wynagradzania kierowców, co spowodowało zmniejszenie nadgodzin w tej grupie pracowników.

Działalność gospodarcza Komisji Krajowej jest prowadzona w podmiotach gospodarczych utworzonych przez Komisję Krajową, zgodnie z prawem wewnątrzwiązkowym obowiązującym wszystkie struktury Związku. Przeprowadzono w nich niezbędne działania restrukturyzacyjne w podmiotach zależnych, wyeliminowano błędy, dokonano także niezbędnych inwestycji podnoszących ich wartość rynkową.

4.3.1 Spółki jednoosobowe Komisji Krajowej

PPH „Dekom” sp. z o.o. zajmuje się przede wszystkim administrowaniem nieruchomościami wydzierżawionymi KK oraz prowadzeniem w nich działalności gospodarczej (w tym sanatoryjnej i hotelowej),

Fundusz Gospodarczy sp. z o.o. zajmuje się obecnie współpracą ze strukturami Związku w celu pozyskania środków finansowych z UE,

„Tysol” sp. z o.o., zajmuje się przede wszystkim wydawaniem „Tygodnika Solidarność”.

4.3.2. Fundacje (ich jedynym fundatorem jest Związek):

Fundacja Gospodarcza prowadzi działalność szkoleniową (szczególnie dla bezrobotnych), wydawniczą i doradczą, przede wszystkim z zakresu przedsiębiorczości,

Fundacja Promocji Solidarności, zajmuje się także obsługą funduszu represjonowanych (uch. KK nr 114/02).

Szczegółowe informacje na temat majątku i finansów Związku są do wglądu w sekretariacie Zjazdu.

4.3.3 Fundacje z udziałem NSZZ „Solidarność”

Jasnogórska Fundacja – „Pro Patria – Bastion Św. Rocha”

Prezydium KK decyzją nr 180/98 z 16.09.98 r. wyraziło zgodę na powołanie wspólnie z Klasztorem Ojców Paulinów na Jasnej Górze Jasnogórskiej Fundacji. Celem fundacji jest zachowanie dla przyszłych pokoleń dziedzictwa wotywnego religijno-patriotycznego i kulturowego Polski, Europy i innych kontynentów świata. We wrześniu 2006 r. podczas Pielgrzymki Ludzi Pracy udostępniono pielgrzymom Bastion Św. Rocha i prezentowaną w nim wystawę „Narodowy zryw Solidarności w wotach Pielgrzymów Jasnogórskich”

Fundacja Centrum Solidarności

Komisja Krajowa uchwałą nr 663/99 wyraziła zgodę na udział Związku w powołaniu i działalności fundacji Centrum Solidarności. Celem Fundacji jest działalność naukowa, oświa-

towa i kulturalna, a w szczególności: dokumentowanie i upowszechnianie wiedzy o „Solidarności” i jej wpływie na rozwój ruchów demokratycznych w świecie, propagowanie dokonań środowisk opozycji antykomunistycznej oraz działań niepodległościowych w Polsce po 1945 roku, powołanie, utrzymanie i prowadzenie "Europejskiego Centrum Solidarności".

5. Uczestnictwo w procesie legislacyjnym

W okresie sprawozdawczym nasiliła się praktyka skracania okresów opiniowania projektów aktów prawnych, zarówno prawa krajowego, jak i wspólnotowego przez organy administracji rządowej oraz przesyłanie dokumentów prawa wspólnotowego w językach obcych. W wyniku wielokrotnych interwencji Komisji Krajowej sytuacja poprawiła się, jednak strona rządowa nadal nie wprowadziła sprawnego systemu umożliwiającego przekazywanie partnerom społecznym polskich tłumaczeń dokumentów UE.

Od stycznia 2006 roku na podstawie uchwały KK nr 1/06 proces opiniowania projektów typowo branżowych stopniowo jest przekazywany na poziom sekretariatów zgodnie z ich właściwością.

Na bieżąco (w terminach zapisanych w ustawie o związkach zawodowych) były opiniowane projekty nowych i nowelizowanych aktów prawnych będących w kręgu zainteresowań Związku, ponadto angażowano się w:

- prace nad projektami nowelizacji Kodeksu Pracy;
- opracowywanie wniosków kierowanych do Trybunału Konstytucyjnego oraz występowanie na rozprawach przed Trybunałem;
- prace w Zespole Prawa Pracy i Układów Zbiorowych Pracy, Zespole Usług Publicznych, Polityki Przemysłowej i Rynku Pracy, Budżetu i Wynagrodzeń Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych;
- prace w Komisji i Podkomisji Sejmu RP nad nowelizacją Kodeksu pracy i innych ustaw, udział w obradach Komisji Finansów Publicznych, Komisji Gospodarki, Komisji Skarbu Państwa itp.;
- prace w Komisji do Spraw Układów Zbiorowych Pracy przy Ministrze Pracy;
- prace w Zespole przy Ministrze Zdrowia w sprawie systemu wynagrodzeń w ochronie zdrowia;
- prace w Zespole Usług Publicznych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, w sprawie tzw. ustaw restrukturyzacyjnych i zmian systemowych w ochronie zdrowia;
- konsultowanie, monitorowanie i lobbowanie prac nad implementacją dyrektywy o zaangażowaniu pracowników w spółce europejskiej (w rezultacie - doprowadzenie do przyjęcia korzystnych dla związków zawodowych zapisów w nowej ustawie – marzec 2005 roku).

W wyniku przyjętej opinii i wystąpienia do posłów sejmowej Komisji Finansów Publicznych oraz na forum TK ds. S-G w sprawie zmian do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zakresie zwolnienia przedmiotowego dochodów związków zawodowych oraz składek utrzymano zwolnienie przedmiotowe związane z dochodami związków zawodowych oraz składek.

Pomimo kampanii wśród struktur branżowych i regionalnych oraz aktywnego zaangażowania ich przedstawicieli i pracowników nie udało się wprowadzić do ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji zapisów proponowanych przez Związek. Udało się natomiast wyeliminować niekorzystne zapisy dotyczące nadzoru Ministerstwa Skarbu Państwa.

W 2005 roku w celu bieżącej konsultacji problemów prawnych ze strukturami Związku została utworzona strona internetowa dla wszystkich prawników związkowych i powołano

Forum Prawników Związkowych. Odbyły się dwa spotkania Forum, na których wygłoszono wykłady oraz omówiono bieżące problemy prawne w oparciu o rzeczywiste przypadki, zgodnie z aktualnym zapotrzebowaniem członków i struktur Związku:

1. źródła prawa wewnątrzwiązkowego, konsultacje prawa miejscowego ze związkami zawodowymi (1-2 grudnia 2005 r.),
2. ustawa o informacji i konsultacji z pracownikami oraz umowa społeczna (5-7 kwietnia 2006 roku).

5.1 Skargi do Komitetu Wolności Związkowej MOP

W okresie kadencji Komisja Krajowa złożyła 6 skarg na nieprzestrzeganie międzynarodowych standardów pracy MOP:

a) łamanie wolności związkowej (Konwencji nr 87, 98)

- w 2003 roku z powodu zwolnienia członków nowo utworzonej organizacji związkowej założonej w przedsiębiorstwie Hetman sp. z o.o.,
- w 2003 roku z powodu represji i szykanowania władz i członków związku zawodowego w SIPMA S.A.,
- w 2004 roku z powodu zaprzestania potrącania składek związkowych i dyscyplinarne zwolnienie liderów związkowych w Hydrobudowie S.A.,
- w 2006 roku z powodu zwolnienia lidera nowo utworzonej organizacji związkowej w UPC Polska,
- w 2006 roku z powodu zwolnienia lidera związkowego i zbierania danych nt. przynależności związkowej w sposób niezgodny z prawem we Frito Lay Polska.

b) inne konwencje

- w 2006 roku z powodu łamania Konwencji nr 111 (równość w zatrudnieniu) - molestowanie seksualne we Frito Lay Polska. Ponadto w tej sprawie 13.04.2006 r. złożono zażalenie do OECD na postępowanie firmy Frito-Lay Polska (PepsiCo) w związku z nieprzestrzeganiem Wytycznych OECD dla Przedsiębiorstw Wielonarodowych

5.2 Skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich

W 2004 roku skierowano do Rzecznika Praw Obywatelskich następujące wnioski:

- o zbadanie zgodności z Konstytucją ustawy wprowadzającej liniową 19 % stawkę podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą (skierowany poprzednio do Trybunału Konstytucyjnego),
- o przedstawienie właściwym organom i instytucjom oceny procesu tzw. samozatrudnienia i poruszenie tego zagadnienia w dorocznej informacji dla sejmu i senatu,
- wystąpienie do Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały mającej na celu wyjaśnienie treści art. 22 § 11 k.p. w związku z art. 11 k.p.

Problem samozatrudnienia nie został jednak poruszony przez Rzecznika w dorocznej informacji dla sejmu i senatu.

5.3 Wnioski do Trybunału Konstytucyjnego

W kadencji do Trybunału Konstytucyjnego skierowano wnioski w następujących sprawach:

1. zmiany ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (25.09.2002 r.), wyrok przychylny z 24 lutego 2004 roku,
2. ustawy o służbie cywilnej (25.09.2002 r.), wyrok odrzucający z 16 czerwca 2003 roku,
3. zmiany ustawy Karta Nauczyciela oraz zmianie niektórych innych ustaw (29.09.2002 r.), wyrok odrzucający z 18 stycznia 2005 roku,
4. ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (16.04.2003 r.), wyrok z 25 lutego 2005 roku umarzający postępowanie z powodu zbieżności orzekania,
5. zmiany ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów udzielanych lekarzom, lekarzom stomatologom, pielęgniarkom, położnym i technikom medycznym oraz o umarzaniu tych kredytów (14.04.2003r.) oraz ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów udzielanych lekarzom, lekarzom stomatologom, pielęgniarkom, położnym i technikom medycznym oraz o umarzaniu tych kredytów (18.11.2003 r.), wyrok odrzucający z 17 października 2005 roku,
6. ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (20.08.2003 r.), wyrok odrzucający z 10 stycznia 2005 roku,
7. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (10.12.2003 r.), wyrok przychylny z 14 czerwca 2004 roku,
8. rozporządzenia w sprawie kwalifikacji wymaganych od nauczycieli szkół artystycznych i placówek kształcenia artystycznego (4.10.2004 r.) wyrok odrzucający z 16 czerwca 2005 roku.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny przychylił się do zarzutów Komisji Krajowej z wniosku z 20 lutego 2002 r. w sprawie:

- ustawa o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawa o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawa o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawa o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawa o ułatwianiu zatrudniania absolwentom szkół (wyrok z 13 kwietnia 2005 roku).

i odrzucił wnioski z 23 kwietnia 2002 roku w sprawie:

- ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (wyrok z 17 listopada 2003 roku).

6. Ochrona środowiska pracy i środowiska naturalnego

6.1 Ochrona środowiska pracy

Komisja Krajowa współorganizowała coroczne centralne obchody Światowego Dnia Pamięci Ofiar Wypadków przy Pracy oraz na bieżąco informowała o działaniach rządu oraz organizacji międzynarodowych w dziedzinie ochrony człowieka w środowisku pracy.

Dział Ochrony Środowiska Pracy KK organizował wspólnie z Państwową Inspekcją Pracy seminaria i szkolenia dla regionalnych i branżowych koordynatorów ds. BHP oraz społecznych inspektorów pracy. Ponadto opiniował akty prawne, uczestniczył w pracach komisji rządowych i międzyresortowych. W ramach współpracy z EKZZ rozpowszechniano przetłumaczone na język polski broszury o tematyce bhp pt. „REACH w miejscu pracy” i „Zdrowie w pracy. Osiem obszarów priorytetowych działań polityki Wspólnoty”.

We wrześniu 2004 roku, wspólnie z TUTB zorganizowano w Warszawie seminarium nt. działalności związków zawodowych w zakresie ochrony człowieka w środowisku pracy w

rozszerzonej Unii Europejskiej. Wzięło w niej udział 50 przedstawicieli różnych związków zawodowych z 25 krajów UE i krajów kandydackich oraz przedstawicieli NSZZ „S”.

Kontynuowano współpracę z Państwową Inspekcją Pracy, Centralnym Instytutem Ochrony Pracy- Państwowym Instytutem Badawczym, Krajowym Punktem Centralnym Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy, Technicznym Biurem ds. BHP w Brukseli oraz Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy w Bilbao. Przedstawiciele NSZZ „Solidarność” pracowali i pracują nadal w Radzie Ochrony Pracy przy Sejmie RP.

6.2 Ochrona środowiska naturalnego

Zakres działalności Związku poszerzono o sprawy zrównoważonego rozwoju, uwzględniającego ochronę środowiska i zasobów naturalnych (zgodnie ze Statutem NSZZ „Solidarność”, par.6, p.13).

W pierwszym etapie działalności skupiono się na :

- nawiązaniu współpracy ze strukturami oraz ekspertami naszego Związku z tej dziedziny,
- uczestnictwie w grupie roboczej ds. REACH (sprawy rejestracji, oceny i dopuszczenia do stosowania produktów chemicznych),
- udziale w seminariach i konferencjach dotyczących w szczególności odnawialnych źródeł energii, gospodarki odpadami, wdrożenia Protokołu z Kyoto (zmiany klimatu).

Reprezentanci NSZZ „S” uczestniczyli w pracach Komitetu Monitorującego strategię wykorzystania Funduszu Spójności dla projektów w sektorze środowiska oraz w zespole roboczym EKZZ ds. *zrównoważonego rozwoju*.

7. Informacja i promocja

7.1. Informacja

Biuro Prasowe KK na bieżąco monitorowało prasę ogólnopolską, a także audycje radiowe i telewizyjne. Codziennie do regionów, branż oraz dziennikarzy związkowych przesyłany był monitoring mediów ogólnopolskich i regionalnych.

Komisja Krajowa organizowała akcje informacyjne: przed referendum ws. wstąpienia Polski do Unii Europejskiej, na rzecz inicjatywy ustawodawczej o przywrócenie zasiłków i świadczeń przedemerytalnych oraz wypłacania należnego wynagrodzenia za pracę.

W ramach listopadowych dni protestu przeciwko antyspołecznej polityce rządu i tzw. planowi Hausnera, w 2003 roku przygotowane i wydane były ulotki, plakaty oraz 4 wydania gazety (w formie ulotkowej i plakatowej) zatytułowanej „Dni protestu”, której nakład wynosił 300 tysięcy egzemplarzy każda.

W roku 2004, który Komisja Krajowa ogłosiła Rokiem Księdza Jerzego Popiełuszki, przygotowano okolicznościową wystawę fotograficzną dotyczącą życia Patrona „Solidarności” i przygotowano specjalny katalog i plakat.

Z okazji przypadających w kolejnych latach rocznic „nigdy nierozliczonej zbrodni Grudnia 1970 roku” oraz rocznic Sierpnia 1980 roku i powstania NSZZ „Solidarność”, a w szczególności przypadającej w 2005 roku 25. rocznicy powstania NSZZ „S”, opracowywane były plakaty, karty telefoniczne, znaczki pocztowe i inne materiały. W roku 2005 Komisja Krajowa przeprowadziła konkurs na znak graficzny i na medal z okazji 25. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” oraz pośredniczyła w rozprowadzaniu okolicznościowych monet wydanych przez Mennicę Państwową. W siedzibie Komisji przygotowano wystawę rysunków satyrycznych Zbigniewa Jujki, wraz z książką zawierającą jego prace.

W kadencji biuro rzecznika przygotowało kilkanaście konferencji prasowych i briefingów. Przesłano do mediów kilkaset komunikatów prasowych po obradach prezydium oraz Komisji Krajowych, informacje związane z różnymi wydarzeniami w regionach, branżach i Komisji Krajowej. Najważniejsze dla Związku wydarzenia tych czterech lat dokumentowano także w fotografii i filmie wykonywanym kamerą cyfrową.

Dział Informacji KK prowadził także witrynę internetową Związku – www.solidarnosc.org.pl, gdzie codziennie podawany jest związkowy serwis informacyjny uwzględniający najważniejsze wiadomości o istotnych wydarzeniach z całego kraju (przy współpracy z dziennikarzami związkowymi struktur Związku). Na stronie głównej Związku działała również specjalna podstrona dotycząca 25. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność”. Informowano również o problemie samozatrudnienia, protestach pracowniczych (PKS Koźnice, Wrocławskiej Jedyńce, telewizji kablowej UPC) i o podpisywanych w porozumieniach z pracownikami (Tesco, Carrefour, Makro Cash&Carry). Zamieszczane były również materiały radiowe i telewizyjne, w których uczestniczyli przedstawiciele Komisji Krajowej.

Dział Informacji redagował Biuletyn Informacyjny KK, zawierający: materiały z posiedzeń Komisji Krajowej i Prezydium Komisji Krajowej, informacje dotyczące polityki społecznej, walki z bezrobociem, szkoleń związkowych, integracji europejskiej, rozwoju Związku, nowelizacji Kodeksu pracy, prac Komisji Trójstronnej i akcji protestacyjnych prowadzonych przez Związek. W maju 2003 roku wydrukowano pierwszy numer Nonesu Związkowca, w którym były m.in. informacje dot. prawa pracy, ustawy o związkach zawodowych, funduszu świadczeń socjalnych, zatrudniania pracowników, itp. Dotychczas ukazało się ponad 30 numerów Nonesu Związkowca.

Dział Zagraniczny KK zastąpił rozsyłanie drukowanego biuletynu informacyjnego w języku angielskim stworzeniem angielskojęzycznej wersji strony internetowej Komisji Krajowej. Ponadto na stronie tej zamieszczane są informacje o naszych zagranicznych partnerach związkowych w poszczególnych krajach, lista ta jest stale poszerzana.

Archiwum KK

Archiwum KK spełnia funkcje archiwum bieżącego i historycznego Związku. W jego zasobie znajdują się głównie materiały archiwalne z lat 1970 – 1989. Systematycznie opracowywane są czasopisma (ok. 4500 jednostek archiwalnych) i książki (ok. 4000 egzemplarzy). Opracowane zostały teleksy z 1981 roku, które stanowią niezbadane do tej pory, a bardzo wartościowe źródło historyczne. Podjęto współpracę z Archiwum Polskiego Radia, które przegrywa nasze materiały na nośniki elektroniczne. W okresie kadencji przyjęto do zasobu i opracowano ponad 100 metrów bieżących akt z działów KK i ok. 20 tys. fotografii z redakcji „Tygodnika Solidarność”.

Przez ostatnie cztery lata ze zbioru Archiwum skorzystało ponad 250 osób i instytucji. Utrzymywana jest stała współpraca z Instytutem Pamięci Narodowej, Ośrodkiem Karta w Warszawie i innymi instytucjami zajmującymi się historią najnowszą. Materiały udostępniane są studentom, pracownikom naukowym, wydawnictwom, muzeom, telewizji, Poczcie Polskiej, Mennicy Państwowej i wielu innym instytucjom oraz strukturom terenowym Związku, a także za granicę: do Tanzanii, Meksyku, Argentyny, USA, Kanady.

Równolegle prowadzona była akcja gromadzenia archiwaliów, która zwłaszcza w roku 25-lecia NSZZ „Solidarność” została zintensyfikowana. Dzięki zaangażowaniu mediów zgromadzono bogaty materiał, np. zbiór Federacji Młodzieży Walczącej Oddz. Trójmiasto – to nie tylko dokumenty, ale także sprzęt poligraficzny (powielacz, maszyny do pisania, matryce, klisze), wiele eksponatów z okresu internowania: różańce, makatki więzienne. Archiwum wzbogaciło się o fotografie, znaczki, plakaty, wydawnictwa niezależne, nagrania – szczególnie cenne przekazał marszałek Senatu RP Bogdan Borusewicz. W ciągu czterech lat swoje pamiątki przekazało do Archiwum ponad 200 osób. Wszystkie dary są na bieżąco porządkowane i przygotowywane do jak najszybszego udostępnienia użytkownikom.

Dla uczczenia 25. rocznicy powstania Związku, Komisja Krajowa przygotowała wystawę „Solidarność – siła jedności” w Dworze Artusa w Gdańsku. Na wystawę składały się przede wszystkim zdjęcia, archiwalia (dokumenty, ulotki, znaczki) i eksponaty muzealne pochodzące z zasobu Archiwum KK. Wystawę odwiedziło ponad 10 tys. zwiedzających, zebrała ona wiele dobrych recenzji.

Wszystkie działania archiwum KK: akcja gromadzenia, szerokie udostępnianie zasobu, wystawy, służą propagowaniu historii i dokonań NSZZ „Solidarność”.

7.2 Ważniejsze uroczystości z udziałem Związku

W listopadzie 2003 roku z inicjatywy Komisji Krajowej odbyła się IV Pielgrzymka NSZZ „Solidarność” do Rzymu. Głównym celem pielgrzymki było podziękowanie Ojcu Św. za 25 lat pontyfikatu. W trakcie audiencji trzech przewodniczących Związku, tj. Lech Wałęsa, Marian Krzaklewski i Janusz Śniadek przekazało Ojcu Św. rzeźbę Chrystusa koronowanego. W spotkaniu z Ojcem Świętym udział wzięło ok. 2,5 tysiąca związkowców, ich rodziny i sympatycy NSZZ „Solidarność”.

Komisja Krajowa uchwałą nr 1/04 z 13 stycznia 2004 roku ogłosiła rok 2004 Rokiem Księdza Jerzego Popiełuszki. Obchody rozpoczęły się 2 kwietnia 2004 roku., a ich kulminacją były uroczystości z okazji 20. rocznicy męczeńskiej śmierci ks. Jerzego Popiełuszki, które odbyły się w 19 października w Warszawie.

Liczna grupa członków Związku wraz z władzami krajowymi, uczestniczyła w uroczystościach pogrzebowych Ojca Świętego Jana Pawła II 8 kwietnia 2005 roku w Watykanie. W pierwszą rocznicę śmierci Ojca Świętego wielu członków Związku oddało honorowo krew w ramach Honorowych Dni Krwiodawstwa NSZZ „Solidarność”, a ok. 1500 związkowców uczestniczyło w uroczystościach, które odbyły się na Placu Św. Piotra w Rzymie.

Wśród trzystu tysięcy pielgrzymów entuzjastycznie witających Papieża Benedykta XVI na Jasnej Górze w maju 2006 r. byli członkowie Komisji Krajowej i liczne rzesze związkowców wraz z ponad 150 pocztami sztandarowymi.

7.3 25-lecie NSZZ „Solidarność”

Organizatorem uroczystości z okazji 25 rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” - obchodzonej w Polsce i w innych krajach – oprócz Związku były różne organizacje społeczne i polityczne, samorządy i instytucje państwowe. Główne uroczystości odbyły się w Lublinie, Gdańsku, Szczecinie i Jastrzębiu.

Kulminacyjnym punktem uroczystości rocznicowych były uroczysty Krajowy Zjazd Delegatów w historycznej Hali Olivii (30.08.2005 r.) oraz Msza Święta na Placu Solidarności (31.08.2005 r.) pod przewodnictwem legata papieskiego Kardynała Stanisława Dziwisza. W tych uroczystościach wzięło udział ok. 7 tys. związkowców oraz wielu mieszkańców Trójmiasta.

Uroczystościom rocznicowym towarzyszyły wystawy, koncerty oraz wydawnictwa. Na długiej liście tych wydarzeń znaczącą pozycję miały inicjatywy KK, z których odnotować warto m.in.:

- koncert „Honor jest wasz Solidarni” wykonany podczas drugiej części Krajowego Zjazdu Delegatów, transmitowany na żywo przez TVP, a następnie rozprowadzony na płytach DVD w blisko 20 tys. nakładzie;
- album „Droga do Niepodległości – Solidarność 1980 – 2005”, wydany z Oficyną Wydawniczą Volumen w nakładzie ok. 10 tys.;
- płytę z filmem dokumentalnym pt. „Polskie Drogi do niepodległości” w nakładzie 290 tys. będącą dodatkiem do „Rzeczypospolitej” i materiałem edukacyjnym rozkolportowanym do szkół;

- oratorium „Świętokrzyska Golgota” wystawione 07.10.2005 r. w Bazylice Mariackiej w Gdańsku oraz Koncert „Prowadź nas, Nadziejo” zaprezentowany 17.09.2005 r. na Jasnogórskich Błoniach w trakcie Pielgrzymki Ludzi Pracy - były one hołdem „Solidarności” dla Jana Pawła II;
- otwarcie Bastionu Świętego Rocha i inauguracja w nim wystawy „Narodowy zryw Solidarności w wotach Pielgrzymów Jasnogórskich” 17-18.09.2005 r. podczas Pielgrzymki Ludzi Pracy na Jasnej Górze;
- konferencję pt. „Społeczeństwo obywatelskie – nowe imię solidarności” zorganizowaną 7-8.10.2005 r. w ramach V Dnia Papieskiego w Gdańsku.,
- uroczyste przekazanie, w obecności przywódców związkowych z całego świata, kopii tablic z 21 postulatami ze strajku z 1980 roku do siedziby MKWZZ i EKZZ w Brukseli, czerwiec 2005 r.,
- wystawa „Solidarność – siła jedności” w Dworze Artusa w Gdańsku, otwarta 8.08 - 16.10.2005 r.

Ponadto:

- 31 sierpnia dla upamiętnienia historycznego zrywu Polaków do wolności, Sejm RP ogłosił świętem państwowym: Dniem Solidarności i Wolności,
- w październiku 2004 roku otwarto, przy udziale przedstawicieli KK, w Paryżu w siedzibie CFDT wystawę „Drogi do wolności”,
- na wnioski struktur regionalnych Prezydium KK wydało ponad 100 decyzji na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność” przy nadaniu imienia „Solidarności” rondom, ulicom, placom, parkom, skwerom, itp. w kilkudziesięciu miastach Polski,
- wybito okolicznościowe monety, medale oraz wydano okolicznościowe znaczki, karty pocztowe, karty telefoniczne, itp. z logo Związku i logo 25-lecia,
- Urząd Miasta Gdańska przy współpracy z KK wydał film dokumentalno-promocyjny pt. „Zaczęło się w Gdańsku”, który był dodatkiem do „Rzeczpospolitej” i „Gazety Wyborczej”.

Poza uroczystościami organizowanymi lub współorganizowanymi przez Komisję Krajową należy wymienić koncert Jean’a Michela Jarre’a na terenie Stoczni Gdańskiej, który zgromadził 100 tys. widzów i był transmitowany przez TVP, wystawy organizowane przez Fundację Centrum Solidarności w kilkunastu krajach świata i organizowaną przez tę fundację i Instytut Lecha Wałęsy Międzynarodową Konferencję „Od Solidarności do wolności” z udziałem gości z Polski i z zagranicy, w tym kilkunastu przywódców państw tj. prezydentów, premierów, sekretarzy stanu i innych.

7.4 Rada Programowa „Tygodnika Solidarność”

Rada Programowa, powołana uchwałą KK nr 171/03, rozpoczęła społeczną działalność w 16 osobowym składzie w 2004 roku. W kadencji obradowała 6 razy. Pracowała nad tym, aby Tygodnik obiektywnie i rzetelnie przedstawiał rzeczywistość, aby stawał się lepszym, ciekawszym i poszukiwanym na rynku pismem informacyjno – społeczno – związkowym czytany nie tylko przez członków Związku.

Członkowie Rady na bieżąco analizowali poszczególne wydania Tygodnika, zgłaszając redaktorowi naczelnemu uwagi do ich treści i oprawy graficznej. Często proponowane były nowe lub ciekawe tematy (wiele z nich zaistniało na łamach TS np. rozwój Związku, nauka społeczna kościoła, współpraca z IPN, dyskusje panelowe z udziałem ekspertów i innych central związkowych, recenzje dobrej literatury, filmu itp.) i zmiany techniczne poprawiające jakość gazety. Współpraca z redaktorem naczelnym pisma układała się dobrze i była prowadzona na bieżąco, także pomiędzy posiedzeniami Rady.

II. OBRONA PRAW I INTERESÓW PRACOWNICZYCH, DIALOG SPOŁECZNY, OCHRONA SOCJALNA

1. Ochrona interesów pracowników

Komisja Krajowa opracowała kilka analiz, które wykorzystywano do rozmów i negocjacji na różnych szczeblach, m.in.: „Analiza czasu pracy oraz analiza wynagrodzeń w krajach europejskich”, „Społeczne i ekonomiczne skutki zastępowania umowy o pracę pozako-deksową formą zatrudnienia”, „Ubezpieczenia od bezrobocia”, „Rok w Unii Europejskiej - perspektywy dla Polski”, „Bilans korzyści i kosztów wynikających z zatrudnienia cudzoziemców w Polsce dla rynku pracy i gospodarki”, analiza ankiet na temat zakresu przedmiotowego i podmiotowego umowy społecznej, cykliczne przygotowywanie dla EKZZ syntetycznych raportów nt. uwarunkowań i strategii rokowań płacowych w Polsce.

Systematycznie monitorowane były realizacje zobowiązań socjalnych w procesach prywatyzacyjnych, poprzez doradztwo w negocjacjach pakietów socjalnych w przedsiębiorstwach, podlegających procesom prywatyzacyjnym, restrukturyzacyjnym.

Wielokrotnie zgłaszany był wniosek o uznanie pakietów socjalnych za źródło prawa pracy wraz z domaganiem się informacji na temat realizacji umów z pracownikami w prywatyzowanych podmiotach. (na forum TK ds. S-G, w pismach bezpośrednio kierowanych do Ministra Skarbu Państwa, inwestorów, pracodawców, podczas seminariów, konferencji z udziałem innych partnerów społecznych). Oczekujemy na uzasadnienie pozytywnego wyroku Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Postulowana była konieczność zmniejszenia obciążeń pracowników, uproszczenia systemu podatkowego i zwiększania jego prorodzinny charakter, prorozwojowego systemu podatków pośrednich, prozatrudnieniowej polityki państwa, naprawy systemu finansów publicznych, przemyślanej polityki budownictwa mieszkaniowego, a tym samym odpowiednich stawek VAT w budownictwie, przyjaznych zasad finansowania inwestycji mieszkaniowych, zwolnienia z opodatkowania zasiłków statutowych, bonów i talonów wypłacanych z ZFŚS, zwiększenia lub przesunięcia nakładów budżetowych na wskazane przez struktury Związku obszary. Związek wskazywał także na konieczność powiązania wzrostu wydajności pracy z płacami

1.1 Akcje i inne działania w obronie praw pracowniczych i związkowych

W akcjach protestacyjnych organizowanych w obronie praw pracowniczych i związkowych brali czynny udział członkowie i władze krajowe Związku.

Akcje te miały charakter pikiet lub manifestacji i były organizowane m.in. przez:

- Krajowe Sekretariaty: Ochrony Zdrowia, Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Chemicznego, Metalowców, Łączności,
- Krajowe Sekcje: Przemysłu Okrętowego, Pracowników Telekomunikacji, Pracowników Poczty, Kolejarzy (także zatrzymanie pociągów i blokada ruchu),
- regiony: Gdańsk, Bydgoski, Pomorze Zachodnie, Mazowsze, Koszaliński Pobrzeże, Częstochowski, Warmińsko-Mazurski, Środkowo-Wschodni, Dolny Śląsk, Podbeskidzie, Śląsko-Dąbrowski, Rzeszowski, Ziemia Łódzka, Ziemia Sandomierska, Małopolska, Ziemia Przemyska, Radomski, Wielkopolska Płd.,
- Komisję Krajową w obronie: Kodeksu pracy uch. KK nr 95/02, godności ludzi pracy uch. KK 152/03 (pod sejmem lipiec 2003 roku pod URM wrzesień 2003 r., Dni Protestu 7-26.11.2003 r., Fabryka Wagon), praw pracowniczych i związkowych uch. KK nr 12/04 (PKS Kozienice, „Jedyńka” Wrocławska, UPC TV Kablowa) i uch. KK nr 5/05, praw pracowniczych (Frito Lay styczeń 2006 roku) oraz wobec wykorzystywania pracowników i

dumpingu socjalnego na obszarze UE (manifestacja w Brukseli marzec 2005 r. i Strasburgu luty 2006 roku) i inne.

Przy wielu akcjach Komisja Krajowa udzielała wsparcia merytorycznego.

W kadencji 2002 – 2006 do jednej z ważniejszych akcji ogólnopolskich przeprowadzonych przez NSZZ „Solidarność” (uch. KK nr 136/02) należy zaliczyć obywatelską inicjatywę ustawodawczą, w ramach której Związek zebrał 650 tys. podpisów pod projektem ustawy o zmianie ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. Celem tej inicjatywy było przywrócenie zlikwidowanych jesienią 2001 roku zasiłków i świadczeń przedemerytalnych. Problem ten jest nadal nierozwiązany, będzie tematem przygotowywanej umowy społecznej

1.2 Kodeks pracy, ustawa o związkach zawodowych, ustawa o PIP

W okresie kadencji, mimo protestów NSZZ „Solidarność” i przy aprobacie OPZZ, parlament dokonał wielu niekorzystnych zmian w ustawie Kodeks pracy. M.in. zwiększono limitu nadgodzin, przy jednoczesnym zmniejszeniu zapłaty za nadgodziny oraz wydłużono okres rozliczeniowy.

W ustawie o związkach zawodowych ewenementem na skalę światową była inicjatywa byłego szefa OPZZ zmierzająca do ograniczenia uprawnień związków zawodowych. W efekcie tej inicjatywy ograniczono liczbę chronionych działaczy związkowych. Sukcesem zakończyły się starania „Solidarności” o zrównanie uprawnień organizacji międzyzakładowych z organizacjami zakładowymi, w tym do zwolnienia od świadczenia pracy działaczy bez względu na liczbę członków związku zatrudnionych u pracodawców objętych działalnością tej organizacji..

Za duży sukces „Solidarności” należy uznać zachowanie podporządkowania Państwowej Inspekcji Pracy Sejmowi RP. Prezydent RP Lech Kaczyński uznał argumenty Związku i zrezygnował z planu podporządkowania Inspekcji Ministrowi Pracy. W przygotowywanym projekcie zmiany ustawy o PIP znalazło się kilka postulatów NSZZ „Solidarność”, w tym zmiana zmieniająca kwalifikację czynu niewypłacania należnego wynagrodzenia, z wykroczenia na przestępstwo.

1.3 Ustawa o informacji i konsultacji z pracownikami

W październiku 2004 roku został skierowany do konsultacji rządowy projekt ustawy o informowaniu pracowników i prowadzeniu z nimi konsultacji. Strona rządowa zapewniała, że jeżeli strona związkowa i strona pracodawców przedstawi do 30 listopada wspólnie uzgodniony projekt implementacji Dyrektywy 2002/14/WE, to rząd odstąpi od przesłanego projektu i do prac parlamentarnych skieruje wspólnie uzgodniony projekt. Z powodu braku uzgodnień organizacji związkowych, które wypracowały wspólny projekt, z organizacjami pracodawców nie kontynuowano prac nad ustawą do końca IV kadencji sejmu.

Sejm nowej kadencji zwrócił się z prośbą do partnerów społecznych z TK ds. S-G o przygotowanie wspólnie wypracowanego stanowiska dotyczącego wymienionej ustawy i przekazania go do powołanej Komisji Nadzwyczajnej.

W ostatnich dniach stycznia 2006 roku został podpisany przez trzy organizacje pracodawców (BCC, PKPP „Lewiatan” i Związek Rzemiosła Polskiego) oraz trzy organizacje związkowe (NSZZ „Solidarność”, Forum i OPZZ) uzgodniony wspólnie projekt ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji. Rząd RP poparł w Sejmie projekt wypracowany przez partnerów społecznych i przyjął 7 kwietnia 2006 roku ustawę zawierającą szereg postulatów naszego Związku.

1.4 Patologiczne samozatrudnienie

Związek prowadził kampanię przeciwko wypieraniu zatrudnienia kodeksowego przez patologiczne samozatrudnienie. W tym celu opracowano materiały analityczno-informacyjne, wysłane były pisma do Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministra Finansów, Prezesa ZUS itd. Odbyła się konferencja w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, warsztaty informacyjne, przedstawiono raport i ankietę dla EKZZ.

Obecnie w wyniku działań Komisji Krajowej prowadzona jest bardzo ożywiona dyskusja prasowa, wśród reprezentantów strony rządowej, partnerów społecznych na temat skutków samozatrudnienia w sferze finansowej i społecznej. Rzecznik Praw Obywatelskich podtrzymał współpracę ze Związkiem w celu eliminacji patologii w samozatrudnieniu.

1.5 Monitorowanie działań w obronie praw pracowniczych

Wykonując uchwałę nr 9 XVI KZD podjęto działania w celu utworzenia krajowego rejestru pracodawców-dłużników. Zlecono opinię prawną na temat legalności prowadzenia rejestru i uzyskano pozytywną opinię ze strony biura Generalnego Inspektora Danych Osobowych.

Przez cały okres sprawozdawczy nie zanotowano zainteresowania budowaniem przedmiotowego rejestru ze strony struktur Związku

Monitorowano przestrzeganie praw związkowych poprzez :

- ustanowienie związkowej sieci koordynatorów ds. obrony praw związkowych (Zarządy Regionów i Sekretariaty Branżowe powołały 13 koordynatorów),
- opracowanie linku na stronie internetowej NSZZ „S” nt. praw związkowych i ich obrony oraz aktualizowanie zamieszczonych tam informacji,
- opracowywanie rocznych raportów przeglądu naruszania praw związkowych w Polsce na podstawie nadsyłanych informacji przez struktury związku na zlecenie MKWZZ (raport jest publikowany na stronie internetowej Związku),
- organizowanie spotkań z koordynatorami regionalnymi, prowadzenie aktywnej polityki informacyjnej podczas spotkań, konferencji, na Forum Prawników, w prasie, itp.

Komisja Krajowa co roku przygotowuje raport dla MKWZZ nt. łamania praw związkowych w Polsce.

1.6 Europejskie Rady Zakładowe

Od 1 maja 2004 roku Polska została formalnie objęta Dyrektywą UE nr 94/45. W celu zapewnienia właściwego wykorzystania jej zapisów przez NSZZ „Solidarność”, jeszcze przed formalną datą akcesji Polski do UE, podejmowano działania mające na celu promocję, wsparcie eksperckie oraz koordynację dla uczestnictwa struktur Związku w Europejskich Radach Zakładowych.

W tym celu m.in.:

- opracowano dla potrzeb EKZZ raport o stanie rokowań dotyczących ERZ w polskich filiach przedsiębiorstw ponadnarodowych,
- prowadzono bazę danych firm ponadnarodowych operujących w Polsce,
- promowano wśród struktur związku ideę uczestnictwa w ERZ poprzez udział w szkoleniach organizowanych przez struktury branżowe, publikacje prasowe a także organizację konferencji nt. polskich doświadczeń z ERZ (czerwiec 2004), oraz przygotowanie broszury nt. ERZ, która była rozpowszechniana w strukturach Związku w ramach projektu PHARE 2001,

- udzielano pomocy eksperckiej we wprowadzaniu przedstawicieli Związku do istniejących ERZ,
- doradzano w prowadzonych negocjacjach nad tworzeniem nowych ERZ (m.in. w koncernach Veolia, SABMiller, Leipziger Stadtwerke, Celsa, Flextronics, Mittal Steel, Unicredit).
- utworzono sieć branżowych koordynatorów ds. ERZ (zgodnie z dec. Prez. KK nr 77/04)
- podjęto inicjatywę we współpracy z Fundacją Eberta opracowania komentarza do polskiej ustawy o ERZ (planowane wydanie wrzesień 2006 roku).

Obecnie polscy pracownicy są reprezentowani w ponad 100 radach, z tego ok. 40% stanowią członkowie NSZZ „Solidarność”.

1.7 Pomoc organizacjom zakładowym oraz członkom Związku

W przypadkach szczególnie trudnych Komisja Krajowa angażowała się w bezpośrednią pomoc organizacjom zakładowym, jak np. konflikt z pracodawcą w PKS Kozienice, przypadki molestowania seksualnego przez przełożonych w firmie Frito Lay czy uregulowanie warunków pracy kaskaderów filmowych. Pomagano w negocjacjach restrukturyzacyjnych oraz płacowych m.in. w telekomunikacji, górnictwie węgla brunatnego, w „Orbis” S.A., itd.), doradzano przy prywatyzacji zakładów m.in. Hartwig, PKS Kozienice, Ruch S.A., Polmos Józefów.

Z inicjatywy ekspertów KK:

- Fundacja Gospodarcza wydała podręcznik związkowy z zakresu spółek prawa handlowego,
- wydano broszurę na temat spółek pracowniczych,
- opublikowano komentarz do ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji,
- we współpracy z Fundacją Eberta opracowano komentarz do polskiej ustawy o ERZ (planowane wydanie wrzesień 2006)

Eksperci Komisji Krajowej pomogli także trzem ogólnopolskim organizacjom zakładowym (TESCO, Carrefour, sieć hal sprzedaży hurtowej Makro Cash&Carry) wynegocjować porozumienia o współpracy, określające korzystne warunki, na jakich organizacje związkowe NSZZ „Solidarność” mogą prowadzić związkową działalność informacyjną, a w szczególności pozyskiwać nowych członków do Związku u ww. pracodawców. Praktycznie codziennie udzielane były informacje nt. interpretacji statutu, uchwał Komisji Krajowej, ordynacji wyborczej, ekonomii, itp.

2. Dialog społeczny

2.1 Europejski dialog społeczny

W celu zapewnienia właściwego wykorzystania przez Związek mechanizmów europejskiego dialogu społecznego Komisja Krajowa poprzez Dział Branżowo-Konsultacyjny prowadziła szeroką akcję promocyjną wewnątrz Związku, współuczestniczyła w ponadnarodowych projektach badawczych, przygotowała i podjęła próby wdrożenia w praktyce krajowych instrumentów implementacji.

W ramach projektu Phare 2000 „Dialog społeczny” przeszkolonych zostało ok. 120 liderów struktur branżowych, a przez okres kadencji prowadzone były wykłady dla wielu struktur branżowych nt. mechanizmów i procedur dialogu wspólnotowego (m.in. branże: metalo-

wa, hutnicza, energetyczna, farmaceutyczna, przem. spirytusowego, przem. lotniczego, przem. meblarskiego, ochrony środowiska).

Przygotowano proces wdrożeniowy europejskiego porozumienia ws. telepracy i koordynowano proces negocjacji z pracodawcami (uzgodniono projekt porozumienia lecz negocjacje zostały zawieszono w 2005 roku ze względu na obstrukcję ze strony OPZZ, obecnie planowane jest ich sfinalizowanie). Trwają przygotowania do wdrożenia europejskiego porozumienia ws. zapobiegania stresowi w pracy.

Związek był współorganizatorem seminariów i konferencji oraz uczestnikiem projektów z zakresu dialogu społecznego, migracji pracowniczej, restrukturyzacji na poziomie krajowym i ponadnarodowym, strategii lizbońskiej, usług na rynku wewnętrznym, usług powszechnego dostępu, prywatyzacji sektorowej.

Przedstawiciele Związku prezentowali stanowiska oraz dokonania NSZZ „Solidarność” na forum europejskiego komitetu dialogu społecznego oraz podczas konferencji krajowych i międzynarodowych.

2.2 Rokowania zbiorowe, dialog sektorowy, spory i restrukturyzacja

W wyniku współpracy z niemieckim związkiem Verdi odbyło się seminarium dla przedstawicieli struktur branżowych na temat praktyki monitorowania układów zbiorowych pracy w Niemczech z udziałem eksperta z Verdi. W okresie kadencji znacząco rozwijały się negocjacje układów zbiorowych o zasięgu gminnym, zawieranych dla pracowników obsługi oświaty (zarejestrowano 120 PUZP), nie zanotowano natomiast znaczącego postępu w rozwoju sektorowych układów zbiorowych o zasięgu krajowym. Został zarejestrowany tylko jeden nowy układ dla pracowników zaplecza energetyki oraz podpisano łącznie 18 protokołów dodatkowych do istniejących układów.

Obecnie w rejestrze MPiPS figuruje jedynie 12 PUZP o charakterze sektorowym. Kontynuowane są konsultacje ze strukturami branżowymi Związku działającymi w sektorach sprywatyzowanych w celu zachęcenia ich do podjęcia inicjatywy negocjacyjnej.

Jednocześnie doprowadzono do podpisania ramowych porozumień dwustronnych z organizacjami pracodawców w przemyśle lekkim, chemicznym oraz metalowym (w ramach projektu PHARE 2000). Podjęto rozmowy z europejskimi federacjami związkowymi na rzecz uczestnictwa przedstawicieli NSZZ „Solidarność” w unijnych sektorowych komitetach dialogu społecznego. Cyklicznie przedstawiano dla EKZZ syntetyczne raporty nt. uwarunkowań i strategii rokowań płacowych w Polsce w kolejnych latach.

Ponadto Komisja Krajowa wspierała rozwój trójstronnych zespołów branżowych, których obecnie działa 11. Koordynowano i prezentowano postulaty branż sfery budżetowej w ramach zespołu ds. usług publicznych Komisji Trójstronnej (służba zdrowia, Poczta Polska).

Prowadzono obsługę formalną i merytoryczną negocjacji struktur branżowych z rządem oraz sporów z rządem w oparciu o Porozumienie z 29 maja 1992 roku (wszczętych zostało 6 sporów, ale po 2002 roku, z powodu zaprzestania respektowania zapisów porozumienia przez rząd, żaden ze sporów nie został formalnie zakończony).

Prowadzono obsługę prawną dla nowotworzonych organizacji związkowych w celu podpisania układu zbiorowego pracy oraz regulaminów w hipermarketach.

2.3 Dialog trójstronny

Komisja Trójstronna do Spraw Społeczno-Gospodarczych (TK ds. S-G)

27 marca 2006 r. Trójstronna Komisja przyjęła uchwałę w sprawie umowy społecznej „Gospodarka – Praca – Rodzina - Dialog”, która ma obejmować następujące obszary:

- tworzenie nowych miejsc pracy, polityka zatrudnienia i instytucje rynku pracy,

- warunki rozwoju społeczno-gospodarczego i przedsiębiorczości,
- zabezpieczenie społeczne,
- polityka rodzinna,
- ochrona zdrowia,
- dialog, partnerstwo społeczne i społeczeństwo obywatelskie.

Komisja Krajowa uchwałą nr 13/06 postanowiła przystąpić do rozmów nad przygotowaniem projektu umowy społecznej w TK ds. S-G.

W okresie sprawozdawczym TK ds. S-G działa w dziewięciu zespołach problemowych:

Zespół ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych – 47 spotkań

- zajmował się m.in.: wskaźnikami makroekonomicznymi i projektami ustaw budżetowych, poziomem minimalnego wynagrodzenia za pracę, wzrostem wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz wzrostem maksymalnego rocznego wskaźnika wynagrodzenia u przedsiębiorców, waloryzacją emerytur i rent, projektami ustaw o rencie socjalnej i o pomocy społecznej, nowelizacją ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców (NSZZ „Solidarność” wnioskuje o likwidację ustawy bądź jej nowelizację), Krajowym Planem Działań na rzecz Integracji Społecznej na lata 2004-2006 oraz Krajowym Planem Działań na rzecz Zatrudnienia na 2005 rok, zasadami wynagradzania i wymaganiami kwalifikacyjnymi pracowników samorządowych, problemami warunków pracy i poziomem wynagradzania osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (tzw. ustawa kominowa), weryfikacją kryteriów dochodowych i wysokości świadczeń rodzinnych.

Zespół ds. ubezpieczeń społecznych – 51 spotkań

- zajmował się m.in.: likwidacją zróżnicowania wskaźnika procentowego kwot bazowych stosowanego przy ustalaniu wysokości świadczeń, ustawą o przejęciu przez Skarb Państwa zobowiązań ZUS z tytułu nieprzekazanych składek do otwartych funduszy emerytalnych, wiekiem emerytalnym oraz rentami w systemie ubezpieczeń społecznych, zmianami w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz w ustawie o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, projektami ustaw o indywidualnych kontaktach emerytalnych i pracowniczych programach emerytalnych, zatrudnianiem i rehabilitacją osób niepełnosprawnych, rządowym projektem ustawy o emeryturach pomostowych, wysokością składek na ubezpieczenie społeczne dla osób prowadzących działalność gospodarczą.

Zespół ds. prawa pracy i układów zbiorowych – 40 spotkań

- zajmował się m.in.: zasadami zatrudniania pracowników tymczasowych, terminowością wypłat wynagrodzeń, założeniami systemu mediacji, ochroną wynagrodzenia pracownika (po zmianach art. 91 k.p.), wypracowaniem porozumienia przyjętego Uchwałą nr 24 TK zawierającego m.in. utrzymanie kryterium niedopuszczalnej dyskryminacji z tytułu przynależności związkowej, wymiar urlopu wypoczynkowego, zasady rozstrzygnięcia przez Sądy Pracy sporów dotyczących udostępnienia zakładowej organizacji związkowej pomieszczenia i urządzeń niezbędnych do prowadzenia działalności związkowej w zakładzie pracy, ponadto porozumieniem (uchwała nr 24 TK) w sprawie ustalania liczby członków międzyzakładowej organizacji związkowej, zmianami w kodeksie pracy w ramach dostosowania prawa pracy do dyrektyw UE, propozycjami partnerów społecznych z zakresu prawa pracy w aspekcie wspólnego wystąpienia do Komisji Kodyfikacyjnej, pakietami socjalnymi, wypłacaniem wynagrodzeń wynikających ze zmiany artykułu 890 §2 Kodeksu postępowania cywilnego, projektem ustawy o informacji i konsultacji z pracownikami.

Zespół ds. polityki gospodarczej i rynku pracy – 27 spotkań

- zajmował się m.in.: zakresem polityki interwencyjnej państwa, polityką podatkową, działalnością Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, pomocą publiczną w przemyśle, realizacją pakietów socjalnych, ustawą o wolności gospodarczej, przemysłem okrętowym, rolą państwa w edukacji, Krajowym Planem Działań na Rzecz Zatrudnienia na 2005 roku, ustawą o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, ocenę strategii Przekształceń Strukturalnych Przemysłowego Potencjału Obronnego na lata 2002-2005, prywatyzacją przedsiębiorstw PKS, umową prywatyzacyjną KRS, PAK (Patnów, Adamów, Konin), minimalizacją barier ekonomicznych zatrudnienia, restrukturyzacją Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej – Poczta Polska, ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady o usługach na rynku wewnętrznym UE, swobodą przepływu osób w UE.

Zespół ds. rozwoju dialogu społecznego – 13 spotkań

- zajmował się m.in.: ustawą o TK ds. S-G i WKDS, opracowaniem MPiPS „Raport na temat funkcjonowania Trójstronnych Zespołów Branżowych”, rządowym dokumentem programowym „Zasady Dialogu Społecznego”, ustawą o informacji i konsultacji z pracownikami, opracowaniem raportu „Dialog społeczny w Polsce”, wprowadzeniem do polskiego ustawodawstwa instytucji / zespołów pojednawczych w sprawach rozstrzygania sporów z zakresu indywidualnego prawa pracy,

Zespół ds. usług publicznych – 25 spotkań

- zajmował się m.in.: zadaniami państwa w realizacji polityki edukacyjnej, założeniami ustawy o działalności kulturalnej, zmianami systemowymi w ochronie zdrowia, zadłużeniem ochrony zdrowia oraz urynkowaniem usług publicznych, ustawą o zakładach opieki zdrowotnej, funkcjonowaniem Narodowego Funduszu Zdrowia oraz gospodarki lekami, polityką edukacyjną w sferze szkolnictwa wyższego, systemem kontraktowania świadczeń związanych z restrukturyzacją PPUP Poczta Polska.

Zespół ds. współpracy z Międzynarodową Organizacją Pracy – 7 spotkań

- zajmował się m.in.: współpracą techniczną Polski z MOP, programem prac organizacji na nadchodzące lata (kierunki działalności, najważniejsze zadania oraz współpracę MOP z państwami Europy Środkowo - Wschodniej, w tym z Polską), pracami nad ratyfikacją konwencji MOP.

Zespół ds. Funduszy Strukturalnych Unii Europejskiej – 7 spotkań

- zajmował się m.in.: wyborem przedstawicieli partnerów społecznych do komitetów sterujących i monitorujących programów operacyjnych, poszczególnymi programami operacyjnymi: SPO Rozwój Zasobów Ludzkich, SPO Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw, SPO Transport, Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego i PO Pomoc Techniczna, stanowiskiem strony społecznej dotyczącego systemu wdrażania funduszy strukturalnych UE w Polsce.

Zespół ds. Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej – 1 spotkanie

- zajmował się m.in.: harmonogramem i trybem pracy nad ratyfikacją zrewidowanej EKS.

Wszystkie zespoły TK ds. S-G pracowały nad ustaleniem tematów do umowy społecznej „Gospodarka – Praca – Rodzina - Dialog”.

2.5 Trójstronne zespoły branżowe

Trójstronne zespoły branżowe, które działają poza Trójstronną Komisją ds. Społeczno-Gospodarczych były powoływane sukcesywnie w ciągu ostatnich lat na wniosek NSZZ „Solidarność” inicjowany przez struktury branżowe Związku oraz partnerów społecznych.

Często tworzone były wspólnie z innymi związkami oraz organizacjami pracodawców. Obecnie jest ich 11:

1. Zespół Trójstronny ds. Bezpieczeństwa Socjalnego Górników
2. Zespół Trójstronny ds. Społecznych Warunków Restrukturyzacji Hutnictwa
3. Zespół Trójstronny ds. Branży Energetycznej
4. Zespół Trójstronny ds. Restrukturyzacji Przemysłu Obronnego i Lotniczego
5. Zespół Trójstronny ds. Restrukturyzacji Górnictwa i Przetwórstwa Siarki
6. Zespół Trójstronny ds. Przemysłu Lekkiego
7. Zespół Trójstronny ds. Pracowników Przemysłu Metalowego
8. Zespół Trójstronny ds. Kolejnictwa
9. Zespół Trójstronny ds. Ochrony Zdrowia
10. Zespół Trójstronny ds. Żeglugi i Rybołówstwa Morskiego
11. Zespół Trójstronny ds. Branży Chemicznej.

Zespoły te głównie zajmują się problemami branż wynikającymi z restrukturyzacji, postępującej prywatyzacji i reorganizacji konkretnych sektorów. Obecnie mają one raczej charakter interwencyjny.

2.6 Komitety monitorujące i sterujące

Jako partnerzy społeczni bierzemy udział w pracach komitetów monitorujących i sterujących dla poszczególnych programów operacyjnych. Wykaz przedstawicieli Związku w tych komitetach przedstawia zał. nr 2

3. Wynagrodzenia pracowników, ochrona socjalna

3.1 Wzrost wynagrodzeń realnych

Rozmowy na temat wzrostu wynagrodzeń w latach 2003-2006 w TK ds. S-G toczyły się pod presją na ograniczanie wydatków ze strony zarówno rządu, jak i pracodawców. W tej sytuacji mimo uzgodnienia przez stronę związkową (NSZZ „Solidarność”, OPZZ, Forum ZZ) wspólnych stanowisk niemożliwe było osiągnięcie porozumienia.

Sektor przedsiębiorstw

W okresie sprawozdawczym tylko raz (na rok 2004) doszło do uzgodnienia w TK ds. S-G wysokości maksymalnego rocznego wskaźnika przyrostu przeciętnego wynagrodzenia u przedsiębiorców.

W lutym 2005 roku rząd przedstawił w TK ds. S-G propozycję zwiększenia wysokości maksymalnego wskaźnika, ale do negocjacji nie doszło, ponieważ Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” jako jedyna organizacja nie wyraziła na to zgody.

W latach 2003-2006 przyrosty przeciętnych wynagrodzeń miesięcznych obciążających koszty u przedsiębiorców objętych ustawą negocjacyjną kształtowały się następująco:

2003 r. – wskaźnik określony w ustawie: 3,0%,	wskaźnik zrealizowany: 3,3%,
2004 r. – wskaźnik określony w ustawie: 3,2%,	wskaźnik zrealizowany: 5,1%,
2005 r. – wskaźnik określony w ustawie: 4,5%,	wskaźnik zrealizowany: 3,9%,
2006 r. – wskaźnik określony w ustawie: 3,5%.	

W styczniu 2004 roku po ponad rocznych staraniach Związku, parlament uchylił niekorzystną dla pracowników zmianę z 2 listopada 2002 roku w ustawie o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców. Zmiana ta miała obowiązywać od 2004 roku i dopuszczała zawieranie porozumień dotyczących wynagrodzeń tylko u przedsiębiorców, którzy osiągnęli dodatni wynik finansowy za poprzedni rok obrotowy wykazany w zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym.

Sfera budżetowa

W latach 2003-2006 w TK ds. S-G tylko raz zawarto porozumienie dotyczące średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Porozumienie określało wskaźnik wzrostu w roku 2003 na poziomie 4% przy planowanej inflacji na poziomie 2,3% (rzeczywista wysokość inflacji wyniosła 0,8%). Zapewniało także z odrębnych środków realizację podwyżki wynagrodzeń pracowników szkół wyższych (w ramach trójstronnej regulacji wynagrodzeń) oraz podwyżkę wynagrodzeń nauczycieli w szkołach i placówkach (zgodnie z Kartą Nauczyciela).

W latach 2004-2006 nie osiągnięto w TK porozumienia, a wskaźniki wzrostu ustalone w ustawie budżetowej wyniosły odpowiednio:

2004 r. – 3% przy planowanej inflacji 2%

2005 r. – 3% przy planowanej inflacji 3%

2006 r. – 1,5% przy planowanej inflacji 1,5%

Oznacza to, że w ostatnich dwóch latach proponowano pracownikom sfery budżetowej zerowy realny wzrost płac.

W propozycjach rządowych na 2007 roku zaproponowano „zamrożenie” wynagrodzeń brutto. Równocześnie złożono propozycję obniżenia składek na ubezpieczenia rentowe i chorobowe, co podwyższyłoby wynagrodzenia netto. Ponieważ propozycje rozwiązań prawnych nie zostały przedstawione i omówione z partnerami społecznymi w Trójstronnej Komisji, Związek negatywnie odniósł się do tych propozycji i podtrzymał propozycje zawarte w Stanowisku Strony Związkowej w TK ds. S-G (NSZZ „Solidarność”, OPZZ, Forum ZZ), aby wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w 2007 roku wynosił nie mniej niż 4,5%.

Minimalne wynagrodzenie za pracę

Od 1 stycznia 2003 roku zaczęła obowiązywać ustawa o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Wysokość minimalnego wynagrodzenia miała wg niej wzrastać w stopniu nie niższym niż prognozowany na dany rok wskaźnik cen towarów i usług.

Propozycje rządowe kierowane do negocjacji w TK ds. S-G w latach 2003-2005 formułowane były na poziomie minimalnym określonym w ustawie. Starania strony związkowej o podniesienie wynagrodzenia minimalnego nie przynosiły efektów, ponieważ zarówno rząd, jak i pracodawcy nie wyrażali na to zgody. W efekcie relacja minimalnego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej stale malała.

Konieczność wzrostu wysokości wynagrodzenia minimalnego podnoszona przez stronę związkową, w TK ds. S-G znalazła odzwierciedlenie w poselskim projekcie nowelizacji ustawy. Nowelizacja dokonana we wrześniu 2005 roku opierała się na następujących założeniach:

- powiązaniu minimalnego wynagrodzenia za pracę z przeciętnym wynagrodzeniem miesięcznym w gospodarce narodowej. Docelowa relacja to 50%,
- corocznej waloryzacji minimalnego wynagrodzenia za pracę zgodnie ze wskazanym w nowelizacji mechanizmie poprzez powiązanie wysokości minimalnego wynagrodzenia z wysokością prognozowanego na dany rok wskaźnika cen oraz zwiększenia o 2/3 wskaźnika prognozowanego realnego przyrostu PKB.

Tak wyliczona kwota będzie propozycją wyjściową do negocjacji w TK ds. S-G wysokości wynagrodzenia minimalnego za pracę.

3.2 Przeciwdziałanie bezrobociu

W okresie sprawozdawczym Komisja Krajowa i Prezydium KK podjęły ponad 200 decyzji dotyczących bezpośrednio rynku pracy, w tym przeciwdziałania bezrobociu. Korzystając z pracy członków Zespołów Roboczych KK ds. przeciwdziałania bezrobociu i ds. polityki gospodarczej krytycznie oceniono m.in. Wspólną Ocenę Rządu RP i UE w zakresie polityki zatrudnienia JAP 2001, Strategię Polityki Społecznej 2002-2005, Narodową Strategię Integracji Społecznej 2004, Strategię Polityki Społecznej 2007-2013, Narodową Strategię Wzrostu Zatrudnienia i Rozwoju Zasobów Ludzkich 2002-2006, Ramy Odniesienia Polski Zatrudnienie 2003, Strategię Społeczno – Gospodarczą, Przedsiębiorczość – Rozwój i Praca 2002, Narodowy Plan Działań 2005, Krajowy Plan Działań na Rzecz Zatrudnienia 2006, Narodowy Plan Rozwoju 2004-2006, Krajowy Program Reform 2005-2008 głównie z powodu ich nieskuteczności w tworzeniu nowych miejsc pracy i mechanizmów osłonowych.

Przedstawiciele NSZZ „Solidarność” pracują również w Naczelnej Radzie Zatrudnienia. W okresie kadencji odbyła ona 28 posiedzeń i zajmowała się opiniowaniem corocznych podstawowych kierunków działań resortu pracy, propozycji Strategii Zatrudnienia i Krajowych Planów Działań oraz problemami rynku pracy, m.in. krajową polityką zatrudnienia, nakładami na aktywne programy przeciwdziałania bezrobociu. Dzięki zaangażowaniu Związku m.in. zwiększono wydatki Funduszu Pracy na aktywną politykę rynku pracy z 14,4% w 2004 do 29,0% w 2005, na jednego bezrobotnego wydatki wzrosły z 428 zł do 663 zł. Opiniowano także skuteczność działań publicznych służb zatrudnienia, policji zatrudnienia, rozwój funduszy celowych takich, jak Fundusz Pracy, FGŚP, ARP S.A. oraz PARP i zajmowano się przeciwdziałaniem szarej strefie.

W okresie sprawozdawczym zakończył się polsko – amerykański Program Partnerstwa Lokalnego 2002-2004. Efektem programu było założenie 16 wojewódzkich sieci partnerstwa lokalnego, 56 klubów pomocy koleżeńskiej „Praca”, 3 zespołów przystosowania zawodowego, 22 warsztatów lokalnego ożywienia gospodarki oraz przeszkolenie 600 specjalistów partnerstwa lokalnego, w tym kilkunastu członków NSZZ „Solidarność”

3.3 Zabezpieczenia społeczne, ochrona rodzin przed ubóstwem

W marcu 2004 roku Parlament RP uchwalił projekt ustawy o pomocy społecznej uwzględniający ustalenia z TK ds. S-G (uchwała nr 20 TK ds. S-G).

NSZZ „Solidarność” upominał się o przeprowadzenie reformy systemu pomocy społecznej, tak aby skutecznie chronił on przed ubóstwem i wspomagał rodziny o niskich dochodach. W wyniku prac w Zespole ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych TK ds. S-G ustalono nowe kryteria przyznawania finansowych świadczeń z pomocy społecznej (określone jako próg interwencji socjalnej – PIS) oparte na wartości koszyka dóbr i usług zapewniających zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencji. Wartość tego koszyka mają być określone metodą ekspercką i korygowane następnie w oparciu o wyniki badań empirycznych wydatków gospodarstw domowych o niskich dochodach.

Nowe kryterium dało prawo do ubiegania się o pomoc rodzinom osiągającym dochody na poziomie minimalnie wyższym od minimum egzystencji. Rozwiązanie to jest lepsze od poprzednio obowiązującego kryterium opartego na skali ekwiwalentności dochodów rodziny, które daje prawo do ubiegania się o pomoc rodzinom (od 4 osób wzwyż) dopiero przy osiągnięciu dochodu poniżej minimum egzystencji.

W TK ds. S-G wynegocjowano, a następnie zapisano w ustawie stopniowy wzrost minimalnej gwarancji wysokości zasiłku okresowego: w 2004 roku – 20% różnicy między faktycznym dochodem a progiem interwencji socjalnej dla osoby samotnie gospodarującej i nie mniej niż 15% różnicy między faktycznym dochodem rodziny a kryterium dochodowym

rodziny, w 2005 roku – odpowiednio 30% i 20%, w 2006 roku – odpowiednio 35% i 25% od 2008 roku – 50% dla obu typów gospodarstw domowych.

NSZZ „Solidarność”, żądając określenia minimalnego gwarantowanego poziomu zasiłków okresowych, dążył do zahamowania ciągłego obniżania środków finansowych na tę podstawową dotychczas całkowicie fakultatywną formę pomocy. Nowelizację ustawy o pomocy społecznej Związek traktuje jako pierwszy etap ustalania wysokości podstawowego świadczenia, jakim jest zasiłek okresowy na poziomie dającym poczucie bezpieczeństwa socjalnego osobom wymagającym pomocy społecznej.

Aktualnie w TK ds. S-G trwają rozmowy na temat kryteriów dochodowych i wysokości świadczeń w latach 2007-2009 zawartych w ustawie o świadczeniach rodzinnych oraz w ustawie o pomocy społecznej.

Przedstawiciel NSZZ „Solidarność” jako reprezentant strony związkowej w TK ds. S-G uczestniczył w pracach Zespołu Zadaniowego ds. Reintegracji Społecznej powołanego przez Prezesa Rady Ministrów w kwietniu 2003 roku. Efektem pracy tego Zespołu jest Narodowa Strategia Integracji Społecznej dla Polski przyjęta 3.08.2004 r. przez Radę Ministrów. Jest to dokument programowy, na bazie którego powstał „Krajowy Plan Działań na rzecz Integracji Społecznej na lata 2004-2006” przyjęty przez Radę Ministrów 21.09.2004 r. Zbieżność między obydwoma dokumentami wyraża się m.in. w przyjęciu przez KPD priorytetów sformułowanych w NSIS, które powinny być osiągnięte do 2010 roku, a których realizacja zapewni Polsce większą integrację społeczną oraz ograniczy zjawisko marginalizacji i wykluczenia społecznego. KPD ma przenieść na poziom operacyjny cele zawarte w Narodowej Strategii Integracji Społecznej takie jak:

- działania edukacyjne, socjalne i zdrowotne zapobiegające wykluczeniu oraz wspierające równy start dzieci i młodzieży;
- rozbudowa systemu bezpieczeństwa socjalnego oraz przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu;
- aktywizacja i integracja grup zagrożonych wykluczeniem społecznym;
- rozwój służb społecznych, rozwój instytucjonalnych usług społecznych i ich koordynacji.

W marcu 2006 roku z udziałem partnerów społecznych (w tym NSZZ „Solidarność”) rozpoczęły się prace nad kolejną edycją Krajowego Planu Działania na rzecz Integracji Społecznej na lata 2006-2008.

3.4 Zrewidowana Europejska Karta Społeczna

Polska przystępując do Rady Europy w 1991 roku podpisała Europejską Kartę Społeczną. Dała tym samym wyraz woli i możliwości ratyfikowania Karty w niedalekiej przyszłości.

Prace przygotowawcze podjęte zostały w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej wkrótce po uzyskaniu członkostwa w Radzie Europy. Doprowadziły one do ratyfikacji przez Polskę Europejskiej Karty Społecznej w czerwcu 1997 r. Niestety, w akcie ratyfikacyjnym Polska nie związała się z kilkoma artykułami (Art. 4 ust. 1, Art. 10 ust.3 i 4, Art. 13 ust. 1), na których bardzo zależało Związkowi. Prezydium KK kilkakrotnie występowało do Ministra Polityki Społecznej o ratyfikację wymienionych artykułów EKS oraz o rozpoczęcie prac nad ratyfikacją Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej, która weszła w życie w 1999 roku i stopniowo zastępuje Kartę z 1961 roku. W lipcu 2004 roku otrzymaliśmy zapewnienie od Ministra Polityki Społecznej, że w 2005 roku po zakończeniu procedury kontrolowania wykonywania przez Polskę postanowień EKS rząd podejmie decyzję o rozpoczęciu prac nad ratyfikacją Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej. W trakcie prowadzonych rozmów zapewniono, że w pracach analitycznych i podejmowaniu decyzji uczestniczyć będą przedstawiciele reprezentatywnych organizacji partnerów społecznych. We wrześniu 2005 roku po-

wołano w TK ds. S-G Zespół problemowy ds. Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej, do którego zadań należy:

- wypracowanie propozycji z zakresu planowanej ratyfikacji Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej,
- analiza zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej, w szczególności pod kątem skutków społecznych i ekonomicznych,
- analiza i wypracowanie stanowiska w sprawie przyjęcia Protokołu Dodatkowego do Europejskiej Karty Społecznej, ustanawiającego System Skarg Zbiorowych,
- przegląd i ocena realizacji zobowiązań, wynikających z Europejskiej Karty Społecznej,
- monitorowanie podjętych zobowiązań.

21 czerwca 2006 roku odbyło się pierwsze spotkanie Zespołu, na którym omówiono harmonogram, tryb pracy nad ratyfikacją zrewidowanej EKS oraz współpracę z innymi zespołami Trójstronnej Komisji w sprawie umowy społecznej „Gospodarka – Praca – Rodzina – Dialog” w obszarze spraw związanych ze zrewidowaną Europejską Kartą Społeczną.

3.4 Ubezpieczenia społeczne

W Zespole ds. Ubezpieczeń Społecznych w TK ds. S-G podczas prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wypracowane zostały uzgodnienia dotyczące:

- wycofania propozycji likwidacji odrębności funduszy ubezpieczeniowych,
- możliwości orzekania o niezdolności do pracy na okres dłuższy niż 5 lat jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu,
- przyznania z urzędu emerytury w zamian za rentę z tytułu niezdolności do pracy niepozabawiającego możliwości korzystania z ulg socjalnych przysługujących z tytułu niezdolności do pracy oraz uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego,
- finansowania emerytur przyznanych z urzędu rencistom, którzy nie mają stażu ubezpieczeniowego (nie będzie obciążało funduszu emerytalnego),
- zasady obniżania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za te miesiące, w których rencista osiągnął przychód wyższy niż 30% przeciętnego wynagrodzenia (nie będzie ona stosowana do rencistów zatrudnionych w Zakładach Pracy Chronionej i Zakładach Aktywności Zawodowej); strona społeczna nie zgodziła się na obniżenie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy również u pracodawców na otwartym rynku pracy.

Sejmowa Komisja Polityki Społecznej podzieliła stanowisko partnerów społecznych i nie wyraziła zgody na zasady obniżania rent.

3.5 Uprawnienia do obniżonego wieku emerytalnego osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tzw. emerytury pomostowe)

Przedstawiony przez koalicję SLD-UP w listopadzie 2004 roku projekt ustawy o emeryturach pomostowych i rekompensatach został oceniony bardzo krytycznie przez NSZZ „Solidarność” z powodu:

- niedotrzymania postanowień zawartych w ustaleniach z 9 i 24 grudnia 1998 roku, które przewidywały, że zapisy ustawy zostaną opracowane w drodze negocjacji,

- przekroczenia zakresu regulacji ustawowej wynikającej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – rażące ograniczenie zakresu podmiotowego uprawnionych do emerytur pomostowych oraz wprowadzenie w sposób nieuzasadniony pojęcia rekompensat,
- przyjęcia niewłaściwych założeń i aspektów medycznych przy opracowywaniu definicji prac w szczególnych warunkach i prac w szczególnym charakterze, a tym samym mających wpływ na ustalenie wykazu rodzajów prac,
- przyjęcia niewłaściwego sposobu finansowania emerytur pomostowych

Związek domagał się od rządu wycofania w.w. projektu ustawy i przystąpienia do rzeczowego dialogu ze stroną związkową. W maju 2005 roku rząd przedstawił jednak projekt ustawy, który nie uwzględniał negatywnych uwag NSZZ „Solidarność”. Rządowy projekt nie został zaakceptowany przez stronę społeczną (związki zawodowe i pracodawców). Największe zastrzeżenia budził wykaz prac, które zostały przez ekspertów medycyny uznane jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W czerwcu 2005 roku Rada Ministrów podjęła decyzję o niekierowaniu projektu rządowego do parlamentu. Rząd zaproponował partnerom społecznym merytoryczną dyskusję oraz powołanie nowej komisji ekspertów medycyny pracy.

Związek po zapoznaniu się ze „Sprawozdaniem z wykonania zadań Zespołu Ekspertów Medycyny Pracy ds. Zweryfikowania Wykazu Rodzajów Prac w Szczególnych Warunkach i Wykaz Prac o Szczególnym Charakterze” przedstawionym w kwietniu 2006 roku przez komisję, zaakceptował wyniki prac w zakresach:

- określenia definicji prac w szczególnych warunkach wraz z ustaleniem, które prace uważa się za prace wykonywane w tych warunkach (określanie czynników charakteryzujących warunki szczególne),
- propozycji, aby kwalifikowaniem prac do warunków szczególnych zajmowały się Komisje, w skład których powinni wejść przedstawiciele służby medycyny pracy, Inspekcji Sanitarnej, Państwowej Inspekcji Pracy oraz przedstawiciele pracodawcy i pracowników z zakładu pracy, którego wniosek byłby aktualnie rozpatrywany,
- ustalenia trybu odwoławczego od decyzji komisji,
- określenia definicji prac o szczególnym charakterze wraz z ustaleniem, jakie prace odpowiadają przyjętej definicji o szczególnym charakterze.

Tematy te powinny stać się podstawą dalszych prac nad projektem ustawy o emeryturach pomostowych.

3.6 Działania na rzecz wyrównywania szans

3.6.1 Problemy osób niepełnosprawnych

Związek na bieżąco monitorował działania rządu w stosunku do systemu wspierania osób niepełnosprawnych. NSZZ „Solidarność” protestował przeciwko:

- kolejnej nowelizacji (rok 2003) ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wprowadzającej warunek, aby wspieranie zatrudnienia dotyczyło tylko osób niepełnosprawnych, które nie osiągnęły wieku emerytalnego. Związek uznał to za dyskryminujące ze względu na wiek. Niestety, zapisy dotyczące ograniczenia możliwości dotowania wynagrodzenia do osiągnięcia wieku emerytalnego zostały wprowadzone w życie od 1 stycznia 2004 roku,
- sukcesywnemu zmniejszaniu w budżecie państwa na rok 2005 i 2006 w porównaniu z rokiem poprzednim, dotacji na zatrudnienie osób niepełnosprawnych,
- propozycjom dotyczącym systemu zatrudniania osób niepełnosprawnych zawartym w "Programie uporządkowania i ograniczenia wydatków publicznych", gdyż celem zmian

były oszczędności budżetowe realizowane pod przykryciem usprawniania systemu wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych. W wyniku zdecydowanego negatywnego stanowiska partnerów społecznych, 4 maja 2005 roku Sejmowa Komisja Nadzwyczajna do rozpatrzenia projektów ustaw związanych z rządowym "Programem uporządkowania i ograniczenia wydatków publicznych" w pierwszym czytaniu odrzuciła rządowy projekt ustawy o wspieraniu zatrudnienia oraz rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych.

- zamieszczeniu w kolejnej szybkiej nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych zmian systemowych, bez szerokiego skonsultowania efektów tych zmian z partnerami społecznymi na forum TK ds. S-G.

Eksperci KK aktywnie uczestniczyli w pracach nad rządowym projektem zmiany ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który przewidywał m.in., że osobie, która otrzymuje rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i zarobkuje, zmniejszy się rentę do wysokości renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Odstępstwo od tej zasady proponowano w przypadku osób pracujących w zakładach pracy chronionej i zakładach aktywizacji zawodowej, które otrzymywałyby rentę w pełnej wysokości. Po interwencji Związku zapis o zmniejszeniu wysokości renty został usunięty z projektu ustawy.

W związku z trwającą debatą nad przyszłym systemem wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych, Komisja Krajowa przesłała na ręce Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych żądanie oparcia systemu na rehabilitacji zawodowej, a nie aktywizacji zawodowej, do czego zmierzał rząd.

3.6.2 Równość szans kobiet

W latach 2003 - 2004 Komisja Krajowa (w ramach współpracy z LO – Sweden) prowadziła działania poprawiające sytuację kobiet na rynku i miejscu pracy oraz promujące je w Związku m.in. poprzez:

- szkolenia nt. zapisów dot. przeciwdziałania dyskryminacji w miejscu pracy w związku z nowymi przepisami wprowadzonymi do K.p.,
- spotkania delegatek na KZD, koordynatork ds. kobiet oraz przedstawicielek Sekcji Krajowej Kobiet, na których m.in. omawiano proces i skutki ratyfikacji konwencji MOP nr 183 dot. ochrony macierzyństwa oraz informowano o formach promocji kobiet w MKWZZ i EKZZ,
- serię szkoleń testujących opracowany w ramach projektu MOP/MKWZZ podręcznik „Strategie i techniki negocjacji – równość szans kobiet i mężczyzn”,
- opracowanie raportu o sytuacji kobiet w Polsce (2003 rok).

NSZZ „Solidarność” bierze aktywny udział w działaniach na rzecz równości szans na szczeblu międzynarodowym, w pracach Komitetów Kobiet MKWZZ i EKZZ:

- reprezentantka KK współuczestniczyła w przygotowaniu Programu Równości Szans EKZZ. W celu dostosowania tego dokumentu do realiów polskich i opracowania założeń polityki Związku wobec kobiet zorganizowane zostało spotkanie grupy delegatek na Zjazd Krajowy, przedstawicielek Sekcji Krajowej Kobiet i koordynaterek ds. kobiet.
- koordynatorka ds. kobiet KK, reprezentuje Związek w Komitecie Kobiet EKZZ, gdzie od czerwca 2004 roku pełni rolę wiceprzewodniczącej. Zespoły EKZZ pracowały nad: projektem porozumienia o współpracy dot. równego traktowania pracowników (w marcu 2005 roku porozumienie zostało przyjęte przez EKZZ i organizacje pracodawców na poziomie europejskim, trwają negocjacje podobnych zasad z organizacjami pracodawców na poziomie krajowym), porozumieniem ramowego o przeciwdziałaniu przemocy w miejscu pracy.

W ramach kampanii pozyskiwania kobiet prowadzonej przez MKWZZ przeprowadzono szkolenia z zakresu pozyskiwania, gdzie uczestniczkami były działaczki Sekcji Krajowej Kobiet, regionalne i branżowe koordynatorki.

3.6.3 Równość szans dla młodzieży

Komisja Krajowa poprzez pełnomocnika ds. młodych KK zbiera informacje dotyczące sytuacji młodych pracowników, ich problemów na rynku pracy w Polsce oraz buduje wśród nich świadomości o roli związku zawodowego jako narzędzia do rozwiązywania pracowniczych problemów.

W tym celu pełnomocnik poprzez Dział Rozwoju Związku KK współpracuje:

- z organizatorami związkowymi zatrudnionymi w Zarządach Regionów, którzy z racji swoich obowiązków kontaktują się z pracownikami w tym młodymi i ich sprawami,
- ze środowiskami młodych liderów związkowych na poziomie zakładów.

Odbyły się spotkania m.in. :

- w październiku 2003 roku, na którym wypracowano „Program dla Młodych” określający cele pracy z młodymi pracownikami i sposoby ich realizacji;
- w kwietniu 2004 roku nt. „Organizatorzy związkowi a młodzi pracownicy” - uzgodniono że zadaniem organizatorów związkowych w regionach jest praca z młodymi pracownikami we współpracy z DRZ KK i pełnomocnikiem KK;
- w październiku 2005 roku nt. „Młodzi pracownicy a NSZZ „Solidarność” – nowe wyzwania”, opracowano plany działania w celu zorganizowania młodych pracowników w macierzystym zakładzie pracy.

Ponadto Komisja Krajowa:

- współpracowała z Funduszem Gospodarczym oraz regionami: Podlaskim i Warmińsko-Mazurskim w projekcie finansowanym ze środków UE przygotowującym bezrobotną młodzież z tych regionów do znalezienia i podjęcia pracy;
- opracowała i przeprowadziła (od 04.2004 r. do 04.2005 r.) badanie ankietowe dotyczące form pracy z młodymi pracownikami, na podstawie których wiadomo że, co najmniej 475 młodych pracowników zorganizowało się w związek zawodowy w 21 firmach w 16 regionach;
- współpracowała przy kampanii społecznej „Solidarność – co to znaczy dla Ciebie?” skierowanej do młodych Polaków z okazji obchodów 25-lecia NSZZ „Solidarność” (lipiec 2005 roku);
- opracowała i rozprowadziła 500 tys. ulotek związkowych (we współpracy z regionami) skierowanych do młodych ludzi podczas uroczystości obchodów 25-lecia powstania NSZZ „Solidarność” w całym kraju oraz przed koncertem J.M. Jarre’a w Gdańsku.

W ramach współpracy międzynarodowej w sprawach rozwiązywania problemów młodych pracowników, Komisja Krajowa współpracuje m.in. z MKWZZ, EKZZ, MOP i organizacjami związkowymi działającymi w krajach bałtyckich tj.: Ukrainą, Białorusią, Rosją, Mołdawią, Norwegią, Szwecją.

III. WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA I INTEGRACJA EUROPEJSKA

W okresie kadencji działalność międzynarodowa Komisji Krajowej zdominowana została przez dwa procesy: rozszerzenie Unii Europejskiej i akcesję Polski oraz jednocześnie światowego ruchu związkowego.

1.1 Integracja europejska

Olbrzymie znaczenie dla fazy przedakcesyjnej miał Kongres EKZZ, który odbył się w 2003 roku w Pradze. Przedstawicielom NSZZ „Solidarność” udało się we współpracy z innymi centralami z krajów Europy Środkowej i Wschodniej doprowadzić do odpowiedniego uwytknienia w uchwale programowej przełomowego i historycznego znaczenia rozszerzenia UE oraz wyznaczenia związanych z tym nowych zadań dla EKZZ, m.in. takich jak:

- pełne włączenie nowych krajów członkowskich do partnerstwa społecznego, czyli udziału w negocjacjach na poziomie europejskim,
- monitorowanie rozwoju europejskich rad zakładowych po rozszerzeniu,
- wywieranie nacisku na sprawiedliwy i solidarny rozdział funduszy strukturalnych,
- wspólna kampania w celu przygotowywania planów socjalnych dla pracowników przedsiębiorstw przeznaczonych do restrukturyzacji w nowych realiach jednolitego rynku.

Przedstawiciele NSZZ „Solidarność” zostali pełnoprawnymi członkami licznych europejskich komitetów doradczych opiniujących bezpośrednio działania Komisji Europejskiej, Europejskiego Komitetu Społeczno-Ekonomicznego (traktatowego ciała doradczego instytucji Unii Europejskiej) oraz krajowych gremiów doradczych wpływających na decyzje rządu RP przekładających się na polskie stanowiska w instytucjach unijnych oraz mających bezpośredni wpływ na wdrożenie decyzji europejskich na poziomie krajowym. Wraz z akcesją NSZZ „Solidarność” uzyskał prawo głosu stanowiącego w EKZZ w kwestiach związanych z negocjacjami na poziomie europejskim, zarówno z europejskimi instytucjami, jak i organizacjami pracodawców. Pojawiły się w ten sposób dwie, poprzednio niedostępne, ścieżki wpływania na decyzje instytucji europejskich poprzez:

- kształtowanie z głosem stanowiącym mandatu negocjacyjnego EKZZ,
- wpływ na poziomie krajowym, między innymi na forum TK ds. S-G, na stanowiska rządu RP, z przełożeniem na decyzje instytucji Unii Europejskiej.

Dwoma najważniejszymi sprawami, w których Związek zajmował zdecydowane i aktywne stanowisko, była rewizja dyrektywy europejskiej w sprawie czasu pracy oraz negocjowanie treści dyrektywy na temat usług na rynku wewnętrznym. Obydwie te sprawy są w toku, dzięki jednak zdecydowanej ofensywie związkowej koordynowanej przez EKZZ, udało się zablokować wiele niekorzystnych rozwiązań, np. zastąpienie zasady kraju pochodzenia zasadą swobody świadczenia usług przy poszanowaniu przepisów kraju, w którym usługa jest świadczona. W tej sprawie kilkudziesięcioosobowa grupa związkowców NSZZ „Solidarność” uczestniczyła w zakończonych sukcesem manifestacjach EKZZ w Brukseli w marcu 2005 roku i w Strasburgu w lutym 2006 roku.

Sprawą również niezwykle istotną jest uzyskanie przez polskich pracowników pełnego prawa do członkostwa w europejskich radach zakładowych posiadających prawo do informacji i konsultacji z dyrekcją centralną przedsiębiorstw ponadnarodowych. Coraz częściej to polscy związkowcy inicjują negocjacje z międzynarodowym pracodawcą mające na celu zawarcie umowy powołującej europejską radę zakładową.

Jednym z podstawowych celów NSZZ „Solidarność” pozostaje stworzenie jak najlepszych warunków pracy dla polskich pracowników w kraju, jednak swoboda podejmowania pracy na terenie całej Unii Europejskiej jest jednym z filarów integracji europejskiej, bez re-

alizacji której dobrodziejstwa jednolitego rynku będą dotyczyły głównie towarów i kapitału, a nie pracowników. W tej kwestii udało się uzyskać jednoznaczne, przyjęte przytłaczającą większością głosów stanowisko EKZZ sygnalizujące problemy integrującego się rynku pracy, ale też wzywające do jego otwarcia.

1.2 Proces zjednoczeniowy światowego ruchu związkowego

Po wielu nieskutecznych inicjatywach utworzenia wspólnego międzynarodowego frontu związkowego, w roku 2003 rozpoczął się proces zbliżenia ŚKP i MKWZZ, zapoczątkowany wystąpieniem sekretarza generalnego MKWZZ na kongresie EKZZ w Pradze, wzywającym do utworzenia zjednoczonej międzynarodowej centrali związkowej w duchu apelu „Solidarności” z 1998 roku z Jastrzębia. Decyzje władz obydwóch konfederacji międzynarodowych doprowadziły do wzajemnego porozumienia, że utworzenie wspólnej centrali jest przesądzone i odbędzie się w czasie kongresu założycielskiego nowej konfederacji w Wiedniu w listopadzie 2006 roku. Rozmowy jednak ciągle trwają i poza utworzeniem wspólnej platformy ideowej i programowej opartej na zasadach niezależnego i demokratycznego ruchu związkowego oraz na wspólnej deklaracji pryncypiów pozostaje jeszcze szereg problemów do rozwiązania. Należą do nich między innymi kwestie:

- umocowania struktur kontynentalnych i branżowych (struktury MKWZZ i ŚKP bardzo się pod tym względem różnią),
- efektywnego zapewnienia wewnętrznego pluralizmu,
- prawa lub zakazu tworzenia wewnętrznych sieci lub frakcji,
- skutecznego zapewnienia zachowania tożsamości ideowej części składowych nowej konfederacji,
- statusu i trybu przyłączania się do nowej centrali związków pozostających dotychczas poza MKWZZ i ŚKP.

Istotnym krokiem na rzecz zjednoczenia był Kongres MKWZZ odbywający się w Japonii w grudniu 2004 roku, na którym otwarcie i szeroko przedyskutowano sprawy jedności związkowej.

Następnym po Kongresie MKWZZ kluczowym etapem na drodze do utworzenia nowej organizacji był odbyty w listopadzie 2005 roku w Houffalize (Belgia) Kongres ŚKP. Kongres zajmował się głównie procesem zjednoczeniowym i doprowadził do przełamania zasadniczych trudności w uzyskaniu zgody Federacji Branżowych ŚKP na uczestnictwo w procesie usuwając w ten sposób ostatnią poważną przeszkodę mogącą pokrzyżować jedność związkową na poziomie międzynarodowym.

1.3 Międzynarodowa Organizacja Pracy

Przedstawiciele „S” każdego roku w czerwcu biorą udział w Międzynarodowej Konferencji Pracy, najważniejszym spotkaniu w ramach MOP.

- w 2003 roku omawiano sposoby zwalczania ubóstwa w skali globalnej, bezpieczeństwo zatrudnienia w kontekście pojawienia się nowych form pracy, zwalczania pracy przymusowej i dyskryminacji w miejscu pracy
- w 2004 roku zajmowano się problemami praw pracowników migrujących, rozwoju zasobów ludzkich, praw pracowniczych i bhp w sektorze rybołówstwa oraz sytuacją pracowników na Okupowanych Terytoriach Arabskich i Birmie (Myanmar) i innych krajach.
- w 2005 roku omówiono problemy globalizacji, pracy przymusowej, wymiaru pracy w sektorze rybołówstwa, bhp i pracy młodych. Zostały też przeprowadzone nowe wybory do Rady Administracyjnej, obecna kadencja potrwa do 2008 roku.

- zaplanowano że, w 2006 roku Konferencja zajmie się problemami pracy dzieci, bhp, stosunku zatrudnienia, inspekcji pracy, sytuacji pracowników w Birmie (Myanmar) i innych krajach.

W ramach działalności przedstawiciele KK wzięli udział w 7 Europejskim Spotkaniu Regionalnym MOP w Budapeszcie w marcu 2005 roku. Spotkanie odbywało się pod hasłem „Wschód – Zachód: wspólna przyszłość” a jego głównym tematem była transformacja w życiu zawodowym człowieka w kontekście reformy gospodarczej i globalizacji.

1.4 Wsparcie dla niezależnego ruchu związkowego

NSZZ „Solidarność” wielokrotnie interweniował wobec władz państwowych i pracodawców w krajach gdzie naruszane są prawa człowieka, prawa pracownicze lub związkowe. Protesty takie były wysyłane do ok. 30 krajów m.in. Birmy, Indonezji, Chin, Nigerii.

W czasach, gdy przedsiębiorstwa ponadnarodowe i międzynarodowy kapitał poruszają się na rynku światowym w sposób niemal nieograniczony, nasze wsparcie dla niezależnych ruchów związkowych i działania na rzecz przestrzegania podstawowych standardów pracy MOP są wyrazem nie tylko naszej solidarności, lecz również dobrze pojętego własnego interesu. Kapitał bowiem w bezwzględny wyścigu o podwyższenie konkurencyjności wykorzystuje każdą słabość ruchu związkowego, przenosi miejsca pracy w strefy wolne od niezależnych związków zawodowych i - obniżając standardy pracy oraz poziom płac - stosuje nieuczciwą konkurencję, prowadząc do erozji prawa pracy i zabezpieczenia społecznego na całym świecie.

Nasze działania, niestety, nie zawsze przynoszą pożądane rezultaty, a przykładem szczególnie jaskrawego gwałcenia norm demokratycznych, zasad państwa prawa, praw człowieka i związkowych tuż u granic Polski jest Białoruś. Wobec bezskuteczności naszych interwencji u władz białoruskich, NSZZ „Solidarność” aktywnie włączył się w działania MKWZZ, ŚKP i EKZZ, które powiadomiły Komisję Europejską o naruszeniach konwencji 87 MOP dot. wolności związkowej i zwróciły się o podjęcie dochodzenia w tej sprawie, które potwierdziło stawiane zarzuty. Komisja Europejska wobec tego faktu zwróciła się do Komitetu UE do spraw GSP (Generalnego Systemu Preferencji) o zbadanie celowości wycofania preferencji celnych dla Białorusi.

W roku 2006 przewodniczący KK dwukrotnie wystąpił do rządu z wnioskiem o poparcie propozycji zastosowania wobec Białorusi czasowego zawieszenia uprawnień z tytułu GSP. Jednak odpowiedź była odmienne od oczekiwanej, ponieważ rząd zapowiedział, że opowie się przeciwko wycofaniu preferencji celnych dla Białorusi.

(Dokładniejsze informacje znajdują się – do wglądu delegatów – w sprawozdaniach poszczególnych zespołów i biur Komisji Krajowej w Sekretariacie KZD).

Załącznik nr 2

**Przedstawiciele NSZZ „Solidarność” w komitetach monitorujących
i sterujących fundusze europejskie**

L.p.	Instytucja, w której pracach bierze udział	Nazwisko i Imię
1.	Krajowy Komitet Sterujący dla Działania 1.6 "Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach" ZPORR 2004-2006	Wielgus Jerzy
2.	Komitet Sterujący Wyborem Projektów dla Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Zasobów Ludzkich	Mozolewski Józef Maszkiewicz Zdzisław
3.	Komitet Sterujący Sektorowy Program Operacyjny Restrukturyzacja i Modernizacja Sektora Żywnościowego oraz Rozwoju Obszarów Wiejskich	Suchecki Krzysztof
4.	Komitet Sterujący Sektorowy Program Operacyjny "Rybołówstwo i Przetwórstwo Ryb 2004-2006"	Stachowiak Henryk
5.	Komitet Sterujący Programu Operacyjnego Pomoc Techniczna 2004-2006	Komorowska Katarzyna Hirsz-Szweda Bernadeta
6.	Komitet Sterujący Program Operacyjny Transport	Kubiak Bogdan
7.	Komitet Sterujący nr 4 dla Priorytetu 3 SPO RZL	Śmietają Krystyna Żyto Maria
8.	Komitet Sterujący nr 3 dla Działań 2.3 i 2.4 SPO RZL	Siciński Kazimierz Mosakowski Ryszard
9.	Komitet Sterujący nr 2 dla Działań 2.1 i 2.2 SPO RZL	Leszczyńska Elżbieta Szczepański Wojciech
10.	Komitet Sterujący nr 1 dla Priorytetu 1 SPO RZL	Kotarba Jolanta Osiński Bogdan
11.	Komitet Sterujący dla Sektorowego Programu Operacyjnego - Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw lata 2004-2006	Gatz Stanisława Szczepańska Sylwia
12.	Komitet Sterujący dla priorytetu Pomoc Techniczna przy wdrażaniu acquis communautaire Norweskiego Mechanizmu Finansowego	Matla Andrzej
13.	Komitet Sterujący dla priorytetu "Polityka Regionalna i działania transgraniczne" Norweskiego Mechanizmu Finansowego	Komołowski Longin (zastępca członka –członek jest z OPZZ)
14.	Komitet Sterujący dla priorytetu "Opieka zdrowotna i opieka nad dzieckiem" Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego i Norweskiego Mechanizmu Finansowego	Ochman Maria
15.	Komitet Sterujący dla części transportowej Funduszu Spójności	Sikora Henryk
16.	Komitet Sterujący dla części dotyczącej środowiska strategii wykorzystania Funduszu Spójności	Szczerba Teresa
17.	Komitet Monitorujący Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego	Krzaklewski Marian
18.	Komitet Monitorujący strategię wykorzystania Funduszu Spójności	Baranowska-Grycuk Agata Dojlido-Śmiech Agnieszka (w sektorze środowisko)
19.	Komitet Monitorujący Sektorowy Program Operacyjny Rozwój Zasobów Ludzkich	Tomaszewska Ewa Smagowicz Jacek
20.	Komitet Monitorujący Sektorowy Program Operacyjny Restrukturyzacja i Modernizacja Sektora Żywnościowego oraz Rozwoju Obszarów Wiejskich	Nowicki Mirosław
21.	Komitet Monitorujący Sektorowy Program Operacyjny "Rybołówstwo i Przetwórstwo Ryb 2004-2006"	Stachowiak Henryk
22.	Komitet Monitorujący Sektorowy Program Operacyjny - Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw	Szozda Bogdan Konecki Andrzej
23.	Komitet Monitorujący Program Operacyjny Pomoc Techniczna 2004-2006	Zimmer-Drabczyk Katarzyna Konecki Andrzej
24.	Komitet Monitorujący Podstaw Wsparcia Wspólnoty (Narodowy Plan Rozwoju)	Smagowicz Jacek

		Mozolewski Józef
25.	Komitet Monitorujący Inicjatywę Wspólnotową EQUAL	Kruszyński Zbigniew
		Kędzior Ewa
26.	Komitet Monitorujący ds. Sektorowego Programu Operacyjnego - Transport	Kozendra Zenon
		Tracz Andrzej
27.	Komitet Monitorujący dla Finansowego Mechanizmu Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego	Kubowicz Stefan

Uchwała KK nr 31/06

ws. decyzji Krajowej Komisji Wyborczej

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” utrzymuje w mocy decyzję Krajowej Komisji Wyborczej unieważniającą wybory z 31.05.2006 r. w Sekcji Krajowej Pogotowia Ratunkowego i Ratownictwa Medycznego NSZZ „Solidarność”.

DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ

WSKAŹNIKI GUS

Wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w czerwcu 2006 r.

Wyszczególnienie	VI 2006			I-VI 2006
	XII 2005=100	VI 2005=100	V 2006=100	I-VI 2005=100
OGÓŁEM	101,0	100,8	99,7	100,7
Żywność, napoje bezalkoholowe i alkoholowe oraz wyroby tytoniowe	101,1	99,8	99,1	99,9
Żywność i napoje bezalkoholowe	101,3	99,5	98,9	99,5
Napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe	100,5	101,2	100,3	101,9
Odzież i obuwie	95,1	93,1	99,8	93,2
Mieszkanie	102,6	104,3	100,0	103,7
Użytkowanie mieszkania i nośniki energii	103,2	105,2	100,0	104,6
w tym nośniki energii	104,5	107,7	99,9	106,6
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	100,1	100,1	100,0	100,1
Zdrowie	100,7	101,5	100,1	101,6
Transport	101,7	102,7	99,9	102,1
w tym paliwa do prywatnych środków transportu	103,3	105,9	99,7	105,3
Łączność	100,0	98,3	100,0	98,3
Rekreacja i kultura	99,3	97,4	100,0	97,9

Edukacja	100,3	101,7	100,1	101,7
Restauracje i hotele	100,9	101,6	100,2	101,6
Inne towary i usługi	100,3	100,4	100,0	100,1

Mieszkania oddane do użytkowania ^{a)} w okresie I-VI 2006 r.

Formy budownictwa	2006				
	VI			I-VI	
	liczba mieszkań	VI 2005=100	V 2006 = 100	liczba mieszkań	I-VI 2005=100
Ogółem	8363	124,5	113,2	49499	100,1
Spółdzielcze	439	65,3	132,6	3744	100,1
Indywidualne	4346	101,5	104,7	25732	87,1
Przeznaczone na sprzedaż lub wynajem	2843	193,9	167,6	15404	112,5
Pozostałe b)	735	247,5	60,6	4619	187,3

a. Dane meldunkowe - mogą ulec zmianie po opracowaniu sprawozdań kwartalnych.

b. Zakładowe, komunalne, społeczne czynszowe.

Przeciętne zatrudnienie i wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw w czerwcu 2006 r.

Wyszczególnienie	VI 2006			I-VI 2006
	w liczbach bezwzględnych	V 2006 = 100	VI 2005 = 100	I-VI 2005=100
Sektor przedsiębiorstw				
Zatrudnienie w tys.	4918,1	100,3	103,1	102,6
Przeciętne wynagrodzenie ogółem (brutto) w zł	2624,93	103,0	104,5	104,6
w tym bez wypłat z zysku	2615,18	102,9	104,7	104,7

BIURO PEŁNOMOCNIKA DS. OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

W dniu 13 czerwca 2006 roku Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przedłożony przez ministra pracy i polityki społecznej.

Wbrew wcześniejszym zapowiedziom Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych Pana Pawła Wypycha, że

projekt ustawy zawierał będzie zmiany o charakterze wyłącznie porządkowym, w projekcie ustawy znalazła się zmiana systemowa dotycząca systemu finansowania składek na ubezpieczenia społeczne, która w istotny sposób może zakłócić działanie zakładów pracy chronionej. Zgodnie z projektem, składki mają być odprowadzane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a ich zwrot w części dotyczącej składek należnych od pracodawcy następował będzie po

dwóch miesiącach. Odstępuje się od refundacji składek należnych od pracownika oraz składek za osoby niepełnosprawne z orzeczonym lekkim stopniem niepełnosprawności.

Ponadto proponuje się m.in. następujące zmiany:

- wprowadzenie obowiązku przeprowadzania przez powiat kontroli funkcjonowania warsztatów terapii zajęciowej co najmniej raz w roku oraz modyfikacji zasad przyjmowania do wtz,
- zwiększenie dostępu osobom niepełnosprawnym zarejestrowanym jako poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu do niektórych instrumentów rynku pracy przewidzianych dla osób bezrobotnych,
- zmianę wsparcia na rozpoczęcie działalności gospodarczej lub rolniczej polegającą na zastąpieniu dotychczasowej pożyczki na rozpoczęcie działalności gospodarczej nową instytucją umożliwiającą uzyskanie jednorazowo środków na podjęcie działalności. Jednocześnie odstępuje się od finansowania składek na ubezpieczenie społeczne osób niepełnosprawnych rozpoczynających działalność gospodarczą.
- uzupełnienie przepisów dotyczących dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych w tym, nadanie Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych uprawnień do kontroli wykorzystania przez pracodawców środków Funduszu na dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych,
- wprowadzenie nowych instrumentów wspierających zatrudnienie bezrobotnych i poszukujących pracy osób niepełnosprawnych, takich jak: finansowanie ze środków PFRON wyposażenia stanowisk pracy i 60% kosztów płacy przez okres 12 miesięcy osób niepełnosprawnych skierowanych przez powiatowy urząd pracy.
- odebranie gminom uprawnień do tworzenia zakładów aktywności zawodowej,
- w zakresie zakładowego funduszu rehabilitacji zawodowej odejście od obowiązku przeznaczania co najmniej 15% środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych na indywidualne programy rehabilitacji. Odstąpienie od możliwości wykorzystania przez pracodawcę do 70% środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych na utrzymanie zagrożonych likwidacją miejsc pracy osób niepełnosprawnych. Odstąpienie od przesyłania na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych nadwyżki kwoty dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych nad wynagrodzeniem.
- zwiększenie pomocy na szkolenia osób niepełnosprawnych do 90% kosztów szkolenia oraz szersze korzystanie z tego instrumentu,

W Decyzji nr 60/06 z dnia 28 marca br. Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” uznało, iż wprowadzenie do projektu ustawy zmiany systemowej, która może zaburzyć stabilność systemu wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych jest sprawą o dużym znaczeniu społecznym i gospodarczym i w związku z tym wymaga omówienia konsekwencji proponowanych zmian na forum Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych w zespołach ds. ubezpieczeń społecznych oraz ds. polityki gospodarczej i rynku pracy. Następnie Pan Janusz Śniadek, Przewodniczący NSZZ „Solidarność” w piśmie z 11 kwietnia br. do Przewodniczącego Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych zwrócił się o pilne zwołanie w/w zespołów problemowych TKdSSG. Z powodu ukazujących się informacji prasowych w sposób kategoryczny zapowiadających likwidację zakładów pracy chronionych przewodniczący NSZZ „Solidarność” w piśmie PKK/1168/06 z dnia 22 maja br. ponownie zwrócił się Przewodniczącego Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o wniesienie projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz zmianie innych ustaw do TKdSSG.

W dniu 4 lipca Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw wpłynął do Sejmu i otrzymał numer 781. Druk sejmowy 781 uzupełniony jest o projekty 11 rozporządzeń, które nie zostały przesłane do konsultacji społecznych.

W dniu 21 lipca br. na forum Sejmowej Komisji Polityki Społecznej odbyło się pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Obecni na posiedzeniu komisji przedstawiciele NSZZ „Solidarność” w wyrażonej opinii do projektu podnosili sprawę niebezpieczeństwa jakie niesie zmiana systemowa zawarta w nowe-

lizacji. Poinformowali posłów o żądaniach NSZZ „Solidarność” dotyczących wniesienia projektu ustawy do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych oraz o tym iż Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” nie otrzymała żadnej odpowiedzi w tej sprawie. O nieznamości opinii partnerów społecznych o projekcie oraz o niedołączeniu do druku sejmowego opinii poszczególnych organizacji mówili posłowie. Reprezentanci NSZZ „Solidarność” wnosili również aby posłowie, o ile nie uznają za zasadne wycofanie projektu i przesłanie do TKdSSG, przesłali projekt do prac w podkomisji, gdzie będzie mógł być omówiony punkt po punkcie. W efekcie końcowym projekt został skierowany do podkomisji stałej ds. osób niepełnosprawnych.

• Opracowała Ewa Kędzior

DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM

OPINIA WS. ZAŁOŻEŃ PROJEKTU BUDŻETU PAŃSTWA NA ROK 2007

(w zakresie rynku pracy)

Należy zwrócić uwagę, że wbrew wcześniejszym deklaracjom wzrost gospodarczy będzie niższy niż planowano (4,6%) i będzie to kolejny rok wzrostu niezatrudnieniowego. W rezultacie przy aktualnie wysokich wskaźnikach bezrobocia (stopa bezrobocia 17,6% i 2.773 tys. osób bezrobotnych na 31.12.2005 r. oraz stopa bezrobocia 16,5% i 2.583 tys. bezrobotnych zarejestrowanych na 31.05.2006) oraz przy małej ilości tworzonych miejsc pracy w roku 2005 stopa bezrobocia zmniejszyła się o 0,5 pkt procentowego w wyniku dofinansowania projektów na tworzenie nowych miejsc pracy (około 79 tys. miejsc pracy) co oznacza, że za optymistycznie oszacowano spadek liczby bezrobotnych na koniec 2007 r. (2.240 tys. bezrobotnych i 14,4% stopę bezrobocia).

Oprócz niższego PKB wymienić należy niską stopę inwestycji (one tworzą

miejsca pracy) – 18,3% oraz zagrożenie z tytułu wzrostu cen paliw i energii. Świadczą o tym dane z 2005 w zakresie wzrostu udziału wydatków na nośniki energii i łączność oraz na transport w gospodarstwach domowych.

W rezultacie mimo większej ilości ofert pracy (ale są to oferty niemal wyłącznie terminowe), nieznacznego wzrostu zatrudnienia krajowego, nadal liczba zarejestrowanych bezrobotnych i stopa bezrobocia są najwyższe w Europie. Co gorsza liczba nowo zarejestrowanych bezrobotnych w grudniu 2005 wyniosła 2.793 tys. osób (tj. o 109.1 tys. więcej niż przed rokiem). Wśród nowo zarejestrowanych największą grupę stanowią osoby rejestrujące się po raz kolejny 76,2% (tj. więcej o 2,0 pkt). Również 28,1% bezrobotnych młodych (25 – 34 lata) jest na poziomie ubiegłorocznym a wzrosły kolejno roczniki bez-

robotnych w grupach 45 – 54 i powyżej 55 roku życia, co najwyraźniej świadczy, że ani pracodawcy, ani jednostki samorządu terytorialnego nie zmieniają polityki zatrudnienia, ani państwo niewiele robi by tą politykę zmienić..

Również złe wskaźniki są w grupach ryzyka:

- bezrobocie długotrwałe 66,0%
- bez kwalifikacji zawodowych 24,4%
- poniżej 25 roku życia 27,6%
- powyżej 50 roku życia 15,9%

Powyższe dane świadczą o niskiej jakości tworzenia nowych miejsc pracy i niższej jakości utworzonych nowych miejsc pracy (niezgodnie ze Strategią Lizbońską). Koszmarem liczbę stanowi 2.398,7 tys. osób (86,5%) bezrobotnych zarejestrowanych bez prawa do zasiłków dla bezrobotnych.

Jeśli do tych danych dodamy niesprawny resort pracy, nieefektywne publiczne służby zatrudnienia, brak jednolitych standardów obsługi, słabą absorpcję środków na tworzenie nowych miejsc pracy i zatrudnienie subwencjonowane, złą ustawę o promocji zatrudnienia oraz brak nowych rozwiązań systemowych jak obowiązkowe ubezpieczenie od ryzyka bezrobocia czy krajowy fundusz szkoleń pracowniczych, to musimy przedłożone założenia odrzucić ze względu na całokształt sytuacji na rynku pracy. Zwłaszcza, że brak jest informacji dla partnerów społecznych jak informacja o wciąż dużym zadłużeniu Funduszu Pracy i mechanizmach nowej pomocy dla pracodawców w sytuacji przejściowych trudności finansowych.

- *Jacek Smagowicz*
Gdańsk, 5 lipca 2006 r.

SZKOLENIA ZWIĄZKOWE

RADY PRACOWNIKÓW, ROZWÓJ ZWIĄZKU

Ruszyły szkolenia nt. rad pracowników

Rola i zadania Związku przy wprowadzaniu w życie Ustawy o informowaniu pracowników – to temat szkoleń, które odbyły się w Warszawie.

W dniach 30 czerwca i 3 lipca br., w warszawskim Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog”, odbyły się – z inicjatywy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” – szkolenia z zakresu wiedzy na temat rad pracowników.

Celem tych szkoleń było przedstawienie roli i zadań Związku przy wprowadzaniu w życie Ustawy z dnia 7 kwietnia br. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji – a także omówienie, na bazie przygotowanego projektu Porozumienia, możliwych zagrożeń i wskazanie sposobów ich eliminowania lub minimalizowania.

Szkolenia te prowadzili: Marcin Zieleniecki, Szymon Pawłowski i Elżbieta Wielg z Komisji Krajowej oraz Stephane

Portet, Marta Relich i Antoine Danzon z S.Partner.

Chcąc ułatwić upowszechnianie wiedzy na temat roli Związku przy wprowadzaniu w życie Ustawy Dział Szkoleń KK rozesłał pocztą internetową do wszystkich regionów i sekretariatów następujące materiały:

prezentację „Powoływanie Rady Pracowników – możliwe warianty dla Związku”; wzór „Porozumienia między związkami zawodowymi”; wzór „Regulaminu Funkcjonowania Rady”; wzór „Porozumienia między Radą Pracowników a Pracodawcą”; komentarz do tegoż porozumienia; zajęcia do dwudniowego szkolenia.

Materiał ten z pewnością ułatwi pracę szkoleniową osobom odpowiedzialnym w regionach i branżach za upowszechnianie wiedzy z tego zakresu, a przede wszystkim – pomoże organizacjom związkowym NSZZ „Solidarność” w ich pracy.

Dlatego też osoby zainteresowane tą tematyką proszone są o zgłaszanie się do swych macierzystych regionów.

• *Elżbieta Wielg*

Dubeltowe szkolenie pod ukraińską granicą

W dniach 3-7 lipca br., w Horyńcu-Zdroju (Zajazd „U Flisa”), odbyły się dwa dwuipółdniowe szkolenia podstawowe dla regionu Ziemia Przemyska.

W sumie przeszkolonych zostało prawie trzydzieścioro członków komisji zakładowych, dla których w większości jest to pierwsza kadencja w roli działacza. W pierwszym ze szkoleń wzięły też udział dwie stażystki zatrudnione w Zarządzie Regionu.

Oba szkolenia zakończyły się napisaniem planów rozwoju dla poszczególnych organizacji związkowych.

Pierwsze szkolenie prowadzili Janusz Zabiega, Jan Plata-Przechlewski (metodycy z BOiR) oraz Szymon Wawrzyszko (organizator, prawnik i trener z ZR Ziemia Przemyska); na drugim szkoleniu – Janusza Zabiegę zastąpiła Teresa Stankiewicz (z ZR Pomorze Zachodnie).

Przez cały czas obecny był Andrzej Buczek - Przewodniczący ZR (sprawujący jednocześnie funkcję regionalnego koordynatora ds. rozwoju związku); który notabene z wielkim zaangażowaniem pełnił wobec wszystkich obecnych honory gospodarza.

• *jpp*

Dwutematyczne szkolenie dla Mleczarzy

W dniach 10-12 lipca 2006 r., w CS „Dalu” w Gdańsku, przeprowadzone zostało szkolenie – z zakresu rad pracowników i rozwoju związku - dla grupy siedemnastu działaczy Komisji Zakładowych zrzeszonych w Sekcji Krajowej Mleczarstwa i Koncentratów Spożywczych.

Zajęcia prowadzili Elżbieta Wielg i Janusz Zabiega z działu szkoleń KK.

Uczestnicy zapoznali się z informacjami na temat ogólnej sytuacji związanej z wprowadzaniem w życie, wynikającej z unijnej dyrektywy, ustawy o radach pracowników (nie mylić z radami pracowniczymi!). W drugiej części spotkania zajmowano się rolą organizowania się w życiu pracowników oraz określono konieczne i możliwe do zrealizowania działania.

Omówiono najważniejsze warunki decydujące o sile organizacji związkowej w zakładzie pracy. Zastanowiono się nad barierami, które przeszkadzają pracownikom w organizowaniu się – oraz nad działaniami, które pomogą te bariery pokonać.

Uczestnikom przedstawiona została strategia działania związku w zakładzie. W oparciu o nią – napisane zostały plany rozwoju dla organizacji związkowych reprezentowanych w spotkaniu zakładów.

Uczestnicy umówili się, że w grudniu 2006 roku dojdzie do spotkania i podsumowania realizowanych planów. Uczestnicy uznali szkolenie za bardzo ciekawe i potrzebne, jednocześnie pokreślili potrzebę kontynuowania tego typu szkoleń dla innych działaczy sekcji.

• *JZ*

Kolejne szkolenie nt. rad pracowników

Na temat roli i zadań Związku przy wprowadzaniu w życie Ustawy o informowaniu pracowników – mówiono również w Gdańsku.

W dniach 14-15 lipca br., w przy-morskim „Dalu”, przeprowadzone zostało – przez Elżbietę Wielg z działu szkoleń KK – kolejne szkolenie dotyczące rad pracowników.

Cele, przebieg i materiały były identyczne ze szkoleniami w „Dialogu”.

W szkoleniu wzięło udział trzydzieści osób – działaczy z komisji zakładowych i międzyzakładowych z regionów Płockiego i Elbląskiego.

• *jpp*

Na Wyspie Sobieszewskiej dla trenerów

W dniach 31 lipca-2 sierpnia 2006 r., w gdańskim ośrodku „Alma”, odbyło się szkolenie nt. rozwoju związku przeznaczone dla trenerów związkowych chcących zajmować się tą priorytetową tematyką.

Wzięło w nim udział ok. dwudziestu osób – z różnych regionów oraz z krajowego działu szkoleń.

Nader interesujące zajęcia przeprowadził David Rodich – organizator z amerykańskiego związku zawodowego SEIU; prezentację dotyczącą sytuacji w „Solidarności” przedstawił, obecny podczas całego szkolenia, Krzysztof Zgoda – kierownik Biura Organizacji i Rozwoju, członek Prezydium KK.

• jpp

ROZWÓJ ZWIĄZKU

Planowanie strategii organizowania pod okiem Davida Rodicha

W dniach 24-28 lipca 2006 r., w Pensjonacie „Kozi Gród” w Pomlewie k/ Gdańska odbywało się seminarium dla koordynatorów regionalnych ds. rozwoju związku. Celem spotkania było zaplanowanie strategii organizowania pracowników w poszczególnych regionach.

Bazując na definicji związku zawodowego, jako ” organizacji pracowników, którzy organizują się by zbudować siłę mogącą spowodować poprawę warunków życia”, uczestnicy zdefiniowali bariery, które napotykają w swojej pracy koordynatora, określili skuteczne sposoby ich pokonywania, przedyskutowali warianty postaw pracodawców, a także opracowali plany dzia-

łań koniecznych i możliwych do zrealizowania w najbliższych miesiącach.

Podczas seminarium omówione zostały bieżące działania w poszczególnych regionach oraz kampania organizowania się pracowników ochrony w Warszawie.

W zajęciach, które prowadzili David Rodich z amerykańskich związków zawodowych i Krzysztof Zgoda z KK, wzięło udział 29 osób w tym 23 koordynatorów regionalnych ds. rozwoju związku i koordynatorów grup regionów.

Przez cały czas trwania seminarium obecni byli Małgorzata Franczyk sekretarz Prezydium KK oraz Carl Leinonen reprezentujący UNI Property Services.

DRZ KK

Koordynatorzy i organizatorzy w regionach

Region	Koordynator regionalny ds. rozwoju związku (tel. Kontaktowy)	Regionalny organizator związkowy (Tel. Kontaktowy)	Stażyci
Gdański	Stefan Gawroński (502-172-280)	Jan Szewczyk (603-934-165)	
Warmińsko-Mazurski	Wojciech Kowalski (0-89-52-72-202)	Izabela Ochman Krzysztof Makowski	
Elbląski	Bogusław Łęga		
Dolny Śląsk	Monika Górniak (508-098-687) drz.wroc@solidarnosc.org.pl	Irek Woźniakowski (501-779-188) irekwozniakowski@wp.pl Joanna Ryndycz (503-974-816) drz.wroc@solidarnosc.org.pl Janusz Kusa (698-251-780) swidnica@solidarnosc.org.pl Agnieszka Kurpios (512 -181-242)	Marta Odzygódź Katarzyna Nowacka Justyna Zastawna Paweł Chabiński

Rozwój Związku

		Dorota Nikscin (668-361-038) Agnieszka Walczak 697 456 553	
Pomorze Zachodnie		Wojciech Woźniak (501-869-167) solidarnosc@silesianet.pl	
Ziemia Łódzka	Tadeusz Feliksiński		
Częstochowski	Robert Gonera (607-193-344)	Daniel Dobosz (503-164-236) Monika Banaszekiewicz (693-235-565) drz.czest@solidarnosc.org.pl	Magdalena Mikołajczyk
Ziemia Sandomierska	Jan Jarmuziewicz (605-453-445)		
Płocki	Andrzej Linowski (605-199-268)	Agnieszka Śmiechowska	
Małopolska	Danuta Dunin (691-857-184)	Robert Rybka (501-342-332) robert.rybka@poczta.fm	
Śląsk – Opolski	Ireneusz Sołek (504-061-963)		
Koszaliński Pobrzeże	Mirosław Saracen (608-393-237)		
Słupski	Tadeusz Pietkun (502-445-131)		
Zielonogórski	Dariusz Linart (608-507-476)		
Podbeskidzie	Piotr Gołąb (507-152-610) piotrgolob@wp.pl	Krzysztof Żołądek	
Koniński	Roman Rutkowski		
Wielkopolska Płd.	Przemysław Woliński (607-471-242)		Adrian Miller
Podlaski	Zbigniew Czarnecki (501 191 264)	Sylwia Bach	Adam Chyliński
Piotrkowski	Jan Sik (0-44-647-89-21)		
Podkarpacie			
Rzeszowski	Czesław Knapik 668 197 670	Ania Łuszczki (017) 586 42 33 Marcin Gawron drz.rzesz@solidarnosc.org.pl	
Toruński	Jacek Żurawski (601-868-351)	Krzysztof Brzeski	
Śląsko-Dąbrowski	Ewa Fica Eugeniusz Krasieński	Robert Odyjas (603-661-200) robert_od@o2.pl	
Ziemia Radomska	Krzysztof Kaczkowski		
Wielkopolska	Ewa Zydorek (602-365-005)	Aleksandra Cybulska (608-593-718) drz.poznan@solidarnosc.org.pl Magdalena Rogalińska	
Gorzów Wlkp.	Zbigniew Tomasiak		
Świętokrzyski	Kazimierz Pasternak	Anna Kwiatkowska	
Środkowo Wsch.	Krzysztof Choina	Krzysztof Wodrowski (502-610-478) krzysztofwodrowski@wp.pl Irek Pszczola (692-828-933) irekpszczola@wp.pl Anna Leśniak rozwoj.lublin@solidarnosc.org.pl Agata Mielnik	<u>Lublin:</u> Tomasz Stachyra Magdalena Łaban Renata Gorzel <u>Hrubieszów:</u> Agnieszka Kwaśniewska <u>Radzyń Podlaski:</u> Magdalena Hanc <u>Biłgoraj:</u> Paweł Ryba Marta Kaproń
Bydgoski	Andrzej Wieczorek (693-821-000)	Mirosław Jamroz (509-38-42-93)	
Jeleniogórski	Jerzy Zębik (507-086-922) jzezik@interia.pl solig@solidarnosc.org.pl		

Rozwój Związku

Chełmski	Zdzisław Denysiuk (604-434-287)		
Ziemia Przemyska	Andrzej Buczek	Szymon Wawrzyszko (016- 621-48-18)	
Mazowsze	Waldemar Dubiński (505-112-537)	Paula Brzezińska (504-040-525) paula_brz@gazeta.pl Edward Głębocki (608-892-492)	
Zagłębie Miedziowe	Bogdan Orłowski (603- 111-818)		

Koordynatorzy i Organizatorzy w branżach

	Koordinator-sekretariatu ds. rozwoju związku	Organizator związkowy
Sekretariat Przemysłu Lekkiego	Robert Mokryski robert.m.plock@wp.pl	Robert Mokryski
Sekretariat Górnictwa i Energetyki	Kazimierz Grajcarek (032) 25 39 158 sgie@sgie.pl	
Sekretariat Metalowców	Bogdan Braun 0605058566, (042) 6791652 skbm@nszsol.lodz.pl	Zdzisław Goliszewski Artur Giermakowski Joanna Gryga Franciszek Banasz Czesław Kamiński Tadeusz Owczarek Piotr Górny Artur Skiersz Wanda Strózek Jarosław Opas Mieczysław Siwek Andrzej Pszeniczka Jarosław Wawrzyniak Zbigniew Dziecielski Wojciech Radziejewski Jerzy Caban Jan Żuczek Przemysław Soliński
Sekretariat Przemysłu Spożywczego	Teresa Kowalska 0604488709 teresa.kowalska@agrosnowva.pl	Teresa Kowalska
Sekretariat Nauki i Oświaty		Ewa Koszyk Lesław Ordon
Sekretariat Rolnictwa	Wojciech Pogorzelski (065) 520 21 98 solidarnosc.leszno@poczta.fm	Mirosław Broniek
Sekretariat Budownictwa i Przemysłu Drzewnego	Zbigniew Majchrzak 0607628957	
Sekretariat Przemysłu Chemicznego	Andrzej Konecki (044) 755 39 12 spch@poczta.onet.pl	
Sekretariat Łączności	Józefa Malec 0502019895	Józefa Malec
Sekretariat Transportowców	Zenon Wiktoro (022) 619 89 85 sekcja@pro.onet.pl	Zenon Wiktoro
Sekretariat Służb Publicznych	Jerzy Wielgus (022) 8379278 sspubl@polbox.com	
Sekretariat Kultury i Środków Przekazu	Jarosław Najmowa (022) 547 88 02 jnai@wp.pl	Dariusz Bryzek
Sekretariat Banków, Handlu i Ubezpieczeń		
Sekretariat Zasobów Naturalnych i Ochrony Środowiska	Marek Hejman 0602367528 solidarnosc.sos@pro.onet.pl	
Sekretariat Ochrony Zdrowia		Ireneusz Sołek

INFORMACJE RÓŻNE

26.ROCZNICA WYDARZEŃ SIERPNIOWYCH

Szczecin

Nie powinniśmy zapominać

Wyciem stoczniowych syren i modlitwą Anioł Pański rozpoczęły się w Szczecinie obchody podpisania Porozumień Sierpniowych.

W uroczystościach wziął udział prezydent RP prof. Lech Kaczyński, który przybył do Szczecina na zaproszenie Zarządu Regionu NSZZ "Solidarność" Pomorze Zachodnie.

Główne uroczystości odbywały się przed bramą główną Stoczni Szczecińskiej, gdzie przed 26-laty miał miejsce strajk, który doprowadził do podpisania 30 sierpnia 1980 roku tzw. Porozumień Szczecińskich. Witając wszystkich przybyłych Mieczysław Jurek, przewodniczący ZR NSZZ "Solidarność Pomorze Zachodnie" stwierdził że zbierając się co roku przed bramą główną Stoczni Szczecińskiej świadczymy pamięć o tych wydarzeniach, którą jesteśmy winni młodemu pokoleniu.

Przybycie prezydenta RP związane było z udekorowaniem państwowymi odznaczeniami ponad 30 osób szczególnie zasłużonych dla "Solidarności" w jej różnych chwilach. Wśród odznaczonych przeważały osoby związane z "Solidarnością" w jej pierwszych momentach przez stan wojenny po powtórnej rejestrację a także działacze Wolnych Związków Zawodowych, Międzyzakładowego Komitetu Robotniczego, twórców prasy podziemnej a także doradców i prawników z okresu strajku w sierpniu 1980 roku. Kilka osób odznaczono również pośmiertnie.

Prezydent RP w swoim przemówieniu poprzedzającym odznaczanie stwierdził, że jego wizyta i osobiste odznaczanie ma na celu

zwrócenie uwagi na fakt jak ważnym był szczeciński strajk sprzed 26 lat. - *Bunt w 1980 roku zakończył się sukcesem. Powstała organizacja, która nie znajduje precedensu w historii Europy, społeczeństwo zorganizowane przeciwko totalitarnej władzy - NSZZ "Solidarność". Korzenie tego buntu pochodzą z Gdańska i właśnie stąd - ze Szczecina. Dlatego jestem tutaj dzisiaj, dlatego będę tutaj, póki trwać będzie moja kadencja. Bo o tego rodzaju faktach, zdarzeniach istotnych nie tylko dla Polski, ale także dla całej Europy i świata, nie powinniśmy zapominać - powiedział Lech Kaczyński. W imieniu odznaczonych przemawiał Ewaryst Waligórski, który podkreślił, że sierpień dla Polskiej demokracji jest miesiącem szczególnym także z powodu wybuchu Powstania Warszawskiego: zryw Sierpnia uczynił Polskę wolną i demokratyczną. Dodał też, że nie dla medali służy się Ojczyźnie.*

Wśród uhonorowanych nie znalazł się sygnatariusz szczecińskich porozumień, Marian Jurczyk. Jak poinformowała dziennikarzy Janina Jankowska z Kancelarii Prezydenta RP, nie był on brany pod uwagę, ponieważ pełni funkcje publiczne. Zapytany o to samo przez dziennikarzy po uroczystościach prezydent wyjaśnił, że ma nadzieję, iż Marian Jurczyk odznaczenie otrzyma, tak jak się należy przywódcy strajków, i wyższe niż te, które dzisiaj były przyznawane.

Szczecińskie uroczystości zakończyła wieczorna msza św. w Bazylice Archikatedralnej.

• *Krzysztof Żurawski - "Jedność" ZR Szczecin*

Gdańsk

W 26. rocznicę powstania NSZZ "Solidarność" Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński wziął udział w obchodach podpisania Porozumień Sierpniowych w Gdańsku.

Podczas uroczystości Prezydent RP zwracając się do zebranych powiedział m.in.:

„Panie Marszałku, Ekscelencjo, Panie Prezydencie miasta Gdańska, Panie i Panowie Ministrowie, Panie Admirale, Szanowni Państwo!

Muszę powiedzieć, że jest dla mnie wielkim, pewnie niezastużonym zaszczytem, że akurat mnie przypadło odznaczać ludzi, którzy tworzyli polską historię. I to tworzyli tę jej część, którą na pewno można zaliczyć do okresów wielkich, bo okres od sierpnia 1980 roku, a wcześniej jeszcze od września roku 1976 - to niewątpliwie okres wielki, wielki w sensie moralnym, politycznym, a także z punktu widzenia, jednego jeszcze kryterium: kryterium sukcesu. Nasza historia zna nie jeden wielki okres, to okres potęgi naszego państwa, to okres próby jego naprawienia i obrony niepodległości, to okresy powstań narodowych, to w końcu okres odzyskania niepodległości w czasie i po pierwsze wojnie światowej, odparcie bolszewickiej agresji. To w końcu heroiczna walka lat 1939-45. Ale niewiele w naszej historii jest takich okresów wielkich, które zakończyły się zwycięstwem, pełnym zwycięstwem, bo jest w naszej ojczyźnie jednak krzywda i wiele nie zapłaconych rachunków. Wiem o tym i próbujemy to zmienić. Chodzi o niektóre aspekty, mówił o tym przed chwilą Pan przewodniczący Śniadek. Będziemy próbowali to zmienić. Ale mamy kraj wolny. Polska jest niepodległa. Polska jest w tych strukturach, które się łączą z naszą sferą cywilizacyjną: w NATO i w Unii Europejskiej. I to jest niewątpliwie wielki sukces - sukces „Solidarności” i ludzi.

Historia zna niewiele przypadków lub może nie zna ich poza „Solidarnością” w ogóle, w której społeczeństwo prawie w całości zdołało się zorganizować przeciwko

totalitarnej władzy. A tym „Solidarność” była w latach 80-81. A po stanie wojennym była wielką organizacją podziemną. Była kolejną wielką polską konspiracją, licząc od II wojny światowej można ją nazwać trzecią konspiracją, wzięwszy pod uwagę Armię Krajową i inne organizacje, Polskie Państwo Podziemne z lat 1939-45, wzięwszy pod uwagę walkę, która toczyła się po roku 1945. I w końcu mamy trzecią konspirację poczynając od roku 1976, która rozkwitła niejako w latach 81 – 89. Później przyszła niepodległość. Przyszło zwycięstwo. Przyszła jego wielkość, ale także jego nędza. Drogi nas ludzi „Solidarności” nie w małym stopniu się rozeszły – to normalne. Dzisiaj tutaj, na tym placu koło Sali BHP siedzą ludzie różnych opcji i to jest rzecz normalna. Siedzą ludzie zaangażowani w politykę i w politykę nie zaangażowani – to też normalne. Ale chciałbym podkreślić bardzo mocno: te odznaczenia, które za chwilę nadam nie są oparte o żadne polityczne kryteria. Odznaczeni są ludzie zaangażowani w życie polityczne w sposób taki, który jest zgodny z moimi przekonaniami i w sposób taki, który z tymi przekonaniami nie jest zgodny. Są ludzie, którzy dzisiaj w życiu politycznym w ogóle nie biorą udziału lub nawet zrezygnowali z niego już w roku 1989, można powiedzieć po wypełnieniu zadania - to nie ma znaczenia. Dzisiaj mamy dzień zwycięzców, dzień bohaterów lat 80-tych i wcześniej 70-tych. I im chciałbym oddać cześć.

I chciałbym też powtórzyć to, o czym mówił pan przewodniczący Śniadek: to jest początek, pierwsze piętnaście lat wolnej Polski III Rzeczypospolitej – to okres pewnego zapomnienia, zapomnienia o ludziach, zapomnienia o instytucjach, instytucjach w szczególności Polski Podziemnej, a ich system był wyjątkowo bogaty. Wymaga czasu i pracy historyków, aby odkryć zasługi wszystkich. Przede mną jeszcze ponad cztery lata kadencji, obiecuję, że krok po kroku będziemy szukać tych, którzy wtedy walczyli i będziemy starali się nie zapominać o nikim. Dziękuję bardzo.”

Przemówienie Janusza Śniadka, przewodniczącego KK NSZZ "Solidarność" podczas uroczystości w Gdańsku

Panie Prezydencie!
Ekscelencjo!

Panie Marszałku!
Znakomici goście!
Drodzy przyjaciele!

Mam wielki honor i zaszczyt powitać wśród nas Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Pana Lecha Kaczyńskiego. W dniu ustanowionego przez parlament wolnej Polski święta wolności i solidarności przybył do Gdańska, aby tutaj, nieopodal sali BHP, w której w roku 80-tym podpisano historyczne porozumienia, spotkać się z uczestnikami i bohaterami tamtych dni.

Są pomiędzy nami ludzie z całej Polski, bo doniosłe wydarzenia w Stoczni Gdańskiej były zwieńczeniem procesów i zdarzeń dziejących się w całej Polsce.

Dzisiaj szczególnym powodem do radości dla nas wszystkich, czujących związek z ideami Sierpnia, jest fakt, że znowu po 10 latach możemy gościć wśród nas Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, o którym bez wahania możemy powiedzieć: to człowiek wywodzący się z "Solidarności", wyznający te same wartości i ideały co my. To człowiek mający szczególnie, nie tylko formalny tytuł do nadawania odznaczeń państwowych za tamte dni, które zmieniły bieg historii. Swoją osobą przywrócił godność i blask tym odznaczeniom, uwolnił nas od rozterek i wątpliwości, które mieliśmy jeszcze przed rokiem.

Szanowni Państwo!

To niesłychanie ważne, że Pan Prezydent, doceniając patriotyzm ludzi Solidarności w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej zdecydował wyrazić im wdzięczność przez nadanie odznaczeń państwowych i że zamierza to działanie kontynuować.

Cud bezkrwawego odzyskania niepodległości to owoc zbiorowego wysiłku Polaków. Do dzisiaj dla większości z nich, dla większości z Was, jedynym podziękowaniem za bezinteresowne działanie dla dobra wspólnego, za poświęcenie i wierność ideałom jest szacunek najbliższego

otoczenia i radość z odzyskanej wolności Ojczyzny.

26 lat temu Polacy rozpoczęli strajk, broniąc swojej godności. Dzisiaj, w ślad za odzyskaną wolnością i swobodami politycznymi dużo wolniej następuje postęp gospodarczy.

Proces transformacji zaowocował wielkim bezrobociem. To ciągle jedna z największych bolączek trapiących Polaków. Pod hasłami obniżania kosztów łamie się prawo pracy. Zmusza się pracowników do akceptowania poniżających warunków pracy i płacy. Co więcej, nie pozwala się im na tworzenie związków zawodowych. Tych, którzy odważą się upomnieć o swoje prawa, pozbawia się zatrudnienia. Pracodawcy, którzy przestrzegają Kodeksu pracy, przegrywają konkurencję z tymi, którzy łamią prawo. Tak nie może być.

Drodzy Państwo!

Pokolenia Polaków, podobnie jak wy wszyscy, ponosiły wielkie ofiary za wolną Polskę, walczyły o państwo polskie. Tymczasem dzisiaj wielu ludzi, łamiąc prawo, uchyla się od ponoszenia ciężaru utrzymania tego państwa.

Czy taka postawa jest do pogodzenia z pojęciem patriotyzmu?

Wywalczona wielkimi ofiarami wolność to wielkie zadanie i wielkie możliwości. Ciągłe uczymy się korzystania z mechanizmów demokracji. Związki zawodowe są nieodzowną częścią demokratycznego porządku. Dlatego "Solidarności" nie może zabraknąć w żadnym zakładzie pracy, w żadnym miejscu, gdzie ludzie potrzebują pomocy w obronie swojej godności.

W 2002 roku biskup Piotr Jarecki w Warszawie, zwracając się do delegatów na Krajowy Zjazd powiedział: jeżeli "Solidarność" znajdzie skuteczną metodę dla obrony godności pracowników w wolnorynkowej globalizującej się gospodarce, to będzie to dokonanie na miarę odzyskanej już wolności ojczyzny.

Tam, gdzie istnieje i działa związek, skala naruszeń prawa jest dużo mniejsza. W tym wielkim zmaganiu o ludzką godność, o przestrzeganie prawa pracy naszym wielkim sojusznikiem jest Pan Prezy-

dent Lech Kaczyński. Jego inicjatywy ustawodawcze z obszaru stosunków pracy rodzą nadzieję na ograniczenie patologii.

Szanujemy naszą historię i składamy hołd wszystkim, którzy zapisali jej najchlubniejsze karty. Wierzymy, że młodzi Polacy, wzorując się na Waszych postawach, sprostać trudnym wyzwaniom stojącym dzisiaj przed Polską i "Solidarnością".

Szczęść Boże Polsce!

Następnie Prezydent Lech Kaczyński wręczył odznaczenia państwowe.

Odznaczeni zostali:

Za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce, za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej odznaczeni zostali:

KRZYŻEM WIELKIM ORDERU
ODRODZENIA POLSKI

- Pan Władysław Frasyniuk
- Pan Bogdan Lis
- Marian Siła-Nowicki - pośmiertnie

KRZYŻEM KOMANDORSKIM Z GWIAZDĄ
ORDERU ODRODZENIA POLSKI

- Pan Konrad Bieliński
- Pan Piotr Kapczyński
- Pan Jerzy Kropiwnicki
- Pan Alojzy Szablewski
- Pan Eugeniusz Szumiejko
- Grzegorz Palka - pośmiertnie

KRZYŻEM KOMANDORSKIM ORDERU
ODRODZENIA POLSKI

- Pan Roman Bartoszcze
- Pan Mirosław Chojecki
- Pan Zbigniew Dąbrowski
- Pan Mieczysław Gil
- Pan Seweryn Jaworski
- Pan Tadeusz Jedynek
- Pan Andrzej Kołodziej
- Pan Antoni Kopaczewski

- Pan Stefan Korejwo
- Pan Tadeusz Kowalik
- Pani Ewa Kuberna
- Pan Stanisław Marczuk
- Pani Ewa Milewicz
- Pani Magdalena Modzelewska-Rybicka
- Pani Joanna Muszkowska-Penson
- Pan Antoni Pietkiewicz
- Pan Aleksander Przygodziński
- Pan Jan Rulewski
- Pani Bożena Rybicka-Grzywaczewska
- Pan Jacek Smagowicz
- Pani Jadwiga Staniszkis
- Pan Leon Stobiecki
- Pan Andrzej Wielowieyski
- Pan Tomasz Wójcik
- Ireneusz Gust – pośmiertnie
- Jacek Karczmarski
- Henryk Lenarciak
- Jan Samsonowicz
- Jan Strzelecki

KRZYŻEM OFICERSKIM ORDERU
ODRODZENIA POLSKI

- Pan Jerzy Borowczak
- Pan Bogusław Gołąb
- Pan Jan Kelus
- Pan Jerzy Kiszki
- Pan Jerzy Kmiecik
- Pan Zdzisław Kobyliński
- Pan Stanisław Kostka
- Pan Jan Piotr Koziątek
- Pan Marian Król
- Pan Władysław Krypel
- Pan Stefan Lewandowski
- Pan Andrzej Malinowski
- Pan Andrzej Michałowski

- Pan Czesław Niezgoda
- Pan Czesław Nowak
- Pan Andrzej Osipów
- Pani Joanna Posmyk
- Pan Ludwik Prądzyński
- Pan Zygmunt Sabatowski
- Pani Halina Słojewska-Kołodziej
- Pan Andrzej Szkaradek
- Pan Władysław Trzciński
- Pan Eugeniusz Wilkowski
- Pani Teresa Zabża
- Pan Zdzisław Złotkowski
- Pan Bronisław Żurawiecki
- Czesław Dygano - pośmiertnie
- Andrzej Jeleński
- Ojciec Honoriusz Kowalczyk
- Jerzy Kurcysz
- Mieczysław Majdzik

KRZYŻEM KAWALERSKIM ORDERU ODRODZENIA POLSKI

- Pani Lidia Gałęcka
- Pan Przemysław Gintrowski
- Pan Jerzy Kosacz
- Pan Zbigniew Łapiński
- Pan Grzegorz Okruch
- Pan Maciej Pietrzyk

- Piotr Majchrzak - pośmiertnie

W imieniu odznaczonych podziękowania złożył Eugeniusz Szumiejko – Odznaczenia traktujemy jako symbol uznania okresu walki z komunizmem za bardzo ważny w historii Polski.. Niestety niektórzy z nas nie zdążyli za życia osobiście odebrać odznaczeń. W zasadzie nie zdążyła do nich przez wiele lat III Rzeczpospolita. Walka z komunizmem nie byłaby możliwa bez wielu ludzi: organizatorów podziemia, twórców podziemnych wydawnictw, bez szerokiej części społeczeństwa, bez ludzi, którzy nie bali się systemu i działali albo bali się, ale działali.

Niestety, część z tych ludzi jest dziś w ciężkiej sytuacji życiowej. Często bez środków do życia. Tu w tym miejscu, nie mam najmniejszych wątpliwości, że pan prezydent podejmie i pan prezydent podjął działania, aby tym ludziom pomóc.

Może łamię protokół, drogi Lechu, nie mam oczywiście najmniejszych wątpliwości, że powinieneś dostać wielkie odznaczenie państwowe, ale mówiąc językiem nowożytnym – masz przechłapanie i nie ma ci tego kto dać. Zebrali tę wypowiedź nagrodzili brawami.

O godz. 17.00 w Koście Św. Brygidy odbył się koncert. O godz. 18.00 została odprawiona Msza św, po której wszyscy uczestnicy przemaszerowali pod Bramę nr 2 Stoczni Gdańskiej, gdzie złożyli kwiaty. Arcybiskup Tadeusz Gocłowski odmówił Modlitwę za Ojczyznę.

Jastrzębie Zdrój

Tutaj też było zawarte porozumienie

26 lat temu robotnicy śląskich zakładów podpisali z komunistyczną władzą porozumienie społeczne.

3 września 2006 r. w Jastrzębiu Zdroju odbyły się uroczystości upamiętniające to wydarzenie.

W obchodach 26. rocznicy Porozumienia Jastrzębskiego wzięli udział związkowcy z "Solidarności", górnicy śląskich kopalń i mieszkańcy Jastrzębia. Byli śląscy parlamentarzyści i eurodeputowani oraz

samorządowcy, rząd reprezentował minister transportu Jerzy Polaczek.

W kościele pw. NMP Matki Kościoła metropolita górnośląski abp Damian Zimoń wygłosił homilię, podczas której powrócił do roku 1980. - To był trudny wiek XX, ale pod jego koniec pojawiło się słońce, pojawiła się nadzieja - mówił o powstaniu "Solidarności". Metropolita zastanawiał się, co zostało po "tamtych zrywie i entuzjazmie" - Wiele, ale odzyskana wolność musi być wciąż na nowo kształtowana. Owszem, bezrobocie maleje, ale pojawiają się nowe

problemy. Dialog społeczny z pracodawcami jest trudny. Słyszę, że pracodawcy są aroganccy jak w XIX wieku. Etyka pracy została gdzieś zagubiona. A przecież praca jest powołaniem i zadaniem, istnieje cnota pracowitości - mówił arcybiskup, apelując, by także "Solidarność" wykazała się cnotą - cnotą roztropności.

Pod pomnikiem Porozumienia Jastrzębskiego szef Śląsko-Dąbrowskiej "Solidarności" Piotr Duda mówił, że wiele z postulatów z 1980 roku jest wciąż aktualnych. "Kiedyś robotniczym marzeniem była zgoda na powstanie niezależnych związków zawodowych. A dziś w wielu zakładach, zwłaszcza tych prywatnych, działalność związków jest zakazana, a pracownicy chcąc je założyć, muszą potajemnie spotykać się w kawiarniach czy prywatnych mieszkaniach. Jednym z głównych postulatów zawartych w Porozumieniu Jastrzębskim było wprowadzenie wolnych sobót i niedziel. 26 lat później w kolejnych firmach wprowadza się system pracy, który niewiele różni się od niesławnej czterobrygadówki - mówił Piotr Duda. Podkreślił, że również postulat podwyżek płac, godnych emerytur i systemu zasiłków dla najbardziej potrzebujących - jest także bardzo aktualny.

Szef Śląsko-Dąbrowskiej "Solidarności" zwrócił uwagę na niewielkie uzwiązkowienie w Polsce. - Pracownicy w Polsce muszą zrozumieć, że organizowanie się w związki zawodowe pozwala na załatwienie wielu problemów społecznych. Jednostka nie ma szans. Zwykłego, pojedynczego pracownika wykorzystują i pracodawcy, i rządzący, bo przecież ich cele są zupełnie inne. Dziś związkowcy za składkowe pie-

niądze załatwiają sprawy pracownicze i społeczne dla ogółu pracujących i emerytów w Polsce. A często ci którzy na tym korzystają - niezrzeszeni - są bardziej roszczeniowi wobec związku niż sami związkowcy - mówił Piotr Duda.

O tym, że związki są skuteczne, mówił też przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" Janusz Śniadek. - Wszędzie tam, gdzie działają związki zawodowe, skala naruszeń prawa pracy jest znacznie mniejsza. Głównym zagrożeniem jest dziś nierówność między pracownikami a pracodawcami. Dziś trzeba krzyczeć, że zagrożeniem dla naszej Ojczyzny jest uciekanie od stosunku pracy i pomniejszanie wpływów do systemu ubezpieczeń - mówił Janusz Śniadek, nawiązując do coraz częstszej praktyki samozatrudnienia.

Szef Sekretariatu Górnictwa i Energetyki Kazimierz Grajcarek przypomniał, że podpisanie porozumień w Jastrzębiu było zdarzeniem tej samej wagi, co zawarcie umów w Gdańsku i Szczecinie. - Ale dziś zmusza się nas do tego, by było to porozumienie lokalne. Kompania Honorowa Wojska Polskiego, politycy z całego kraju, prezydent... odznaczenia... Ale nie na Śląsku! Panie Prezydencie! Panie Premierze! Tutaj też było zawarte porozumienie - przypominał Kazimierz Grajcarek, który zaapelował też o poszanowanie węgla i niezamykanie kopalń.

- *Wojciech Gumułka -*
www.solidarnosc.kat.pl
- *Materiał zebrała i opracowała:*
Maria Kościńska

Z PRAC KKR

W dniu 24 sierpnia 2006 r. odbyło się kolejne posiedzenie Krajowej Komisji Rewizyjnej. Podczas posiedzenia Przewodniczący KKR oraz członkowie zespołów kontrolnych przedstawili informacje z kontroli przeprowadzonych przez KKR. Krajowa Komisja Rewizyjna przyjęła protokoły z kontroli:

7. Decyzji Prezydium KK nr 116/03 ws. pożyczki dla "Tysol" Sp. z o.o.,
8. wykorzystania środków transportu będących własnością Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność",
9. kosztów remontu nieruchomości w Gdańsku przy ul. Wały Piastowskie 24 w części stanowiącej własność NSZZ

"Solidarność" administrowaną przez Komisję Krajową NSZZ "Solidarność".

Przyjęto - przygotowaną przez zespół KKR - Ocenę realizacji uchwał XV, XVI, XVII, XIX Krajowych Zjazdów Delegatów NSZZ "Solidarność" przez Komisję Krajową.

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjęła - przygotowane przez Przewodniczącego KKR - Sprawozdanie Krajowej Komisji Rewizyjnej z działalności w kadencji 2002-

2006 przygotowane na XX Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność".

Ponadto - jak zwykle - Przewodniczący KKR przedstawił korespondencję kierowaną do Krajowej Komisji Rewizyjnej przez struktury i członków Związku, nadto poinformował o pracach Komisji Krajowej i Prezydium KK.

Poniżej zamieszczamy uchwały podjęte przez Krajową Komisję Rewizyjną w trakcie w/w posiedzenia.

Uchwała nr 68/VI/2006 Krajowej Komisji Rewizyjnej ws. przyjęcia protokołu z kontroli Decyzji Prezydium KK nr 116/03 ws. pożyczki dla "Tysol" Sp. z o.o.

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjmuje protokół z kontroli Decyzji Prezydium KK nr 116/03 ws. pożyczki dla "Tysol" Sp. z o.o.

Protokół wraz z załącznikami stanowi integralną część niniejszej uchwały.

Uchwała nr 69/VI/2006 Krajowej Komisji Rewizyjnej ws. przyjęcia protokołu z kontroli wykorzystania środków transportu będących własnością Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjmuje protokół z kontroli wykorzystania środków transportu będących własnością Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność".

Protokół wraz z załącznikami stanowi integralną część niniejszej uchwały.

Uchwała nr 70/VI/2006 Krajowej Komisji Rewizyjnej ws. przyjęcia protokołu z kontroli kosztów remontu nieruchomości w Gdańsku przy ul. Wały Piastowskie 24 w części stanowiącej własność NSZZ "Solidarność" administrowaną przez Komisję Krajową NSZZ "Solidarność"

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjmuje protokół z kontroli kosztów remontu nieruchomości w Gdańsku przy ul. Wały Piastowskie 24 w części stanowiącej własność NSZZ "Solidarność" administrowaną przez Komisję Krajową NSZZ "Solidarność".

Protokół wraz z załącznikami stanowi integralną część niniejszej uchwały.

Uchwała nr 71/VI/2006 ws. przyjęcia oceny realizacji uchwał XV, XVI, XVII, XIX Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność" przez Komisję Krajową

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjmuje ocenę realizacji uchwał XV, XVI, XVII, XIX Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność" przez Komisję Krajową.

Ocena realizacji w/w uchwał KZD stanowi załącznik do Sprawozdania Krajowej Komisji Rewizyjnej z działalności w kadencji 2002 - 2006 przygotowanego na XX Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność".

Uchwała nr 72/VI/2006 ws. przyjęcia Sprawozdania Krajowej Komisji Rewizyjnej z działalności w kadencji 2002-2006 przygotowanego na XX Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność"

Krajowa Komisja Rewizyjna przyjmuje Sprawozdanie Krajowej Komisji Rewizyjnej z działalności w kadencji 2002-2006 przygotowane na XX Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność".

Sprawozdanie wraz z załącznikami stanowi integralną część niniejszej uchwały.

- *Informacja przygotowana przez Adama Bindugę - przewodniczącego KKR*

Uwaga: W Zeszycie nr 8 Prawo Wewnętrzny Związkowe Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego "Solidarność" w Słowniczku pojęć związkowych na str. 180 (przedostatniej) pod hasłem Władze kontrolne: Krajowa Komisja Rewizyjna w rubryce wyjaśnienia znajduje się - w zdaniu drugim - nieprawdziwa informacja.

Prawidłowa - na podstawie przepisów § 44 ust. 3 Statutu NSZZ "Solidarność" - winna brzmieć: Krajowa Komisja Rewizyjna, po powiadomieniu władzy kontrolowa-

nej oraz Komisji Krajowej (władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej, w której dana komisja rewizyjna działa), może kontrolować władzę podrzędnej jednostki organizacyjnej. O zamiarze przeprowadzenia kontroli Krajowa Komisja Rewizyjna musi powiadomić powyższe władze (władzę podrzędnej jednostki organizacyjnej, którą zamierza kontrolować oraz Komisję Krajową) nie później niż 14 dni przed dniem rozpoczęcia kontroli.

- *Adam Binduga - przewodniczący KKR*